

தொகுதி : 20

லைக்கம் : 01

வெந்த

“தூக்கியெறியப்பட முடியாத கேள்வியாய்
உங்கள் முன் பிரச்சனையுள்ளேன்”

பெண்

எனாகுதி : 20

நிலக்கும் : 01

2015

குரியா பெண்கள் அயிவிருத்தி நிலையம்
மட்டக்களப்பு.

பெண்

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தின் சஞ்சிகை

இல. 55, லேடி மன்னிங் டிறைவ்,
மட்டக்களப்பு.

தொலைபேசி இல.: 065-2223297

Fax No.: 065-2224657

e-mail : suriyaw@slt.lk

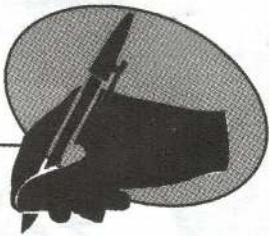
THE WOMAN

A Journal Published by
Suriya Women's Development Centre,
No.55, Lady Manning Drive,
Batticaloa, Sri Lanka.

ஆசிரியை	: -	விஜயலட்சுமி சேகர்
முன்அட்டை ஓவியம்	: -	வெஸ்லி நிகேதனா மனிப்பிள்ளை
பின் அட்டை	: -	“பெண்ணின் குரல்-1” சஞ்சிகையிலிருந்து
கணினி வடிவமைப்பு	: -	த. சங்கர்
அச்சகம்	: -	வணசிங்கா அச்சகம், 126/1, திருமலை வீதி, மட்டக்களப்பு
விலை	: -	100/=

பெண் அபிவிருத்தி நிலையத்தின் சஞ்சிகை

வாசகர்களுடன்...

வாசகர் அனைவருடனும் இச் சஞ்சிகையூடாக தொடர்பு கொண்வதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். எமது நிலையானது இருபத்தெந்தாவது ஆண்டு நிறைவேலையாட்டு பயணிப்பதால் நாம் சிறப்பு வெளியீடான்றைச் செய்யும் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளோம். இதனால் ஒரு பெண் சஞ்சிகையையே நாம் இவ் வருடத்திற்கான “பெண்” சஞ்சிகையாக வெளியிடுகிறோம் என்பதை அன்புடன் அறியத்தகுகின்றோம்.

பெண்கள் சார்ந்து குறிப்பாக சில விடயங்களைப் பேசி வருவதுடன் ஏனைய விடயங்களையும் நாம் பேசி வருகின்றோம். அந்த வகையில் இன்று கூடுதலாக மலையகப் பெண்களின் மறுபக்கம் சார்ந்த பிரச்சனைகளையும் சிற்றிக்கின்றோம். பனியுறைத்து அமைதியாய்க் கிடக்கும் மலையகத்திற்குள் புயலாய் வீசிக் கொண்டிருக்கும் கதைகள் பல.

“மலையகத் தொழிலாளர்களின் சம்பள உயர்வு”, “தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புக்கள்”, “மண்சிரிவுகள்” போன்ற சொற்றிறாடர்களையே எம் காதுகள் கேட்டுப் பழகிவிட்டன. எனினும் உதடுகள் திறவா பல பிரச்சனைகள் அங்கு உலவுவது மிகவும் வேதனைக்குரிய விடயமே.

இவ்வருடம் மலையகத்தில் நடந்த “பெண்கள் சந்திப்பில்” பல மலையகச் சகோதரிகளை சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர்களுடன் உரையாடுகையில் ஏற்பட்டதே இவ் வலி. ஆகவே இது சார்ந்து சிறு புள்ளியாவது நாம் போடாவிட்டால் உரையாடியதற்கான அர்த்தம்?; தொடர்ந்து யாராவது கோலம் போட இப் புள்ளிகள் உதவாதா எனும் ஆதங்கம்; இங்கு இப் பெண்கள் சார்ந்த ஒரு சில ஆக்கங்கள் வெளிவருகின்றன.

நிகேதனாவின் முன் அட்டை ஓவியம், பின்னட்டையில் “பெண்ணின் குரல்-1” இல் வெளியான அ.லோறன் அவர்களின் “பெருந்தோட்டத் துறையில் பெண்ணின் வாழ்க்கை” ஆக்கத்தில் இருந்து சில பகுதிகள், சவால்மிக்க சகாதாரப் பிரச்சனைகளும் மலையகப் பெண்களும், மறுபின் பின்னனி ஆகியவற்றை நாம் புள்ளிகளாக இடுவதுடன் “பெருந்தோட்டத் துறையில் பெண்ணின் வாழ்க்கை” ஆக்கத்தில் கூறப்பட்ட சிக்கல்கள் இன்றுவரை அவிழாத முடிச்சக்களாய் இறுகி வருவது பெண்களுடன் உரையாடுகையில் அறியப்பட்ட உண்மைகளாய் உள்ளன.

இலக்கியவாதிகளின் உலகத்திற்குள் கதைக்கு கருவாய் மட்டும், சுவர்களில் வரைவதற்கான வெறும் சித்திரங்களாக மட்டும் இப் பெண்கள் வாழ்க்கை அமைய வேண்டாம்.

பூமியல் புல்லாய் நலியும் உயிர்களுக்கு மருந்து தடவ தம் இடுப்பை வளைக்க சுவர்களாய் இருந்தால் பெடி முடியும்?

வலியின் கதைகளை வானிடம் பேசி “விருது”டன் மட்டும் முடித்து விடாது பனியுறையும் பூமியில் உயிரோட்டமுள்ள பெண்கள் நடைமுறை வாழ்க்கைகளுடன் கைகோர்க்க எழுத்துக்கள் உதவ வேண்டும் என்பதே “பெண்”ணின் பேச்சாகும்.

கீற்று இணையத் தளத்திலிருந்து இளம்பிறை, புதியமாதவி, வைஷலஜா, ஆகியோரின் கவிதைகளை இங்கு வெளியிட்டுள்ளோம் என்பதையும் நன்றியுடன் குறிப்பிடுகிறோம்.

2011000

- * சவால் மிக்க சுகாதாரப் பிரச்சினைகளும்...
- * மறுப்பின் பின்னணி
- * என் முனியம்மா
- * நிவூல் கப்பானியின் இரு கவிதைகள்...
- * அரசியல் பங்கு பற்றலில் பெண்கள்...
- * கர்ப்ப பைகள்
- * மறையாத மறுபாதி
- * எல்லாமே புரிந்தது
- * எதை நினைத்தமுவதும் சாத்தியமில்லை
- * 25,26 ஏப்ரல்...
- * என்னிம் ஆவணக் காப்பக்தில்...

மலையகம் என்றும் குறிப்பாக ஏணைய பிரதேசங்களில் வாழ்வர்கள் மலைநாட்டை நல்லதொரு சுற்றுலாத் தளமாகத்தான் பார்கிறார்கள். சிலு சிலுவென்றா குளிரும், தேனிலவுப் பிரதேசமாகவும், பாடசாலை மாணவர்களுக்கான சுற்றுலாத் தளமாகவுமே மலைநாடு இன்று பார்க்கப்படுகின்றது. மலையகத்தில் தேயிலையும் இறப்பரும் பயிரிடப்படுகின்றமை யாவரும் அறிந்ததே. மேலும் பிரித்தானியர்கள் 1815 ஆண்டு கண்டியைக் கைப்பற்றிய பின் மலை நாட்டை அவர்கள் ஒரு பெருந்தோட்டமாக மாற்ற முனைந்து அதில் வெற்றியும் பெற்றனர். இவ்வெற்றிக்கும் பொருளாதார செழிப்புக்கும் பின்னனியில் மிகப்பெரிய மனிதத் துண்டியல் வரலாறு கூட்டு 200 வருடங்களாகத் தொடர்கின்றது என்றால் அது மறுப்பதற்கு இல்லை.

மேலே நான் குறிப்பிட்ட தலைப்பை அனுகூவதற்கு முன் மலையகத்தின் சில வரலாறுகளை,

வரலாற்று வரைபடத்தை உங்கள்முன் விரித்துக் காட்ட விரும்புகின்றேன். தென்னிந்தியாவின் பண்ணைமுறை அடிமை வாழ்க்கையும் தென்னிந்தியா இராமநாதபுரம், திருச்சிராப்பள்ளி உப்பட்டப்பல்வேறு இடங்களையும் மிகவும் மோசமாகத் தாக்கிய பஞ்சமானது மனிதவளத்தை வெளி நோக்கித் தள்ளியது. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக எங்கோயாவது தொழில் வேண்டிப் புறப்படலாம் என்ற மக்களின் மனதிலை தென்னிந்தியாவை முற்றுகையிட்டிருந்த ஐரோப்பியருக்கு கையில் அல்லவா கிடைத்தது போல் ஒரு சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது ஆக, இவர்களுக்கு கரும்பு தின்னக் கைக் கூலி வேண்டுமா? என்ன!!

இவர்கள் மலேசியா, பீஜித்தீவுகள், தென்னாபிரிக்கா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளுக்கு தொழிலாளர் களை மிக மிக மலிவான கூலிகளாகக் கொண்டு வந்தனர். இதற்கான பசப்பு வார்த்தைகளைப் பரப்ப தமிழ் தரகர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டனர். இலங்கை வந்த மக்கள் இங்கே வந்த பின்னர்தான் “வந்து இடம் பாருடா மழுக்கைப்பாறை” என்ற நிலையைக் கண்டனர். பிரித்தானியர் அவர்களைக் கொண்டு காடுகளை வெட்டி தேயிலையைப் பயிரிட்டனர். இங்கு

சுரால்மிக்கு சுகாதறுபிழிச்சினைகளும் மலையக பேர்களும்

வந்த இவர்கள் எப்படி இலங்கை அரசினால் பழிவாங்கப்பட்டார்கள், பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்டு நாடற்றவர்களாக மாற்றப்பட்டார்கள் என்பது ஒரு நீண்ட வரலாறு.

இப்போது அங்கிருந்து வந்த எமது நான்கு தலைமுறை மக்கள் இன்றும் மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அவர்களின் ஜீவனோபாயத் தொழிலாக இந்தத் தேயிலை செடிகளின் துளிர்களே காணப் படுகின்றன.

மலையகப் பெண் தொழிலாளர்கள்

பெருந்தோட்டங்களில் அதிகமாக வேலை செய்வது பெண் தொழிலாளர்களே. அவர்களுக்கு நாட்காலி அடிப்படையில்தான் சம்பளம் வழங்கப்படுகின்றது. அவர்கள் பறிக்கும் கொழுந்தின் நிறையைக் கணித்தே அவர்களின் நாட்காலி நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. குறைந்த கல்வியில் நிறைந்த வருமானத்தை ஈட்டுவதற்கு இப்பெருந்தோட்டப் பெண்களே ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள்.

இப்படியாக சுதா உழைக்கும் வர்க்கமான பெருந்தோட்டப் பெண்களை கல்வியறிவு அற்ற கொழுந்தெடுக்கும் மனித இயந்திரங்களாக அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பாவித்து வருகிறார்கள்.

கொழுந்து பறிக்க எந்தவிதமான கல்வித் தகைமைகளும் அவசியமில்லையென்பதனாலேயே அவர்களுக்கு கற்றலுக்கான எவ்வித சந்தர்ப்பமும் கிடைக்கவில்லை. எனது தாயார் தரம் 02 ஆம் ஆண்டு கல்வி கற்கும் போது வெறும் 10 சதத்திற்கு தேயிலைக் காடுகளில் படரும் புல்லுகளை வெட்டுவதற்காகப் போனவர். அன்று களை எடுக்கவும் கொழுந்துப் பைகளை குழந்து வரவும் உள்ளாங்கப்பட்ட குழந்தைத் தொழிலாளர்களில் எனது தாயாரும் ஒருவர் ஆவார்.

நான் மலையகத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள் அந்த சமூகத்தைப் பற்றி நன்கறிந்தவள் என்ற அடிப்படையில் மலையகப் பெண் தொழிலாளர்களுக்கு அதிகமான பிரச்சினைகள் சுகாதார ரீதியில் காணப்படுவதை நன்கறிவேன். அவர்கள் பலவிதமான அசௌரிகரியங்களுடன் பெருந்

தோட்டங்களில் வேலை செய்கிறார்கள். மலையகத்தின் மூடுபனி கவிழ்ந்திருக்கும் அழகைத்தான் மாறி மாறி புகைப்படமெடுத்தும் இரசித்துவிட்டும் மக்கள் கடந்து போகிறார்கள். ஆனால் மூடுபனிக்குள் ஏத்தனை துண்பங்கள் உறைந்து கிடக்கின்றது என்பதை யாரும் அறிவுதில்லை அந்தத் துயர்களை உங்கள் முன் கொண்டு வரவே இக்கட்டுரையினை எழுதினேன்.

மலையகத்தில் தொழில் செய்யும் பெண்களுக்கு மாதவிடாய்க் காலங்களில் பல்வேறு அசௌரியங்கள் ஏற்படுகின்றது. முறையான சுகாதார நப்கின்களை (Wishper) அவர்கள் பாவிப்பதில்லை. வெறும் துண்டுதுணி களையே பாவிக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் நீண்ட நேரம் தேயிலை மலைகளில் கொழுந்தெடுக்கும்போது அவற்றை அடிக்கடி மாற்ற வேண்டிய தேவை உள்ளது. எனினும் அது முடியாமல் உள்ளது. ஏனெனில் அங்கே அதற்கான மலசலகூட, நீர் வசதிகள் முறையாக இல்லை. அதிகாலை 07.30 மணிக்கு கொழுந்தெடுக்கச் சென்றால் மதியம் 12.30 மணிக்கு உணவு. மாலை 05.30 மணிக்கே வீட்டுக்கு வருகிறார்கள்..

இந்திலையில் அவர்கள் நீண்ட நேரம் துணிகளைப் பாவிப்பதால் அவர்களுக்கு மிகுந்த அசௌரியம் உருவாகின்றது. இதனை நான் நேரடியாக அறிந்துள்ளேன். துண்டு துணிகள் பாவிப்பதனால் பல்வேறு சுகாதார சீர்கேடுகள் இருப்பதாக 2007ஆம் ஆண்டு BBC உலகசேவை இந்தியாவில் மேற்கொண்ட ஆய்வின் மூலம் தெரிவித்தது.

இவ்வாய்வில்:

1. துண்டு துணிகள் பாவிப்பதால் அதிக மான இரத்துப் போக்கை அடையாளம் காணமுடிவதில்லை.
2. துண்டு துணிகள் ஆரோக்கியமற்றவை
3. ஆரோக்கியமற்ற துண்டு துணிகளால் வெகு சீக்கிரமாக கர்ப்ப வாசல் புற்று நோய் உருவாகின்றது.
4. அவை நீண்ட நேரம் பாவிப்பதால் ஸிச்சலும் தூர்ச்சியான உராய்வினால்

தொடை சதைகளில் புண்களும் உருவா கின்றன. இது போன்ற விடயங்கள் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தன.

இந்த ஆய்வு உண்மையில் மிகவும் மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாகும். அநேக வயது வந்தவர்களும் இளம் பெண்களும் துண்டு துணிகளால் அவதிப்படுகின்றார்கள். இதனை கூட்டிக்காட்டிய BBC அவர்களுக்கு இலவசமாக நப்கீன்களையும் சுகாதார துவாய்களையும் வழங்க வேண்டும் என மாநகராட்சிகளுக்கு வேண்டுகோள் ஒன்றை விட்டது.

ஆரோக்கிய துவாய்களின் விலையானது 100 ரூபாய் தொடங்கி 500 ரூபாய்வரை விழ்ப்பனை செய்யப்படுகின்றது. தரமான பெரிய whisper நப்கீனின் விலையானது 440 ரூபாய் ஆகும். மலையகப் பெண் தொழிலாளர்களின் நாட்கூலியோ 650 ரூபாயாகும். அவர்கள் எப்படி ஒவ்வொரு மாதமும் 100 ரூபாய் தொடங்கி 440

இப் பெண்கள் அதிகமான சுமை சுமப்பவர்கள். குறைந்தது 20 கிலோ தொடங்கி 50 கிலோ வரையான கொழுந்தைத் தலையில் சுமக்கிறார்கள். மேலும், கொழுந்து மட்டுமல்ல கொழுந்து பறித்த பின்னர் வீடுகளுக்குத் திரும்புகையில் எரிபொருளாக பாவிக்கும் விறகைச் சுமக்கிறார்கள். தொடர்ச்சியான இவ்வாறான வேலைகள் பெண்களின் கர்ப் பப்பை இறக்கத்திற்கு காரணமாகிவிடுகின்றன. மேலும், மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் வாழும் பெண்கள் மாதவிடாய்க் காலத்தில் பயன்படுத்தும் நப்கீன்களை இப்போது ஓரளவு அறிந்து வைத்துள்ளார்கள். எனது தாயின் காலத்தில் தலைமுறை தலைமுறையாக இந்த நப்கீன் களைப் பற்றி அறிந்திராவிட்டாலும் இப்போது “கோட்டஸ்” என்ற பெயரில் இதனை அழைக்கிறார்கள். ஆனால் இதனைப் பயன்படுத்துவதில் நடைமுறை சிக்கல்களை கொண்டுள்ளார்கள். காரணம் மூடநம்பிக்கைகள் இவர்களிடையே வந்து பாயைப் போட்டு படுத்துக் கொள்கின்றன.

“ மலையகத்தின் மூந்பனி
கவிழ்ந்திருக்கும் அழகைத்தான்
மாறி மாறி புகைப்படமெழுத்தும்
ரசித்துவிட்டும் மக்கள் கடந்து
போகிறார்கள். ஆனால்
மூந்பனிக்குள் எத்தனை
துண்பங்கள் உறைந்து
கிடக்கின்றது என்பதை
யாரும் அறிவதில்லை ”

ரூபாய்வரை மாதவிடாய்க்கான நப்கீன்களை வாங்க முடியும்? இது மலையகத்தில் தொழில் புரியும் பெண்கள் எதிர் நோக்கும் பாரிய பிரச்சனை.. மேலும் 40-45 வயதை ஒத்த பெண்கள் தொடர்ச்சியாக இரத்தப்போக்கை அனுபவிக்கின்றனர். இவர்கள் இதற்காக கை வைத்தியங்களையும் ஏனைய மருத்துவங்களையும் செய்து பயன்ற வேளையில் அரசாங்க வைத்தியசாலைகளின் உதவி நாடி கர்ப்பப் பையை எடுத்து விடுகிறார்கள்.

அதாவது “பேய்க்கு இரத்தம் பிடிக்கும் கோட்டஸ் பாவித்தால் பேய் பிடிக்கும்.” போன்ற கதைகளைக் கூறுகின்றனர்.

நப்கீன்கள் பாவிக்கையில் அதனை சுகாதாரமான முறையில் அகற்றவேண்டும். பெண் மாணவிகளின் கழிப்பறையில் ஆங்காங்கே காணப்படும் இரத்தம் தோய்ந்த நப்கீன்களை பார்க்கும் போதும் அல்லது பெரு நகரங்களில் காணப்படும் கழிப்பறைகளில் சுகாதார முறையில் அகற்றப்படாத நப்கீன்களைக் காணும் போதும்

எம்மை அறியாமலேயே நாம் பெண்களை திட்டிக் கொண்டு செல்வதுண்டு. இப்படியான பல சிக்கல்களைக் கொண்ட நப்கீன்களை மலையகப் பெண்கள் பயன்படுத்துவதிலும் பாரிய சிக்கல்கள் உள்ளன. மிகவும் குறுகிய இடவசதிகள் கொண்ட லயத்திலும் பொதுக் கழிப்பறைகளைப் பாவிக்கும் மலையகத்திலும் ஏன் கழிப்பறைகளே இல்லாத நான் வாழ்ந்த தோட்டத்திலும் இந்த நப்கீன்களை பயன்படுத்துவதென்பது ஊசிக்காதில் ஒட்டகத்தை அனுப்ப வது போலாகும். மேலும் மலையகத்தில் கழிவு கற்றல் என்பதே இன்னுமொரு பிரச்சனையாகும். ஆகவே இந்தக் காரணங்களினால் தண்ணியோடு தண்ணியாய் இரத்தத்தை கழுவி விடுவது அவர்களுக்கு மிகவும் இலகுவான காரியமாக உள்ளது. துணிகள் அவர்களுக்குப் பழக்கப்பட்ட ஒரு விடயமாக மாறிவிட்டமைக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும்.

ககாதாரமான முறையில் நப்கீன்களைப் பயன்படுத்துவது, அதில் உள்ள நன்மைகள், இலகுதன்மை தொடர்பாக அம்மக்களுக்கு நேர்த்தியான விழிப்புணர்வும் ஆலோசனைகளும் தேவைப்படுகின்றது. இவற்றை முன் கொண்டு செல்வது விழிப்படைந்திருக்கும் ஏனையோரின் கடமையுமாகும்.

நடைமுறைச் சாத்தியமான தீர்வுகள்

இதுவரையில் இங்கே குறிப்பிடப்படவை மலையக பெண்களின் நடைமுறைப் பிரச்சினைகளாகும். பிரச்சினைகளை நாம் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டும் செல்லலாம்.... பத்தோடு பதினொன்றாக கடந்தும் செல்லலாம்.... தீர்வுகள் இன்றி எழுதியவை காலம் கடந்து தூக்க தட்டப்படும்போது அவை குணமாகக் கீழொது புற்றுநோயாகக் கூட மாறிப்போயிருக்கலாம். ஆகவே, தீர்வுகள் பற்றி உரையாடுவதே இந்தக் கட்டுரையின் பிரதான வகிபாகமாகும்.

இவற்றுக்கு காத்திரமான தீர்வுகள் அவசியம். அவைகள் நிலைத்து நிற்கும் தன்மையைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்.

காலம் காலமாக எம்மிடம் உள்ள ரகசிய பழக்கத்தைப் பற்றிக் கதைக்கும் போது இரண்டு முக்கிய விடயங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நேரிடும்.

01. உளவியல் மாற்றம்

02. நடைமுறை மாற்றம்.

இதற்காடாக இவ்விடயம் பேசப்பட வேண்டும். மேலும், இது ஒரு சூச்சமிகுந்த விடயமாக மக்கள் கருதுவதால் (*Sensitive*) இவ்வாறான உரையாடல்களில் இணையப் பலர் தயக்கத்தை வெளிப்படுத்துவதுடன் அவர்களுக்கு இது ஆச்சியம் மற்றும் தடுமாற்றத்தை அளிக்கும் விடயமுமாகும். ஆகவே, அவர்களுடன் நாம் சற்று நேரத்தை ஒதுக்கி சிலவேளை தனித்தும் கதைக்க வேண்டும் குறிப்பாக ஒத்த குழுக்களை (*Peer Groups*) இணைத்து ஒத்த வயதினருடன் பிரச்சினைகளைக் கதைக்கும் சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்க வேண்டும்.

பெண்களை வலுவுட்டக் (Women empowerment).

இதில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் வலுவுட்டப்படல் வேண்டும். ஆலோசனைகளை வழங்க வேண்டும். அதிகமான இரத்துப் போக்கு நாளில் கடைப்பிடிக்கும் விடயங்கள், கை மருத்துவம், தகுந்த மகப்பேற்று வைத்தியரை சந்தித்தல், அவரை சந்திப்பதில் உள்ள பொருளாதாரத் தடைகள், வைத்தியரிடம் சொல்வதற்கான தயக்கம் போன்ற விடயங்கள் சாந்து உரையாடப்படல் வேண்டும். உடல் ஆரோக்கியத்துக்கு பங்கம் விளைவிக்கும் இப்பிரச்சினைகளைத் தயங்காது சொல்லக்கூடிய மனஉறுதியை உருவாக்க வேண்டும். எனினும், இதற்கு காலம் தேவைப்படும்.

மூடநம்பிக்கைகளில் உள்ள மூடத்தை முதலில் அவர்கள் மத்தியில் குணப்படுத்த வேண்டும் இதற்கு அவர்களுடன் நாம் நேரத்தை செலவிடவேண்டும். அவற்றைப் பயன்படுத்த ஆர்வம் வந்தாலும் தகுந்த நீரூடன் கூடிய கழிப்பறைகள்? பணம் செலுத்தி வாங்குவது? பெரும்பாலான பெருந்தோட்டங்களில் உள்ள கடைகளில் இவற்றை விற்பனை செய்வதும் இல்லை. ஆகவே விழிப்புணர்வு நடவடிக்கையுடன்

அவர்களின் சுகாதார செயற்பாடுகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளதா என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

நந்தவொரு மாற்றமும் ஒரு குழந்தையைப் போல உருவாகின்றது. அதற்கு ஒரு ஒழுங்கு தேவை கருத்தியலும் மனிலைச்சிந்தனைகளும் சிரியாக பொருந்தவேண்டும் ஒரு மாட்டுவண்டியின் அச்சாணியைப்போல.

இந்தியாவின் எழுத்தாளர் சுந்தரராமசாமி கூறும் போது எந்த நாட்டில் கழிப்பறைகள் சிறப்பாக காணப்படகின்றதோ அந்த நாடுகள் சீக்கிரமாகவே அபிவிருத்திக்குள் நுழைந்து விடுகின்றன” என்கிறார். ஏனெனில் கழிப்பறை களும் கழிவகற்றலும் 3ம் உலக நாடுகளின் இன்றைய மிகப்பெரிய சவாலாக மாறிக் கொண்டு வருகின்றது. இதில் மலையகம் விதி விலக்கல்ல பிரித்தானியர் காலத்திலிருந்த

சுகாதார பிரச்சனைகளே இன்னும் ஒரு தொடர் கதையாக மட்டுமல்ல உண்மைக் கதையாகவும் உள்ளது.

இதற்கு அரசாங்கமும் சுகாதார துறையின் ஒத்துழைப்பும் சுவதேச சுகாதார அமைப்புக்களின் கவனமும் மலையக மக்கள் பால் திரும்ப வேண்டும்...?

இங்கே நான் குறிப்பிட்ட விடயத்தைத் தவிர அவர்களுக்கு குடும்பக் கட்டுப்பாடுகள் தொடர்பான விழிப்புணர்வும் அவசியமாகின்றது அதனை இன்னுமொரு சந்தர் ப்பத்தில் எழுதுகிறேன்

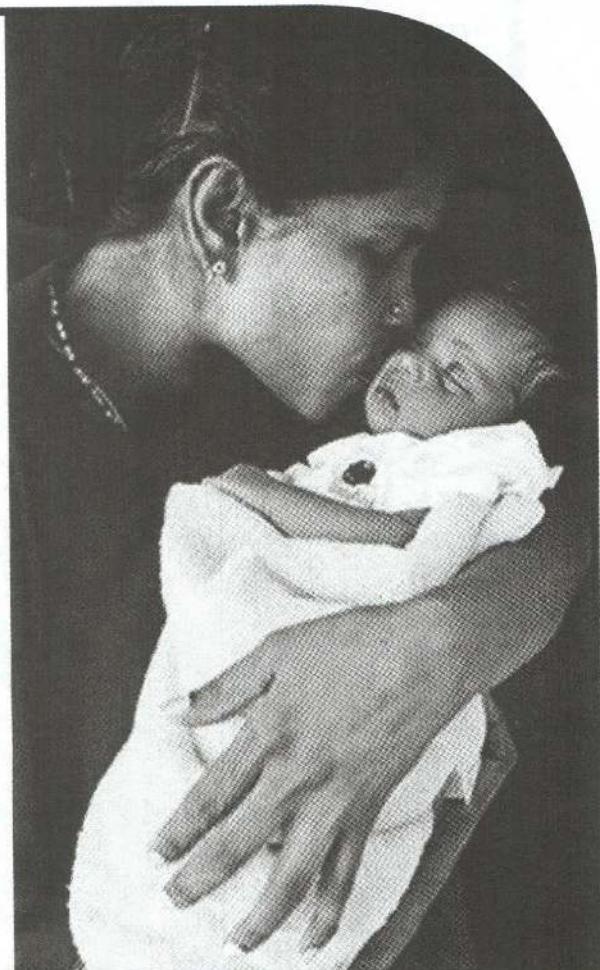
-எஸ்.தார்
கொட்டகலை

செடி பார்க்கச் சொல்லி
'கவற்றில் பல்லிபாரென
பார்வை திருப்பி

மருத்துவமனை போவதாய்
பொய்யுரைத்து...
குழந்தையை ஏமாற்றி
அழவிட்டுச் செல்லும்
தாயின் வழித்தடங்கள்
தீப்பிடித்துக் கொள்கின்றன.

எத்தனையோ மைல் கற்களுக்கப்பால்
செய்யும் அமைதியற்ற வேலைகளில்
கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்
அந்த கேவல் சத்தம்.

- இளம்பிறை

மலையகத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டிருந்தும் அங்கு வாழ்ந்திருந்த சிறுவயதுக் காலமும், தொழிலாலும் தலைநகர வாழ்வாலும் அறிய முடியாமல் போன பல விடயங்களை அண்மைக் காலமாக மலையகத்திலே வாழ நேரிட்ட போதுதான் அறிய முடிகிறது. அங்கிருக்கும் ஒவ்வொரு விடயத்தின் பின்னுள்ள மக்களின் அறியாமையும், அதை பயன்படுத்தும் அரசியலும் தெரிய வந்தது.

அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் மீது இருந்தும் விமர்சனங்களை அறிந்த பின்னும் கூட அவர்கள் பகுதி நேரமாக என்னைப் பெருந்தோட்டப் பெண்களுக்கு விழிப்பு ஸ்ரவு நிகழ்வுகளை நடத்துமாறு கேட்ட போது மகிழ்வுடனும் ஆர்வத்துடனும் இயங்க ஆரம்பித்தேன். “பெண்கள் உரிமைகள்” தொடர்பாகவே அவர்கள் நடன் உரையாடுவதும், அறிவுறுத்தல் கள் அளிப்பதும் அங்கு இனக்காணப் பட்ட பிரச்சினைகளை அறிக்கை செய்தளிப்பதுவும் எனது கடமையாகக் கையளிக்கப்பட்டது.

தறுப்பு பள்ளியை..

அனுபவக் குறிப்பினுடாக

முதன் முதலாக அந்தத் தோட்டத்திற்குச் செல்கின்றேன். எதிர்பார்த்த அளவை விட அதிகமாகவே பெண்களும் ஆண்களும் வருகை தந்திருந்தமை எனக்கும் பெரும் மகிழ்வைத் தந்ததனால் உற்சாகத்தோடு உரையாடத் தொடங்கினேன். கல்வி, வீட்டு வன்முறைகள், தொழில், சுகாதாரம், அரசியல் இவற்றிலிருக்கும்

உரிமைகள், அவை எப்படியெல்லாம் அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது பற்றியும் அமைந்திருந்தது எனது உரை.

முதல் நாள் அனுபவம் எனக்கு உறுத் தலை ஏற்படுத்தியது. ஹட்டன் நகருக்கு மிக அண்மித்த ஒரு தோட்டம் அது. ஆனால் அடிப்படை வசதிகள் (பாதை, குடி நீர், பாடசாலை, நூல்கம், மக்கள் விரும்பிய கோவில்) எதுவும்ற நிலையில் அந்தத் தோட்டம் இருந்தது. இத்தனை அடிப்படை வசதிகள் இல்லாமல் இருப்பது குறித்து ஒரு தீர்வைப் பெற ஏன் யாரும் முன்வரவில்லை என்ற போது ஒரு விடயத்தை எல்லோரும் ஒற்றுமையாகக் கூறினார்கள். “இந்தத் தோட்டத்தில் யாரும் ஒற்றுமையாக இல்லை” என்றனர்.

அடிப்படைத் தேவைகளை அரசியல் கொண்டாவது தீர்த்துக்கொள்ளலாம் ஒற்றுமையை எங்கிருந்து எவரால் கொண்டு தர முடியும்? அது உங்கள் அனைவரிடத்திலுமிருந்தும் அல்லவா வரவேண்டியதோன்று? இளைஞர் அமைப்புக்கள், நற்பணி மன்றங்கள் இல்லையா என்றபோது “ஆரம்பிப்போம் போட்டிக்கு இன்னொரு மன்றம் உருவாகும் இரண்டு தரப்பிலும் எட்டப்பன்கள் இருப்பார்கள்” அதை எப்படியாவது சிதைத்து விடுவார்கள்.” ஒற்றுமை என்பதே இல்லை என்பதை மட்டும் ஒற்றுமையாக மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு மேற்கூறிய அடிப்படைத் தேவைகள் இல்லாமல் இருப்பதும் கூட ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். பாடசாலை, நூல்கம், கோவில் இப்படி ஊர்மக்கள் கூடுவதற்கு அங்கு வாய்ப்பிருக்கவில்லை. வாழ்வாதாரத்திற்குத் தேயிலையிலே நம்பி இருக்கும் அம்மக்கள் தேயிலையையும் உழைப்பையும் தவிர பிறிதொன்றையும் அறியாத அப்பாவிகளாக இருந்தனர். அவ்வாறிருப்பதன் ஆபத்துக்களை அறியாதும் இருந்தனர். குறிப்பாக தமது பெண் குழந்தைகள் எத்தனை மணிக்கு பாடசாலை செல்கிறார்கள்? எத்தனை மணிக்கு வீடு திரும்புகின்றார்கள்? யாரோடு நட்பில் இருக்கின்றார்கள்? அவர்கள் நல்லவர்களா? என்ற எனது கேள்விகளுக்கு எந்தத் தாய்மாராலும் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. மாறாக என்னிடமே கேள்வி திரும்பியது “உழைக்காமல் இருந்தால்

சாப்பிட என்ன செய்வோம்?” என்பதாக. குழந்தையின் பாதுகாப்பு அதைவிட முக்கியம் அல்லவா என்ற போது அமைதியானார்கள். ஆனாலும் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒரு பெரியவரிடமிருந்து மட்டும் எல்லாவற்றிற்கும் மறுப்பே வந்து கொண்டிருந்தது.

சுரி இவ்வளவு உழைக்கின்றிர்கள். இரவுபகல், கால நேரம் பார்க்காது எப்போது மலைக்கு (தேயிலை பறிப்பதற்கு) அழைக்காலும் போகின்றிர்கள். வேலை நேரம் முடிந்த பின்னும் மேலதிகமாக வேலை செய்யும்படி கங்காணியோ, கணக்குப்பிள்ளையோ, துரையோ சொன்னால் மாலை ஆறு மணிவரை கூட எந்த மறுப்பும் சொல்லாமல் தொடருகின்றிர்கள். உங்களுக்குக் கிடைக்கும் பயன் என்ன? என்றபோது மேலதிக கொடுப்பனவை மட்டுமே பெரிதாய் கூறினர். உங்களுக்கென்று பொழுது போக்கு வேண்டாமா? எட்டு மணி நேரம் தானே வேலை செய்ய வேண்டும்” என்ற போது, “அப்படியெல்லாம் நம் இஷ்தத்திற்கு இருக்க முடியுமா? போனஸ், தீபாவளி எலவன்ஸ் எல்லாம் கிடைக்குமா?” என்று மீண்டும் மீண்டும் கேள்விகள் என்னை நோக்கியே வந்தன. விலைவாசியின் ஏற்றமும், நாள் முழுதும் வேலை செய்தும் குறைந்த வருமானத்தையே பெறும் இவர்களின் ஒவ்வொரு பொழுதும் பொருளாதாரச் சவாலுடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன்னிற்கும்போது பொழுது போக்குக் குறித்தெல்லாம் நினைக்க முடியாத கேள்விகள் நியாயமானதுதான். ஆனால் அவர்களின் அந்த வாழ்க்கை நிலை நியாயமானது அல்ல என்பதை மட்டும் புரிந்து கொள்ளத் தவறி இருந்தனர்.

தங்களது எதிர்காலத்திற்காக ஒன்றுமே இல்லை என்பதை நம்ப மறுத்தவர்களிடம் தொழிலிடத்தில் மறுக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள் தொடர்பான விடயங்களைக் கேட்டேன். “சுரி இவ்வளவு அர்ப்பணிப்புடன் இருக்கின்றிர்கள் நீங்கள் உணவுண்ணும் இடம் எது? வெறும் வெட்டவெளியில்தானே? மழையிலும் வெயிலிலும் வீதியில் அமர்ந்து தானே உணவுநூட்டுகின்றிர்கள்? குழவி கொட்டுக்கு பலியாகும்போது ஒரு முதலுதவிப் பெட்டி இருக்கிறதா? வாகன வசதி இருக்கிறதா? வைத்தியசாலையோ, உரிய

மருந்து வகைகளோ இருக்கின்றனவா? தொழி லுக்கு வந்தபின் ஒரு அவசரம் என்றால் ஆற்றுக்கும் குளத்திற்கும் தானே ஒடு வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றிர்கள்? ஒரு மூன்றோ, நான்கோ மலைகளுக்கு இடையில் ஒரு கழிப்பறை செய்து தந்திருக்கலாமே? இது குறித்து ஏன் நீங்கள் அனைவரும் இன்றுவரை யோசிக்கவில்லை” என்ற போது மட்டும் ஒரு அம்மா மிக நெகிழ் வோடு கூறினார். “ஆமாம். நீங்கள் சொல்லுவது உண்மை. ஒரு அவசரம் என்றால் சொல்லக் கூட முடியாது. பக்கத்தில் ஜயா நிற்பார்கள். மாதவிடாய் நாட்களில் நான் பல நாள் பல அசெனகரியங்களை சந்தித்திருக்கிறேன். இனி இது குறித்துக் கேட்கணும்” இனி நாங்கள் ஒரு மாது அமைப்பையும் உருவாக்க முன்வருவோம்” என்று ஒரு பெண் துணிவோடு முன்வந்தமை மனதிற்குப் பெரும் மகிழ்வாக இருந்தது. எனக்கு

வழங்கப்பட்ட மூன்று மணி நேரம் முடிந்தபோது குறித்த நிறுவத்தின் தேவீர் நேரம் வந்தது. அனைவரும் தேவீர் அருந்த அந்தப் பெரியவர் மட்டும் சட்டென்று எழுந்து “தேவீர் வேண்டாம்” என்று விரைவாக வெளியேறினார்.

என்னை அழைத்துப் போக வந்திருந்த முச்சக்கர வண்டி சாரதி சகோதரர் அதே நிறுவனத்தில் சாரதியாகப் பணியாற்றுவதோடு அதே தோட்டத்தையும் சேர்ந்தவருமாவார். நிகழ்வு முடிந்து வண்டியில் வரும்போது கூறினார். “மில் கவனிச்சிக்களா? அவர் கோபத்தோடு வெளியேறினார்? அதனால்தான் தேவீர் கூடக் குடிக்கவில்லை.” என்றார். அதை நான் கவனிக்காததை அவரிடம் சொன்ன போது சாரதி கூறினார் “அவர்தான் மில் மாவட்டத் தலைவர்”

- வினாக்கலை நடை

ஞப்பையிலே போடுக்கொ

பெண் என்றால் பேயுமிருங்கும்
மனிதர் இரங்கார் - பாத்தியனோ

“தனியாய் போனாள்”

“கட்ட சட்டை போட்டாள்”

“வாய்மிட்டுச் சிரித்தாள்”

“அங்க், இங்க பார்த்தாள்”

“தனுக்கி, குலுக்கி நடந்தாள்”

பெண்ணுக்கான குற்றச்சாட்டுகள் ஆயிரமாயிரும்

“ஆம்பிள எண்டால் கொஞ்சம் அப்படி இப்படிதான்”

“பொம்பிளை தான் அனுசரிச்ச போகோனும்”

“கோபமிருக்கிற இடத்திலதானே குணமிருக்கும்”

கல் எண்டாலும், புல் எண்டாலும் கணவன்

அடிச்சாலும், கடிச்சாலும் புருஷன்”

காலகாலமாக நாம் கேட்டு
புளிச்சுப்போன ஈக்குபோக்குகள்
கலாசாரம் என்ற போர்வைக்குள் ஒழியும்
வெறும் கழிவுகளா நாங்க...த் தா!

துப்பைக்குள் போடுங்கோ

இந்த கவசசார போர்வையை

வெளியில் வாங்க,

நியாயத்தைக் கேளுங்க,

நீதிக்குப் போராடுங்க.

என் முனியம்மா

பாரதிக்கு

கண்ணன் என் சேவகன் மாதிரி
எனக்கு எங்கள் முனியம்மா.

காய்கறி நறுக்குவது முதல்
துணிமடிப்பது வரை
எல்லாம் அவள்
செய்வதாகத்தான் ஒப்பந்தம்
ஆனால் ஒப்பந்தங்களை மீறுவதில்
நாங்கள் இருவருமே
இந்தியாவும் இலங்கையும் மாதிரி.

ஆனால் எங்கள் ஒப்பந்தங்களில்
எழுதப்படாத ஷர்த்துகள்
எங்கள் இருவருக்குமே
ரொம்பவும் முக்கியமானவை
அதைத் தொடர்வதால்தான்
என்றும் தொடர்கிறது
எங்கள் இருவருக்குமான
கைகுலுக்கல்கள்.

எல்லார் வீட்டு செய்திகளையும்
அவள் சொல்லச்சொல்ல
நான் விருப்பத்துடன் கேட்பது போல
ம...ம.. கொட்ட வேண்டும்.
பதிலுக்கு நான் சொல்லும்
இலக்கிய அரசியல் கதைகளை
அவனுக்குப் புரியாவிட்டாலும்
அவள் கேட்டாக வேண்டும்.

இப்போதெல்லாம் நம் தமிழர்
எழுச்சிக் கதைகளை
முத்துக்குமரன்களின்
உயிர்த் தியாகங்களை
சமுத்தமிழருக்காய்

நடக்கும் கூட்டங்களை

பேரணிகளை

மளிதச் சங்கிலிகளை

நித்தமும் நித்தமும்

நம் தலைவர்கள் பேசிய

வீரவசனங்களை

சொல்லிச்சொல்லி

பூரித்துப்போனேன்

தேரதல் வந்தது

கூட்டணி பிறந்தது

முனியம்மா கேட்கிறாள்

என்னம்மா இது..?

யாரு சூ யாரெல்லாம்?

ஸமுத்தமிழர் போராட்டம்

அது இதுனு சொன்னீகளே

இவுக மாறிமாறி

அங்கேயும் இங்கேயுமா

நிக்கிறது பார்த்த..

ஏ தாயி..

அன்னன் தம்பி

செத்தாலும் பரவால்லேனு..

இந்த ஆட்டம் ஆடுதானுகளே..

இவனெல்லாம்

சோத்துலே உப்பு போட்டு தின்னான
இல்ல..

முனியம்மா அடுக்கிக்கொண்டே

இருக்கிறாள்

நான் மவுனமாய்..

வழக்கம் போல

ம...ம...ம் கொட்டிக்கொண்டு

புதிய மாதவி

நவிக்குமாரின் “குரல் என்பது மொழியின் விடியல்- அரபுக் கவிதைகள்” மொழிபெயர்ப்பு நூலைப் படித்து கொண்டிருந்தேன். நிலார் கப்பானி, லேனா கலா:ப் டு:பாஹா, தாஹா மஹமது அலி, புயாத் ரி:ப்கா, அடோனிஸ், மாரம் அல் மஸ்ரி, பதில் அல் அஸ்ஸாவி ஆகிய ஏழு அரபுக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் அழகிய, எளிய தமிழில் மனதை ஈர்க்கும் வகையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இத்தொகுதியில் உள்ள ஓவ்வொரு கவிதையும் முக்கியமானதுதான் அவற்றின் பாடுபொருள்கள் பலதிறப்பட்டவை. அவற்றில் அனேகமானவை அரசியல் கவிதைகள் ஆகும். இக் கவிதைகள் அனைத் துமே பிடித்திருந்தாலும், நிலார் கப்பானி (1932- 1998)யின் இரண்டு கவிதைகள் மிக முக்கியமான வையாகத் தோன்றின. காரணம், அவை என் மனதில் ஏற்படுத்தி தீய அதிர்வுகள்

வித்தியாசமானவை. ஆம், அவை இரண்டுமே “பெண்” பற்றியவை.

மொழிபெயர்ப்பாளர் ரவிக்குமார், நிலார் கப்பானி பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பில் சொல்லி யிருக்கும் ஒரு விடயம் இக்கட்டுரையின் பேசுபொருளைப் பொருத்தாவில் மிக முக்கியமானது. தனக் குப் பிடிக் காத ஒருவரைத் திருமணம் செய்து வைக்க ஏற்பாடு செய்ததால் தனது

நிலார் கப்பானியின் கிழக்கவினாதைகள்

சகோதரி

தற்காலை

செய்து கொண்டமை,

நிலார் கப்பானி யின்

எழுத்துக்களில் மிகப் பெரும்

தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி. அரபுப் பெண்களின் பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம்

கொடுத்துப் பெண்களின் நோக்கில்

இருந்து அவர்களின் பிரச்சினைகளைப்

பார்க்குமாறு அவருக்கு உந்துதல்

அளித்திருக்கிறது. இதனை மிகத்

துல்லியமாக உணர்த்தும் இரண்டு

கவிதைகள் இத்தொகுப்பில்

உள்ளன. 1.) ஒரு முட்டாள் பெண்ணின் கடிதம் (ஒரு ஆணுக்கு எழுதியது) எனும் தலைப்பே

கொஞ்சம் நக்கலாகத்தான் உள்ளது. ஐந்து

சிறுபகுதிகளாய் அமைந்த இந்தக்

கவிதையின் முக்கிய புள்ளி, அதன்

வரிகளிடையே இழையோடிக்

காணப்படும் துயர்மதான் ஆண்டாண்டு

காலமாக ஒடுக்கப்பட்டுவரும் ஓர்

- ஹீவா அப்துல் ஹக்

இனத்தின் துயர்தோய்ந்த ஆண்மாவை அக் கவிதையின் வரிகள் அடையாளப்படுத்துகின்றன. “எனதருமை எஜமானே” எனத் தொடங்கும் முதல் பகுதியில், தன் பெயரைப் பற்றிக் கூற முற்பட்டுப் பின்,

“...பெயர்களை விடுங்கள்
ராணியா அல்லது ஸெய்னப்
அல்லது ஹிண்ட் அல்லது ஹய்.பா
நாம் சுமந்துகொண்டிருக்கும் மிகவும்
அற்பத்தனமான விஷயம் பெயர்கள்”

என்று சொல்லும் வரிகள் கூற்றது கவனிக்கத் தக்கவை. இங்கே ஒரு பொதுமைப்படுத்தல் இருக்கிறது. பெயர்கள் வெவ்வேறானாலும் பிரச்சினை ஒன்று தான் அல்லது ஒத்த தன்மையதுதான் என்ற செய்தி இவ்வரிகளுக்குள் பொதிந்திருக்கக் காணலாம். ஆம், “பெண்” னின் பிரச்சினைகள் பொதுவானவைதாம், இல்லையா?

இக்கவிதையின் இரண்டாம் மூன்றாம் பகுதிகள், பெண்களால் தமது எண்ணங்களை, கருத்துக்களை வெளிப்படையாகக் கூறுவதில் உள்ள இடர்பாடுகளையும் அவர்கள் மீதான ஒடுக்குமுறைகளையும் பற்றிப் பேசகின்றது. கீழைத்தேசம் பெண்களுக்கு என்னென்னவெல்லாம் செய்துள்ளது என்ற பட்டியல்படுத்தலில்,

“பெண்களின் சேமிப்புப்
பெட்டகங்களிலிருந்து
கனவுகளைப் பறிமுதல் செய்துவிட்டது
ஒடுக்குகிறது பெண்களின்
நுண்ணுணர்வுகளை
பெண்களிடம்
கத்திகளால் அரிவாள்களால் பேசகிறது
வசந்தத்தை, வேட்கைகளைப்
படுகொலை செய்கிறது
பெண்களின்
மண்டையோடுகளைக் கொண்டு
தயாரிக்கிறது
தனக்கான மகுடத்தை”

என்று, கலாசாரத்தின், பாரம்பரியத்தின், சாதியத்தின், மதத்தின் இன்னபிறவற்றின் பெயர்களால் எல்லாம் காவுகொள்ளப்படும் பெண்களையும் அவர்கள்தம் உணர்வுகளையும் பற்றிச் சொல்லிச் செல்லும் இவ்வரிகள் தரும் வலி, இதயத்தைக் கீறிப்பிளக்கிறது.

“ஆத்திரப்படாத்ரிகள் எஜமான்!” என்று கெஞ்சலோடு தொடங்கும் 4 ஆம் பகுதி, ஒரு பெண்ணால் தனக்கெழிராய்ப் போடப்பட்டிருக்கும்

“பெண்டான் கூவாகலை குழுக்கிறான்
முன் அவர்கள் கீழ் ஒரை பேயறை
போர்த்துக்கொள்கிறான் பெண்டான்
குழுதாகலைப் போக்கிறான்
முன் கூப்புபோர் அழுதுவுமலையின்
மதிலேட்டுப் புரிந்துபென்று ஒரை
பேயறை குழுக்கொள்கிறான்”

தளைகளை அறுத்தெறிவது அவ்வளவு சுலபமா னதல்ல, அது ஒரு மிகப்பெரும் போராட்டமே என்பதை உணர்த்துகின்றது.

“... கீழைத்தேச ஆண்
உணர்வுகளைப் பற்றி,
கவிதைகளைப் பற்றி
கவலைப்படமாட்டான்
அவனுக்குப் பெண்ணென்றால்
படுக்கை மட்டும்தான்”

என்ற வரிகளின் தீவிர உணர்வு ஒர் ஏரிதழலாய் இதயத்தைத் தகிக்கச் செய்கின்றது. “பெண்” என்றால் “உடம்பு” என்றே பார்க்கப் பழக்கப்பட்டுப்போன, கலை - இலக்கியங்களில்கூட “பெண்” ஒர் “சதைப் பிண்டமாக”வே வார்க்கப் படும், மூன்று வயதா, 60 வயதா என்ற வயது வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால், பெண்ணுடைய உடல் வெறும் யோனியாக மட்டுமே பார்க்கப்படும் சமூக அவலங்கள் நிறைந்த ஒரு சூழலில், இந்த வரிகளின் தாக்கம் மனதை மிகவுமே கனத்துப் போகச் செய் கின் றது. ஆன் மாவின் மெல்லுணர்வுகள் புறந்தள்ளப்பட்டு, வெற்று ஜுடமாக மட்டுமே நோக்கப்படுவதன் அவமான உணர்வை, வேதனையைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் அழுத்தமான வரிகள், இவை.

5 ஆம் பகுதியிலே,
“மன்னியுங்கள் எஜமான்
ஆண்களின் ராச்சியத்தை

நான் தாக்கி இருந்தால்
 மகத்தான் இலக்கியங்களென்றால் அவை
 ஆண்களின் இலக்கியங்கள்
 அன்பு அவர்களுக்கென்று
 ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது
 காமம் அவர்களுக்கென்று விற்கப்படும்
 போதைப்பொருள்
 பெண்களின் சுதந்திரம்
 என்பது நெந்துபோன ஒரு
 கட்டுக்கதை
 ஆண்களின் சுதந்திரம் என்பதுதவிர
 சுதந்திரமென்று வேறெதுவுமில்லை

என் எஜமானே!
 என்னைப்பற்றி நீங்கள்
 நினைப்பதையெல்லாம்
 சொல்லுங்கள்
 எனக்குக் கவலையில்லை
 மக்கு... முட்டாள்... பைத்தியம்...
 எனக்குக் கவலையில்லை
 தனது பிரச்சினைகளைப்
 பற்றி எந்தவொரு பெண்
 எழுதினாலும்

ஆண்களுக்கு அவள் முட்டாள்தான்..."

என்று தொடரும் வரிகள் கண்ணத்தில்
 ஓங்கி அறைவதுபோல் அழுத்தந்திருத்தமாகப்
 பெண்ணின் குரல் ஒடுக்கப்படுவதன் வலியை,
 அவலத்தை, அதன்மீதான ஆதங்கத்தைப் பதிவு
 செய்கின்றன. சமூக வெளியிலே, பெண்களின்
 பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசுகின்ற, எழுதுகின்ற
 பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் அச்சறுத்தல்கள்,
 கேவிகள், அவமானப்படுத்தல்கள் என்பன இன்று
 நேற்றல்ல, என்றாக்குமானது, பிரதேச எல்லை
 களுக்கு அப்பாற்பட்டது என்பதையே இந்த
 வரிகள் சாட்சி சொல்லி நிற்கின்றன.

நிலார் கப்பானியின் முன்னைய கவிதை
 ஒரு பெண்ணின் குரலாய் ஒலித்ததைக் கண்டோம்
 "எனக்கு வலிமை இல்லை" எனும் தலைப்பில்
 அமைந்த அடுத்த கவிதை ஆணின் குரலில்
 பெண்ணின் மகத்துவத்தைப் பேசுகின்றது.

"உனது பழக்கங்களை என்னால்
 உடைக்க முடியாது
 முப்பது ஆண்டுகளாக
 முன்னாறு ஆண்டுகளாக
 நீ இப்படித்தான் இருக்கிறாய்
 புட்டியில் அடைப்பட்டிருக்கும் புயல்

பெண்ணின் உடலொன்று இயல்பாக
 ஆணின் வாசனையை அறிகிறது
 இயல்பாக அதைத் தாக்குகிறது
 இயல்பாக வெற்றிகொள்கிறது"

என்ற வரிகள் காலங் காலமான
 வெண்ணின் இருப்பைப் பற்றியும் அந்த இருப்பு
 எத்தகையது என்பது பற்றியும் பேசுகின்றது.
 அதனையுடுத்த வரிகளில்,

"ஒரு ஆண் தன்னைப் பற்றிச்
 சொல்வதை ஒருபோதும்
 நம்பாதே

அவன் சொல்வான் கவிதைகளை
 உருவாக்கினேனென்று

குழந்தைகளை உருவாக்கினேனென்று
 பெண்தான் கவிதைகளை எழுதுகிறாள்
 ஆண் அவற்றின் கீழ் தனது பெயரைப்
 பொறித்துக்கொள்கிறான்

பெண்தான் குழந்தைகளைப் பெறுகிறாள்
 ஆண் மகப்பேறு மருத்துவமனையின்
 பதிவேட்டில்

தந்தையென்று தனது பெயரை
 எழுதிக்கொள்கிறான்"

என்று கூறிவிட்டு அடுத்த பகுதியில்,

"உனது இயல்பை மாற்றும்
 வலிமை எனக்கில்லை"

என்று தொடங்கிக் கொடர்கின்றார்.

பெண்ணின் சுயத்தை, அவளது இருப்பின்
 இயல்பை மிக வலிமையாக எடுத்துரைக்கும்
 மிக முக்கியமான ஒரு கவிதை இதுவென்றே
 எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

இவ்வாராக, நிலார் கப்பானியின் இந்த
 இரு கவிதைகளும் ரவிக்குமாரின் அழகிய
 தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் மிகச் சிறந்த கவிதா
 அனுபவத்தை நமக்குத் தருகின்றன. படிக்குந்
 தோறும் உணர்வெழுச்சியை ஊட்டும் மொழி,
 கவிதையின் உயிர்ப்பு தொழ்ந்துவிடாமல் மற்றொரு
 மொழிக்குள் கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கும்
 அவரது மொழிபெயர்ப்பு ஆற்றலையே நமக்கு
 உணர்த்துகின்றது. இந்நாலுக்கு அணிந்துரை
 வழங்கியுள்ள பேராசிரியர் எம். ஏ. நு. மானின்
 வரிகளில் சொல்வதானால், "ரவிக்குமாரின்
 மொழிபெயர்ப்புகள் ஆங்கில மூலத்துக்கு
 விகவாசமாகவும், எனிமையாகவும் அதேவேளை
 சரளமாகவும் உள்ளன. தான் ஒரு கைதேர்ந்த
 மொழிபெயர்ப்பாளரும்தான் என்பதை இத்தொகுப்
 பின் மூலமும் அவர் நிறுபித்திருக்கிறார்".

அரசியல் பங்குபற்றவை பண்கள் எதிர்கொள்ளும் சமூகத் தடைகள்”

அம்பாரை மாவட்ட தந்தி முனியம் வினாக்கள்

அடிப்படையாகக் எதான்டு இரு ஆய்வு

அரசியல் என்றால் ஒரு நாட்டிலுள்ள மக்கள் அல்லது சமூகத்தை கூட்டுத் தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு உதவும் ஒரு செயன்முறையாகும் வழக்கமாக அரசியல் என்பது அரசுடன் தொடர்புடைய விடயங்களைக் குறித்து நிற்கிறது. அரசியலானது ஆட்சி செய்வதற்கான அதிகாரத் தைப் பற்றிய கற்றலும் செயற்படுத்துக்கையுமாகும். அதாவது சமூகத்தை மாற்றுவதற்கான எந்தச் செயற்பாடும் அரசியலாகக் கூடியது எனக் கூறப்படுகிறது.

ஆகவே, அரசியல் பங்குபற்றுதலானது அரசியல் தீர்மானம் செய்யும் நடவடிக்கைகளில் ஒரு சமூகத்திலுள்ள மக்களைப் பங்கேற்கச் செய்தலையே அரசியற் பங்கேற்புக் குறிப்பதாக ஆல்மன்ட் (Almond) என்பவர் கூறுகிறார்.

இவ் அரசியல் பங்குபற்றுதல் பற்றி அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளில் அரசியல் விஞ்ஞானிகள் கூறும் போது அரசியல் மாற்றங்களையும், தனிமனிதப் பங்கினையும் விபரிப்பதாகக் கூறுகின்றனர். (Matheson and Powell 1972)

மேலும் Powel என்பவரின் கருத்துப்படி கொள்கை உருவாக்குதல், தீர்மானம் செய்தல் போன்றவற்றில் மக்களைப் பங்கேற்கச் செய்தலே அரசியல் பங்குபற்றுதல் என்று கூறுகிறார்.

அத்துடன் Uerbaa, Nie and kim 1971 (வேர்வா, செ, கிம்) இவர்களது கருத்துப்படி அரசியல் பங்குபற்றுதல் என்பது அடிமட்ட மக்களின் நலன்கள், விஞ்பங்கள், கோரிக்கைகள்

என்பவற்றினால் ஒன்றினைக்கப்பட்டுள்ளது என்கின்றனர்.

மேலும் அரசியல் பங்குபற்றுதலானது பொதுமக்களின் செயற்பாட்டினால் அதிகமாக அல்லது குறைவானதாக அரசாங்கத்திற்கு அங்கத்தவரைத் தெரிவு செய்வதில் நேரடியாகச் செல்வாக்குச் செலுத்துவதாகக் காணப்படுகிறது.

ஆகவே, பங்குபற்றுதல் என்பது மரபுகள் நீதி, பொருளாதாரம், பொதுநலன், அரசியல் என்பவற்றில் பங்குகொள்ளச் செய்தல் என்பதோடு அரசியலில் பெண்களின் பங்கு பற்றுதல் கொள்கை தேசிய ரதியிலும் தனிப்பட்ட ரதியிலும் முக்கியமான விடயங்களில் தீர்மானங்களை எடுக்க அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரங்களைக் குறித்து நிற்கிறது.

ஜோன் டெவி (John Devi) அரசியல் பங்குபற்றுதல் பற்றிக் கூறுகையில் அரசியலில் பலர் பங்கு கொள்வதன் மூலம் சகலவிதமான சர்வாதிகாரப் போக்குகளையும் தவிர்க்கலாம். அதாவது சகலரும், சகல சந்தர்ப்பங்களிலும் பெருமளவில் பங்கு (கொள்வதால்) பற்றுவதால் யாருக்கும் அதிகாரங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் வலுவாகக் குறைகிறது. அதாவது எல்லோரும் தத்தமது உரிமைகளையும் கடமைகளையும் உணர்ந்து செயலாற்றும் போது எதேச்சாதிகாரம் தலையெடுப்பதில்லை. எனவே ஐனாயக உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதும் மற்றும் அரசியலில் எல்லோரும் சமமாகப் பங்கு

கொள்வதாகும் என்கிறார்.

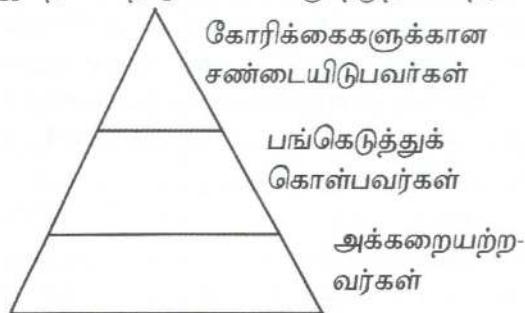
அரசியலில் பங்குபற்றுதல் என்பது சாதாரண மக்களைப் பொறுத்தவரையில் வாக்களிக்கும் விடயத்துடன் தொடர்புபட்டதாகவே நின்று விடுகிறது. ஆனால் உள்ளார்ந்த ரீதியில் பார்க்கையில் தேர்தலில் வாக்களிப்பதோடு தமது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்து அரசியல் கட்சிகளில் அங்கம் பெறுதல் சட்ட சபையுடன் நேரடி மற்றும் மறைமுகத் தொடர்பினை உருவாக்குதல், பேணுதல் அரசியல் சார் செயற்பாடுகள் தொடர்பான தெளிவான அறிவினைக் கொண்டிருத்தல், அரசியலுடன் தொடர்புடைய சகல விடயங்களிலும் பங்கெடுத்தலும், முன் நிற்றலும், அரசியல் தொடர்பான விழிப்புனர்வினையும் கொண்டிருத்தலாகும்.

ஆகவே, அரசியலில் பெண்களின் பங்குபற்றுதலானது, அரசியல் எண்ணப்பாடுகள், அரசியல் சமூகமயமாதல் அரசியலில் பெண்கள் பங்கு கொள்வதனை நிர்ணயிக்கின்றன. (Cole, zuclzer and ostrovel 1998)

(Randall, 1985) இவரது கருத்துப்படி பெண்களின் வாக்களிக்கும் உரிமை அல்லது சிற்புரிமையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டியது அரசின் கடமையாகும். இதன் மூலமாகவே.

உத்தியோகபூர்வமான அரசியல் பங்கு பற்றுதலை அரசு ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றது. இருப்பினும், அடிமட்ட (மக்களின்), (பெண்களின்) அரசியல் பங்குபற்றுதலானது. வாக்களிக்கும் சம்பவத்தோடு மட்டும் நிறுத்தப்படுகிறது அதாவது மட்டுப்படுத்தப்படுகிறது.

ஜனநாயக நாடுகளின் பங்குபற்றுதல் மாதிரிகள்

இதன்படி பெருந்தொகையான மக்கள் அரசியலில் அக்கறையற்றவர்களாகவே இருக்கின்றனர். அத்துடன், அரசியல்

பங்குபற்றலில் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் சமூகத் தடைகள் பற்றிப் பார்க்கையில் குறிப்பாக தமிழ், முஸ்லீம் பெண்களிடையே காணப்படும் அரசியல்பங்குபற்றலும் அதற்கான மதமார்ந்த தடைகள் என்ன என்பதை உற்று நோக்கையில் இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் அரசியலமைப்பானது அனைவருக்கும் சமமானதாக காணப்பட்ட போதிலும் பெண்களின் அரசியல் பங்களிப்பானது மிகக் குறைவான தாகவே காணப்படுகின்றது. என்பதுடன், அதற்குக் காரணமாக பெண்கள் அரசியலில் பங்குபற்றுதலுக்காக அவர்களுக்கு ஏற்படும் எண்ணிறைந்த தடைகளுமே காரணங்களாகின்றன.

இதற்கமைவாக பாரஞ்சுமற்றத்தில் பெண்களுக்கென 13 வீதம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் அரசியலிலும், வாக்களிக்கும் வீதத்திலும், அரசியல் பிரச்சாரங்களில் ஈடுபடுவதிலும் தயக்கம் காட்டியே வருகின்றனர். இதற்கு முக்கிய காரணங்களாக கடந்த 30 வருடங்கால யுத்தமும் அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட (2004) சனாமியின் தாக்கமும் அதன் பின்னிலைவுகளும் பெண்களின் நிலையில் அவர்களது வாழ்க்கை மறையில் பல்வேறு பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன.

உதாரணமாக சனாமியின் பின்னர் அதிகரித்த பெண்கள் தலைமையிலான குடும்ப அமைப்புக்கள். இதனால் பெண்களுக்கு வீட்டுப் பொறுப்புக்களில் பின்னைகளின் பராமரிப்பு, பொருளாதார தேடல் சமூகப் பாதுகாப்புகள் என்பன அதிகரித்துள்ளமையுடன், யுத்தப் பாதிப்பு, சனாமித் தாக்கத்தினால் கணவனை இழந்தவர்களாகப் படுவதுடன் இவர்களுக்கு சமூகக் கட்டுபாடுகளும், “விதவை” என்ற முத்திரை குட்டப்பட்டு வெளியில் நடமாட முடியாத தூர்பாக்கிய நிலையும் கூடியுள்ளது. இருந்தாலும், துங்களது தேவைகளுக்காக பெண்கள் வெளியில்வர வேண்டியிருப்பதனால் ஆளுமைப்பண்பு, தலைமைத்துவம் என்பன சனாமிக்குப் பின்னர் அனேகமாக முஸ்லீம் பெண்களிடையே அதிகரித்துள்ளமையும் அவதானிக்க்கூடிய விடயங்களாகும். அத்துடன் யுத்தமோ, சனாமியோ அவற்றின் பாதிப்பு

அனேகமாகக் கரையோரப் பகுதிகளையே அதிகமாகத் தாக்கியிருப்பதும் அம்பாறை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் சுனாமிக்குப் பின்னர், N.G.Oவிலும் பல்வேறு நிறுவனங்களிலும் சமூக சேவையாளர்களாகவும் பணிபுரிகின்றனர். எதிர்கலத்தில் வேலைவாய்ப்பு, தலைமைத்துவம், சமூக சேவைகள் என்பவற்றில் முஸ்லீம் பெண்கள் தமது பங்களிப்பை இன்னும் சிறப்பாக செய்யக்கூடியவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். ஆனாலும் அவர்களின் புரட்சிகர மான தலைமைத்துவம் மற்றும் அரசியல் பங்குபற்றுதல் என்பவற்றிற்கு சமூகத்தில் எந்தப்பக்க பலமும் இல்லை என்றே கூறவேண்டும்

எனினும், பெண்ணிடையே அரசியல் உணர்வானது எல்லா சமூகத்திலும் சமூகங்களிலும் மிகவும் உயர்வானதாகவே காணப்படுகின்றது. நீண்ட காலமாக பெண்கள் அரசியல் தலைமைத்துவத்தை ஏற்றிருந்தாலும் மிகச் சிலரே தேர்தலில் வேட்பாளர்களாக நியமிக்கப்படுகின்றனர். இதற்கு பால்நிலை ரீதியிலான அரசியல் வேறுபாடுகள், யுத்த வன்செயல்கள், சமூகக் குடும்ப வன்முறைகள், இடம் பெயர்வுகள், (இடப் பெயர்ந்தவர்களில் அதிகமானோர் பெண்களும், பின்னைகளும் ஆவர்) ஆண்களுடன் இணைந்து பங்குபற்றுதல், மற்றும் பொதுத்தளங்களில் சுதந்திரமாகப் பேசித் தீர்மானங்கள் எடுக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் குறைதல், அத்துடன் அரசியல் சமூகத் தலைமைத்துவம் நிராகரிக்கப்படலும், மதம், சாதி, பாரம்பரியம், கலாசாரம், சமூக, பொருளாதார, கல்வி, மொழியறிவு, மற்றும் முன்வராமை போன்ற பல்வேறு விடயங்களும் பெண்கள் அரசியலில் பங்கு கொள்வதற்குப் பெருந்தடைகளாகக் காணப்படுகின்றன.

அரசியலில் பெண்களின் குறைவான பங்குபற்றுதலானது உலகப் பொதுமையானதாகக் காணப்படுவதுடன், எங்கே அரசியல் அதிகாரம் கவனம் செலுத்தப்படுகிறதோ அது இன்றும் விசேடமாக இருக்கிறது என்று Vicky Randall குறிப்பிடுகிறார். Randall, 1987 இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் பெண்ணின் அரசியல் பங்கு பற்றுதல், அடிப்படை மட்டத்தில் செயற்படுவதாக அவர்கள் அரசியல் கட்சிகளில்,

அரசியல் தலைவர்கள் மற்றும் தீர்மானமெடுத்தல் என்ற வகையிலும் குறைந்த பிரதிநிதித்து வத்துடனேயே உள்ளார்கள்.

அத்துடன் அரசியலில் பெண்களினது பங்குபற்றுதல், மேல்தர, நடுத்தர வர்க்கத்தின் அரசியலுக்கு தங்களின், தந்தையர்கள், சகோதரர்கள், கணவன்மார்கள் மூலமே அரசியலில் நூழைந்தார்கள் என்பதோடு, அவர்களின் நிழல் களாகவும் பணியாற்றினார்கள் என்பது இலங்கை அரசியல் வரலாறாகவும் காணப்படுகிறது. இதிலிருந்து பெண்கள் அரசியல் தலைமைத்துவத்தை முன்வந்து ஏற்றுக் கொண்டாலும் அதனை வழிநடத்துபவர்களாக ஆண்களே காணப்படுகின்றனர்.

பெண்கள் பல்வேறு கால கட்டங்களிலும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக, அமைச்சர்களாக, ஐனாதிபதியாக விளங்கியுள்ளனர். முன்னாள் பிரதம மந்திரியான உலகிலேயே முதற் பெண் பிரதம மந்திரி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க ஆவார். அவரது மகள் சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க (முன்னாள் ஐனாதிபதி) இவர் உட்பட பதவிநிலைக்கு வந்தவர்கள் பெரும்பாலானோர் தமது கணவன்மார்கள் கொலை செய்யப் பட்டதாலும், தமது குடும்பப் பொறுப்புகளோடு அரசியல் பொறுப்புக்களையும் சிறப்பாகச் செய்ததோடு நாட்டுப்பற்றுள்ள பிரசைகளை உருவாக்குவதிலும் கவனம் செலுத்தி, நாட்டுக்கு சேவையாற்றுதலில் முன் நின்றார்கள். அரசியலில் தமிழ் பெண்களின் பங்குபற்றுதல் 1932 இல் அரசாங்க சபைக்கு நேசம் சரவணமுத்து, கொழும்பு வடக்குப் பகுதியில் தெரிவு செய்யப்பட்டமை தமிழ் பெண்கள் அரசியலில் பங்குபற்றியமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும் இவர் 10 வருடங்கள் இதில் நிலைத்திருந்தார். அதன் பின்னர் பொதுவுவில் பிரதேசத்தில் ரங்கநாயகி பத்மநாதன் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டமையும், 1989இல் இராஜ மனோகரி புலேந்திரன் வவுனியாத் தொகுதிக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டதுடன் 1994ம் ஆண்டு கல்வி இராஜாங்க அமைச்சராகவும் பதவிலைத்த முதல் தமிழ் பெண்மணியும் அவராவார். இவர்களே முக்கியமானவர்கள், இவர்களுடன் 1993ல் வேலம்மாள் செல்லச்சாமி மேல் மாகாண

சபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரேயொரு தமிழ்ப் பெண்மனி ஆவார்.

1997இல் வட மாகாணத்தில் சரோஜினி யோகேஸ்வரன், மாநாகரசபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டமையும் பின்னர் மேஜராகவும் கடமையாற்றினார். இவர்களது வரலாறுகளை பார்க்கும்போது, அனேகர் தமது கணவர்மார் இறந்ததன் காரணமாகவே அரசியலில் பங்குபற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளானார்கள் என்பதும் தெரியவருகிறது.

இதேபோன்று மூஸ்லீம் பெண்களின் அரசியல் பங்களிப்பினை வரலாற்று ரீதியாகப் பார்க்கும் போது, அவர்களது அரசியல் பங்களிப் பானது மிகமிகக் குறைவானதாகவே காணப் படுகின்றது. குறைந்த கல்வி அறிவு தனிமையில் இருத்தல், தொழிலைவிடக் குடும்பம், குழந்தைப் பராமரிப்பு என்பவற்றுக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம், கலாசார அமைப்பு மற்றும் பின்னி அத்துடன், பிரதான உழைப்பாளிகளாக ஆண்கள் ஈடுபட (வியாபாரம்) பெண்கள் வீட்டுப் பணியாளர்களாகவே கூடுதலாக ஈடுபடுகின்றனர்.

மேலும் அதன் 1970, 1980களிலும் பிற்பகுதியிலும்தான் இவர்களது கல்விக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது. 1947ல் கொழும்பு பல் உறுப்பினர் தொகுதித் தேர்தலில் போட்டியிட ஆயிஷா ரவும் என்பவரே அரசியலில் ஈடுபட்ட முதல் மூஸ்லீம் பெண்மனி ஆவார். அதன்பின் இவர் 1949ல் உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் போட்டியிட்டு கொழும்பு மாநகர சபைக்குத் தெரிவானார். 1952இல் பிரதி மேஜராகவும் நியமனம் பெற்றார். 1961இல் அரசியலில் தொடர்ந்து இருக்க முடியாமல் அதிலிருந்து விலகிக்கொண்டார்

அவரைத் தொடர்ந்து உள்ளூராட்சி மட்டத்தில் ஒருசிலர் பங்காற்றினர். இக்கால கட்டத்தில் மூஸ்லீம் பெண்கள் அரசியலில் உயர்பதவிகளில் இடம்பெறவில்லை என்றே கூறுவேண்டும்.

நீண்டகால இடைவெளியின் பின்னர் 1999இல் ஜேவிபி சார்பில் தெரிவு செய்யப்பட்ட அஞ்சனா உம்மா பிரதேச சபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட 1ஆவது மூஸ்லீம் பெண்மனியாகும் 2000ம் ஆண்டுமுதல் பாரானுமன்றத்தில் நுழைந்த

மூஸ்லீம் பெண் எனும் பெருமைக்கு உரியவர் இவரே. பின்னர் பெருமைக்குரிய பெண்மனி பேரியல் அஷ்ரப் இவரும் கணவரின் மரணத்தின் பின்னர் மூஸ்லீம் காங்கிரஸில் இருந்து இடம் பிடித்த அம்பாரை திகாமடில்ல மாவட்டத்தில் அதிக வாக்குகளின் அடிப்படையில் தெரிவானவர். ஒரு தனிப்பட்ட அரசியல் கட்சியில் தலைமைப் பதவியை வகித்த முதலாவது பெண்மனி என மூஸ்லீம் மக்களால் பெருமைக்குரியவராக இன்றுவரை போற்றப்படுவர் பேரியல் அஷ்ரப்பாகும்

அதன்பின்னர், பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணியில் திகழ்ந்தவர் ஜூசிமா இஸ்மேயில் ஆகும் இவருக்கு அரசியலில் பங்குபற்றுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாதபடியினால் பெண்களது, வன்முறை ஓழித்தல், பால்நிலைச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றியும் இன்னும் பல்வேறு சமூக வேலைத் திட்டங்கள் மற்றும் பயிற்சிகளையும் மூஸ்லீம் பெண் சேவை செய்துவரும் ஆளுமை மிக்க பெண்மனியாவார்.

எனினும், இத்தகைய நிலைமைகளை நோக்கும்போது மிகக்குறைந்த தொகையான பெண்களே அரசியலில் பங்குபற்றியுள்ளமையை அறியக் கூடியதாக இருப்பதோடு, இதற்கான தடைகள் என்ன என்பதனைக் கண்டறிந்து அத்தகைய தடைகளைக் களைந்து வெளியில் வரச் செய்தல் வேண்டும். அத்துடன் பெண்கள் தங்களது தேவைகள் உரிமைகள் மற்றும் அரசியலில் வாக்களிக்கும் முக்கியத்துவம், தமது ஆளுமைகள், தலைமைத்துவப்பண்பு என்பவற்றை உணர்ந்து செயலாற் றுதல் இன்றியமையாதது.

தனவைக்கூட்டு முரசுசாலிமாறன்,
கல்முனை

காப்பீ ஷுக்ஸ்

அது ஒரு பித்துப் பிடித்துவிடும் காலம் ...
பெரியவர்களுக்கு மாத்திரம் அல்ல
சிறியவர்களுக்கும் பித்துப் பிடிக்கும் காலம்.

நாலாபக்கமும் கேட்டது
அக்கினிக் குண்டுகள் வெடிக்கும்
சத்தங்கள் மாத்திரமே
வளங்நோன், சிறியோர் ஆண்கள், பெண்கள்
ஆயுதம் - எந்திய எந்தாத அனைவரும்

தாம் செய்வற்றை புரிந்து
செய்வார்கள் இருப்பின்.
அது மிக சொற்பமானவர்களே
சொற்பமானவர்கள்
விரல் விட்டு என்னவாம்.

பிரியா பெரியவளாகி பலநாட்கள் இல்லை
புனித நீராட்டி வீட்டிற்குள் அழைக்க
எங்கேவீடு?

புத்தாடை?
விசர்....
ஆபாணங்கள், பண்டங்கள்,
பலகாரங்கள், தன்னீர்...
தன்னீர?????
இவையெல்லாம்
சோசலிச், ஜனநாயகக் குடியரசின்...
சகலருக்கும் பேதங்களற்ற
இல்லை... தொடர்பற்றவை
இது ஒரு யுத்தம்.

பிரியா பெரியவளாகி விட்டாள்
குலகம் இரண்டாகப் பிளந்து
தன்னிச்சையாய் அவையும் வித்துடன்

உரவு கொள்ள ஆயத்தமாக்க
இப்படித்தான் இந்தக் காலத்தில்
முத்தோர்கள் இருப்பதும் அதற்குத்தானே
தேடி அறிந்து அறிவுரை வழங்க

ஆணாலும்...
அது ஒரு பித்துப் பிடித்துவிடும் காலம்
பெரியோருக்கும் சிறியோருக்கும்
பித்துப் பிடித்த காலம்
காலங்கள், மொழிகள், இனம், சமயம்
எதுவும் பிரச்சினையாகவில்லை
ஆணாலும்...
பெண்கள் அவ்வாறு பைத்தியாக முடியாது
பெண்கள், பெண்கள் போல இருக்க வேண்டும்.
எப்போ அங்கும் இங்கும்
ஆயுதத்தால் குறிவைத்தாகள் பெண்கள்
எங்கு கிடைக்கும் இடத்திலெல்லாம்
ஆண்களுடன் உரவுகொண்டார்கள் பெண்கள்
வேதாத்திரங்களில் உரைத்தபடி
பொத்த நூல்களில் எழுதியபடி
புனித பைபிலில் குறிப்பிட்டபடி
பெண்கள் ஆணவர்கள் பெண்களே

பிரியா பெரியவளாகி விட்டாள்
எனவே -

யாருக்கும் அதனால் பிரச்சினையா
வீட்டாருக்கு?
வீடு இல்லாத வீட்டான் எங்கே
பிரியா சென்றுவிட்டான்
திக்குத் திசையற்று

வால்களை ஆட்டி
அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரியும்
விந்தகருக்கு
பயந்து அல்ல...
யுத்தத்திற்குப் பயந்து அல்ல...
யுத்தத்திற்குப் பயந்து
எங்கே ஒடுவது, என்ன செய்வது
பிரியா சென்றுவிட்டான்
யுத்தம் செய்யும் பயத்தில்

பிரியாவின் உடல் தயாராக இருந்தது
தாயாக ஆவதற்கு
உயிரை உருவாக்க.....
ஆணால்
பித்தப் பிடித்தவர்களுக்குத் தேவையானது
பிரியாவை உயிர்ற உடலாக்க
பிரியாவைக் கொண்டிராமிக்க

பிரியா ஓடிவிட்டான்
திக்குத் திசையற்று...
அலுகோகத் தன்மைக்கு...
நெருப்பிற்கு.....
அதிகாரத்திற்கு...
அழிலிற்கு...
குறிப்பாக யுத்தத்திற்கு...

அக்கொஞ்சத்திற்கு
ஏதோ பிரச்சினை
பிரியாவிற்குப் புரியவில்லை
விளங்கிக் கொள்ள விளங்கப்படுத்த
எவ்ரும் இல்லை
பிரியாவிற்கு தேவைப்பட்டது இதுவல்ல.

பாடசாலை செல்ல
அம்மா, அப்பா, தங்கை,
தம்பியுடன் படுத்துறவுக
தலையில் பூச்சுடு
ஆலயம் செல்ல
திருவிழாவில்
வண்ண ஆடைகளுடன் உலாவர்
கடைகளின் பிளாஸ்டிக் வளையல்கள்
கைகளை நிரப்ப
அம்மா அவிக்கும் பிடிட்டன
தட்டில் போட்டு

சீனி இல்லையென்றால்
சர்க்கரை சேர்த்துச் சாப்பிட
மாடுகளின் வாசனையை அநுபவிக்க

ஆணால்
பிரியா பிறந்ததும் அவசரகாலச்
சட்டத்தின் கீழ்
பிரியா பிறந்ததோ
அரசிற்கு எதிராக
பயங்கரவாதத் தாக்குதல் நடத்த
அஞ்சாத ஆயும் ஏந்தியவர்களின்
கடுமையான சட்டத்தின் கீழ்
பிரியா பிறந்ததும்
ஆணாதிக்கச் சட்டத்தின் கீழ்

துப்பாக்கி வாஸ்கள் சீர்றுமடைந்தன
ஆண் குறிகள் சீர்றுமடைந்தன
பிரியா சின்னப் பிள்ளை
பிரியா சின்னப் பிள்ளை
பிரியா
பிரியா இப்போ பெரியபிள்ளை

பங்கருக்குள் நெருங்கி வந்த
யாரே ஒருவர்
பிரியாவின் வாய்கள் இறுக்கமாக
கைகளால் பொத்தப்பட
செவிக்குள் மெதுவாகக் கூறினார்
சத்தமிட்டால் பிடித்துக் கொடுப்பேன்

பங்கருக்கு வெளியே
ஒன்றான் பின் ஒன்றாக செல்கள் விழ
பிரியாவின் உடலின் மேல்
பங்கருக்குள்
யுத்த டாங்கி ஒன்று பிரண்டது
துப்பாக்கியில் இருந்து நெருப்புக் கக்கியது
பிரியாவின் இடுப்பின் கீழ் இட விழுந்தது

அந்த காரத்தில்
குரிய ஒளியோ
சந்தர் ஒளியோ
நடசத்திர ஒளியோ
மெழுகுதிரி ஒளியோ
மின்மினிப் பூச்கக்களின் ஒளியோ
எங்கே சென்றதோ....
யுத்தத்தில் அகப்பட்டு
யார் யாரோ இல்லாமல் போய்...
இத்துப்போன சட்டை
சிக்குப் பிடித்த தலைமுடு
வெட்டத் தடுகள்
கால்கள் வழியேகாய்ந்துபோன

இாத்தக் கிட்டுக்கள்
அவன்தான் பிரியா
அப்படித்தான்
அது ஒரு யுத்தம்
இதுவும் இன்னொரு யுத்தம்

ஒன்றும் சொல்ல இயலாது
இதுபுதியதும் அல்ல
அப்படித்தான்
பிரியா ஒரு கங்ப்பை

வரலாறு முழுதும்
ஆணாதிக்கக் கொடுரும்
பேராசை
ஆசை
போட்டி
யுத்தம்
இவற்றின் விளையாட்டு மூதானம்
இன்னுமோரு கங்ப்பை

எதுவும் இல்லாத அந்தகாரம்
சாவ அண்டங்களும் நிப்பிடித்தது

கிரிஸ்னப்பிரியா
விஸ்து பிரியா
சுப்பிரபிரியா
இல்லை
பிரியா

ஒன்றும் ஒன்றும் சேஞ்சால் இரண்டு
இல்லை
ஒன்று

பிரியா
இன்னுமோரு கங்ப்பை
பிரியாவிற்கு இருந்ததும்
யோனி மார்க்கமே
இது ஆண் குறிகள்
கொடுரும் கொள்ளும் காலம்
யோனிக்கு
ஙங்கு யாரால் அனுமதி கிடைத்தது
அங்கும் இங்கும் அலைவதற்கு

குமாரி குமாரகமகே
2009 - ஒகஸ்ட்

எனது யாத்திராவில்
உனது நிழல் கூட
என்னுடன்
வர அனுமதியேன்.

பாதைகளில்
மறியல் போடுவதே
உனக்கு
அத்துப்படியாயிற்று.

வழியமைக்கவும்
உனக்குத் தெரியாது
வழிவிடவும்
உனக்குத் தெரியாது.
கிடைக்கிற வழிகளில்
நடக்கவும் தெரியாது.

என் பாதைகள்
எனக்கே உரியன்.
தனித்துவமானவை.
கண்டுகொள்ள உனக்கு
கண்களுமில்லை.

எனது புது மாதா

எனக்கு
முன் பிறந்தவளென்பதற்காக
உன்னையே
பின் தொடர்ந்துவர
என்னை நிர்ப்பந்தியாதே.
எனது பாதைகள்
அற்புதமானவை
அழகானவை
அங்கேதான் என் வாழ்வு
என்னை எதிர்பார்த்திருக்கிறது.
உன்னை மீற முன்
என்னை நடக்கவிடு.

-சம்மாந்துறை மஹிரா-

வீட்டு முற்றத்தில் நின்ற மாமரத்தின் வளைந்த கிளையில் ஒரு காகம் கத்தியபடியே இருந்தது. அது “கா... கா...” எனக் கத்தும் போது அதன் வாய் அசைவது போன்றே வாற்பகுதியும் அசைவது வியப்பைத் தந்தது. காகம் வாயினால் கத்துகிறதா? அல்லது வாலினால் கத்துகிறதா? என சந்தேகிற்கும் அளவிற்கு அதன் பின் பகுதி வாய்ன் ஒத்திசைவாய் அசைந்தது.” காக்கா மூக்கா காக்கா கா... கா... காக்கா மூக்கா கறுத்தக் கண்ணி, கட்டிச் சோறும் பட்டும் தாரன். எங்கட ஆக்கள் வருவாங் கெண்டா நடந்து காட்டு! உங்கட ஆக்கள் வருவாங்கெண்டா பறந்து காட்டு” என கை தப்பியபடி வந்த சிறுமி சிந்துவின் சிரிப்பொலியில் காகத்தின் மீதிருந்த எனது கவனம் திசை திரும்பியது.

நான் வேலை நிமிர்த் தம் மட்டக்களப்பிலேயே தங்க வேண்டி யிருந்தது., ஜெயந்திபுரத்தில் நான் குடியேறிய வீட்டுக்காரரின் மகள் தான் சிந்து. ஆறு வயது நிரம்பிய மழலை. கொழுகொழுவென தக்காளிப் பழம் போன்ற கன்னம். படிந்து நிற்கும் தலைமுடி. உருளையான உடல் வடிவம் பார்த்தாலே, ஒரு தடவை அள்ளி அணைத்து முத்தமிட வேண்டும்போல ஆசையாய் இருக்கும். சிந்துவிற்கு எட்டு வயது நிரம்பிய அண்ணன் இருந்தான். அவன் பெயர் சதீஸ். வயதிற் கேற்ற குறும்புத்தனங்களும் சந்தேகங்களும் நிறைந்தவன். சிந்துவைப்போல் குண்டான தோற்றும் கொண்டவனல்ல. ஆனால் சதீஸ், சிந்துவின் சாயல் நிறைந்தவன். தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் பணிபுரியும் சிவம் - உமா தம்பதியினரின் குழந்தைகள் தான் இவர்கள். வேலைக்குப் போனாலும் தமது பிள்ளைகளின் பாதுகாப்பு,

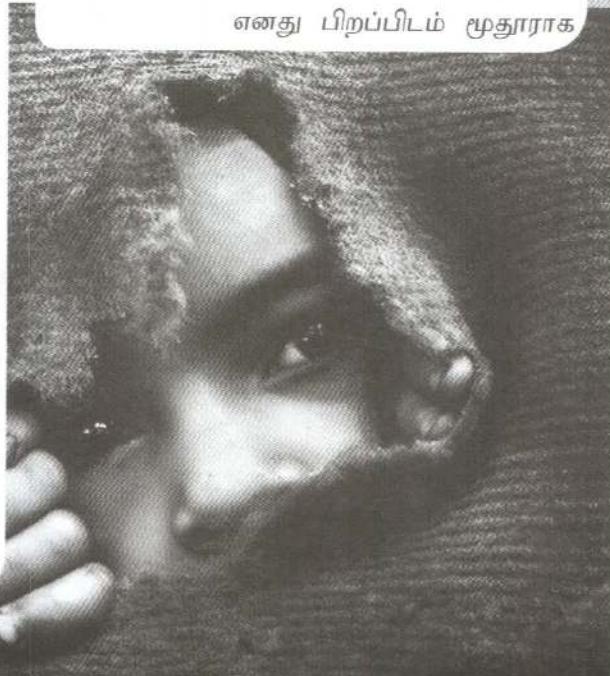
தேவை

மறுபாதி

- சுதாகிழி டெஸ்மன்

போசாக்குகள் குறித்து எவ்வளவு அக்கறையாக இந்தப் பெற்றோர் நடக்கிறார்கள் என அடிக்கடி என்னுள்ளே வியந்து கொள்வேன். ஆனால் அங்கே... நான் பணிபுரியும் குருவி வெட்டையில் பிள்ளைகளின் நிலை? எத்தனை கோணங்களில் அவர்கள் தமது வாழ்வைப் பலி யாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?...

எனது பிறப்பிடம் முதூராக

இருந்த போதும், கல்வியியற் கல்லூரியின் நிமிர்த்தம் மட்டக்களப்பு வாசியாகி விட்டேன். யுத்தமும் சனாயியும் இணைந்து எனது குடும் பத்தைச் சூரையாடியதில் நான் மட்டுமே மிஞ்சிப் போயிருந்தேன். அந்தக் காலக் கொடுமையின் கொடுர நிலையை இந்தக் கணம் நினைத்தாலும் நெஞ்சும் பதறியமுகிறது. ‘தக்கனப் பிளைத்தல்’ விதிகளுக்கு அமைவாக மெல்ல மெல்ல என்னை தேற்ற முயன்று தோற்றுப் போனேன். அப்போது தான் எனது தூரத்து உறவினரான வாலாம்பிகைப் பெரியம்மாவின் தொடர்பு கிடைத்தது. மட்டக்களப்பில் ‘சக்தி’ தியான் இல்லத்தின் நிருவாகி, ஆன்மீக ஈடுபாடு கொண்டவர். மீதமாய் இருந்த என் வாழ்க்கையைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ள என்னைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டார் பெரியம்மா.

வாலாம்பிகைப் பெரியம்மாவுன் தோடங்கிய எனது கற்றலும் ஆன்மீக விசாரணைகளும் இன்றுவரை தோடர்கின்றன. ஆனால் பெரியம்மா எனது கல்வியியற் கல்லூரி இறுதியான்டு கற்கை நெறிச் சமயத்தில் இறைவனடி சேர்ந்துவிட்டார். சொந்தம் என்று இருந்த ஒரு ஜீவனையும் இழந்த நிலையில், தியான் இல்லத் திற்கு அடிக்கடி வரும் உமா அக்கா ஆறுதல் கூறினார்.” இங்க பாருங்க திவ்யா, எவ்வளவோ இழப்புகளை நீங்க சந்திச் சிருக்கிங்க... அதெல்லாம் காலப் போக்கில மெல்ல மெல்ல மறக்கலையா? அதப்போல தான் இதுவும் சரியாப் போயிரும். இப்ப கஷ்டமாத் தான் இருக்கும் அடுத்த மாதம் கொலிக்சில இண்டர்சிப் கிடைச்சு வெளியில ஸ்கலுக்குப் போகப் போறிங்க... அப்ப நம்மட வீட்டில வந்து தங்கலாம். மேல் மாடியில ஒரு ரூம் சும்மாதான் கிடக்கு. வாலாம்பிகை அம்மா எனக்கும் அம்மா மாதிரித்தான்... நீ எனக்கு தங்கச்சியாடா...”என உமா அக்கா என்னை அணைத்து அழுதபோது, துன்பத்திலும் ஒரு மன அமைதி கிடைத்தது. அதன் பின் உமா அக்காவின் வீட்டிலேயே வந்து குடியேறிவிட்டேன்.

எனக்கு ஒருவருடக் கட்டுறுப் பயிற்சிக்கான பாடசாலைத் தெரிவுகள் இடம் பெற்றன. வாழ்வில் இழப்புக்களையும் துன்பங்களையும் சந்தித்த எனக்கு, என்னைப்

போன்றவர்களுக்குச் சேவை செய்ய சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததால் அது வரப் பிரசாதம் என்றே எண்ணினேன். எனது எண்ணம் போல் கிடைத்த பாடசாலைதான் அதிகஷ்டப் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள குருவிவெட்டை அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை. எனது வசிப்பிடமான ஜெயந்திபுரத்தில் இருந்து கூமார் இருபத்தியெட்டு கிலோமீற்றர் தொலைவில் குருவிவெட்டை அமைந்திருந்தத.

யுத்தத்தின் கவுகுள் அழியாத குருவிவெட்டை கிராமம் மிகவும் அழகிய இயற்கை எழில் கொஞ்சம் நிலமாக விளங்கியது. ஊரைக் குறுக்கறுத்து ஒடும் குருவியாறு, பாறைகளும் சிறிய மலைகளும் கொண்ட சூழ்மைவுகள், ஒருபுறம் வயல் வெளி, மறுபுறம் தென்னந் தோப்புகள் என விரியும் இயற்கையின் அழகில் உள்ளம் கொள்ளள போகும் ஆனால்... அதை விடவும் உள்ளத்தை வதைக்கும் பல இருளான பக்கங்கள் அங்கே இருப்பது பணிபுரியத் தொடங்கிய பின்பே புலப்பட்டது. யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட இழப்பிற்கும், வறுமைக்கும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் மருத்து தடவலாம். ஆனால்... வேலியே பயிரை மேய்வது போல் இளஞ்சிறார்களின் வாழ்வு சூரையாடப்படுவதை என்ன சொல்லித் தடுப்பது?...

குருவி வெட்டைக்கான எனது முதற் பயணத்தை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். வீட்டில் இருந்து காலை 6:00 மணியலவில் பிரதான வீதிக்குச் சென்று, அங்கிருந்து பஸ் ஏறி சந்தி வெளிச் சந்தியில் இறங்கினேன். முதல் முதல் வேலைக்குப் போகும் பயழும் பதட்டமும் மகிழ்ச்சியும் என்னைத் துழுமாற வைத்தன. இருந்தும் சுதாகரித்துக் கொண்டேன். குருவிவெட்டையின் ஆசிரியர் குடும்பத்தை அந்தச் சந்தியில்தான் சந்தித்தேன். சிரித்த முகத்துடன் சிநேகித பாவனையில் அவர்கள் வரவேற்பு என்னை ஆறுதல் படுத்தியது.

சந்தியில் இருந்து ஆற்றங்கரை வரை உள்ளே இரண்டு கிலோ மீற்றர் நடக்க வேண்டும். அதன் பின் குருவியாற்றைத் தோணியில் கடக்க வேண்டும். மறுகரையில் கடைசி பத்து நிமிடங்களாவது மீண்டும் நடக்க

வேண்டும். இவற்றை உமா அக்கா மூலம் அறிந்து வைத்துக் கொண்டேன்.

குருவிவெட்டைப் பாடசாலையில் அதிபருடன் சேர்ந்து பத்துப்பேர் பணிபுரிகிறார்கள். என்னோடு சேர்த்து பத்தோடு பதினொன்றாகிறது. “நம்மட ஸ்காலில் இப்ப சிரிக்கற் றம் உருவா கிற்று...” என சொல்லிச் சிரித்தார் ஆசிரியர். அதிபரும், ஒரு ஆண் ஆசிரியரும் மோட்டார் வண்டியில் முன்னுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். நாங்கள் ஒன்பது பேரும் கதைத்துக் கொண்டே நடந்தோம். ஆட்டோ வசதிகள் கூட அங்கே இருக்கவில்லை. நடந்து செல்வது கூட ஒரு வகையில் நன்மையாகவே இருந்தது. ஏனெனில் ஆசிரியர்களைப் பற்றி ஓரளவு அறியக் கூடியதாக இருந்தது. அவர்கள் என்னைப் பற்றி ஏற்கனவே அறிந்து வைத்திருப்பது அவர்களின் கதைகளில் புலப்பட்டது. ஆனால் அனுதாபத் தோரணை காட்டி என்னைத் தாழ்வுச் சிக்கலில் மாட்டி விடவில்லை.

“என்ன தில்வியா ரீசர், நடந்து வாறது கஷ்டமா இருக்கா?” என கலா ரீசர் வினவினார். ‘இல்ல ரீசர்’ என இயல்பாகப் பதிலளித்தேன். “போகப் போகப் பழகிடும் சாப்பாட்க் கொஞ்சம் பிற்றாக் கொண்டு வந்தீர் என்டா கஷ்டமா இராது. நாங்கள் இன்றவெல் ரையிமில் ர் போடுவும்... இஞ்சு கச்சான்... சோளன் சீசனில் நல்ல கொண்டாட்டம். நாங்க ஸ்ராப் எல்லாரும் சேர்ந்து காசு போட்டு சோளன், கச்சான் வாங்கி அவிச்சக் சாப்பிடுவும். எல்லாரும் ஒரு குடும்பம் போல உணர்ந்து நடக்கிறும்...” எனக் கூறிய ஆனந்தி ரீசரின் வார்த்தைகளுக்கு ஒத்திசொய்தலையசூத்தேன். ‘இப்ப, நீர் தான் எங்கட குடும்பத்தில் கடைக்குட்டியா ஜோயின் பண்ணியிருக்கிறீர்...’ என ஆனந்தி ரீசர் கூறியதும் எல்லோரும் பக்கென்று சிரித்தார்கள். நானும் அச்சிரிப்பில் கலந்து கொண்டேன். அங்கு பணிபுரியும் ஆசிரியர்களில் என்னைத் தவிர அனைவரும் திருமன பந்தத்தில் இணைந்து கொண்டவர்கள். சிரிப்பும்... கதையுமாக ஆற்றங் கரைவரை சென்றுவிட்டோம்.

தோணியில் பயணம் செல்வதென்றால் எனக்கு அலாதிப் பிரியம். சின்ன வயதில் நான்,

அம்மா, அப்பா, அக்கா, குழந்தை எல்லோரும் ஒன்றாகத் தோணியில் பயணம் செய்த நினைவலைகள் வந்து போயின. குளிர் காற்று உடலை வருட...நீரை மெல்லக் கிழித்துச் செல்லும் தோணியின் ஒட்டத்தை இரசித்தபடி... கைகளால் நீரடித்து விளையாடிய நினை வலைகள்...” என்ன தில்வா கடும் போசனை? வாரும் தோணியில் ஏறுவும்.” என்றழைத்த ஆனந்தி ரீசர் அழைப்பில் நிகழ்காலத்திற்கு வந்தேன். சிரித்துச் சமாளித்தபடி தோணியில் ஏறி ஒரமாய் அமர்ந்து கொண்டேன். பத்து நிமிடங்களில் மறுக்கரை வந்து விட்டது. மீண்டும் நடை. ஆற்றே நிமிடங்களில் பாடசாலையை எட்டி விட்டோம்.

மிக இரம்மியமான பாடசாலைச் சூழல்... பெரிய வேப்ப மரங்கள், பாதுகாப்பிற்கு வலையினால் அமைந்த தடுப்பு வேலி, இரண்டு மாடிக் கட்டாம், நேர்த்தியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அதிபர் அலுவலகம், கவின் நிலைப்படுத்தப்பட்ட வகுப்பறைகள், வாசிப்பை வளப்படுத்தும் நூல்கம், தொழில்நுட்பத்தை வளர்க்கும் கணினி அறை என ஒரே பார்வையில் வசதிகள் நிறைந்த பாடசாலையாக நிமிர்ந்து நிற்று குருவிவெட்டைப் பாடசாலை. இருந்தும் தண்ணீர் தட்டுப்பாடு பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. பாறைகள் நிறைந்த பூமி ஆகையால் கிணறு வெட்டுவது நினைக்கவொன்னாத காரியமாகக் கிடந்தது. நீர்ப்பாசனைத் திணைக்களம் மூலம் தாங்கியில் நீர் பெறப்படுவதை அவதானித்தேன். மலசல கூட நீர்ப்பாசனை மிகவும் இப்பாடுகளுடன் அடிபைப்பில் இருந்து பெறப்பட்டன.

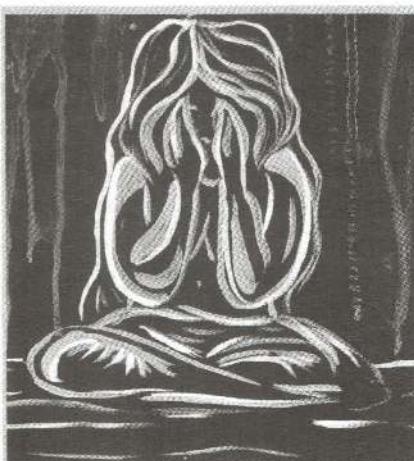
தரம் ஒன்றிலிருந்து ஒன்பது வரையான வகுப்புகளைக் கொண்ட பாடசாலையாக அது விளங்கியது சுமார் 300 மாணவர்கள் இங்கு கல்வி பயில்கின்றனர். இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு வரை விடுதலை இயக்கங்களின் இயங்கு களமாக குருவியூர் விளங்கியிருக்கிறது. அவ்வாறு இயங்கியவர்கள் கூட ஊற்ப் பற்றில் குருவி வெட்டையினை வளப்படுத்தவில்லை. சில அரசியல்வாதிகளின் தொடர்பைப் பெற்று, அதிபரின் முயற்சியினால் அரசு, அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் உதவியினால் தான் இவ்வளவு தூரம் வளர்ந்து நிற்கிறது பாடசாலை.

வரட்சியும் வறுமையும் மாணவர்களை முறுக்கேற்றியிருந்தன. சிரிப்புப் படிந்த அந்தப் பிள்ளைகளின் கண்களில் தேடல் நிறைந்திருந்தது. அன்றைய தினம் காலைக் கூட்டத்தில் அதிபர் உரையாற்றும் போது “... பிள்ளைகளோ! உங்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி நாடகமும் அரங்கியலும் பாடத்திற்கு ஒரு ஆசிரியர் புதிதாக வந்திருக்கிறார். ஆசிரியரை இங்கே முன்னுக்கு அழைக்கிறேன்...” இவர் தான் திவ்வியா ரீச்சர். திறமை மிகக் கூட ஆசிரியர் இளமையும், துயிப்பும் கொண்ட ஒரு ஆசிரியர் எமது பாடசாலையில் இணைந்து கொண்டதையிட்டு மகிழ்ச்சி யடைக்கி ரேன். எமது பாடசாலைச் சமூகம் சார்பாக அவரை வரவேற்கிறேன்...” என என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார் அதிபர். நானும் முதன் முதலாக அறிமுகமாகும் உணர்வுடன் புன் முறுவல் கலந் த வணக்கத் தைத் தெரிவித்து விட்டு ஏனைய ஆசிரியர்களுடன் இணைந்து விட்டேன்.

எனக்கு தரம் ஆறு தொடக்கம் ஒன்பது வரையான வகுப்புகளுக்கு நாடகமும் அரங்கியலும், கணினி செயன் முறைத் தொழிலிருப்பம் ஆகிய பாபங்கள் வழங்கப்பட்டன. முதல் நாள் என்பதால் பாடங்களை கற்பிப்பதை விடவும், மாணவர் அறிமுகத்திலேயே ஆர்வமாய் இருந்தேன். மாணவர்களும் அதையே விரும்பினார்கள். தரம் 6 மாணவர்கள் பலர் “சித்தி, அன்றி, மாமி” என வாய் தடுமாறி அழைத்ததை அவதானித்தேன். என்னைத் தம் குடும்ப உறுப்பினராக பாவனை செய்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தேன்.

ஒரு வார ஓட்டத்தில் பாடசாலை வளாகம் எனக்கு சுமுகமாக உறவாகிவிட்டது. வகுப்பறை கற்றல் கற்பித்தலுக்கு தேவையான உபகர

ணங்களைத் தயார்ப்படுத்தி எனது கடமைகளைச் சரிவரச் செய்ய வேண்டும் என்ற உத்வேகத்துடன் செயற்பட்டேன். பாடசாலை மாணவர்களின் பின்புங்களை மெல்ல மெல்ல அறிய முற்பட்டேன் குருவிவெட்டைப் பாடசாலை மாணவர்களின் பெற்றோர்கள் பெரும்பாலும் கூலித் தொழில் செய்பவர்கள். சிலர் தூர இடங்களுக்கு மில் வேலைக்குச் செல்பவர்களாக இருந்தார்கள். சில தாய்மார் வெளிநாடு சென்று உழைப்ப வர்களாக இருக்கிறார்கள். கணிசமான அளவு குடும்பங்கள் பிளவுப்பட நிலையில் கணப்பட்டன. அம்மாவும் அப்பாவும் பிரிந்து வேறு திருமணங்கள் செய்யும் நிலையும் இருந்தது. அப்படியெனில் குழந்தை களின் நிலை? பெற்றோர்கள் இருந்தும் பல பிள்ளைகள் அநாதைகளாகத் திரியும் கொடுமைகளை அவதானித்தேன். அதை விடவும் பாடசாலையில் இருந்து பல மையில் தொலைவில் அவர்கள் வீடுகள் (குடில்கள்) அங்கொண்றும் இங்கொண்றுமாய் பரம்பிக் கிடந்தன. நிச்சயமற்ற... பாதுகாப்பற்ற... கூழல் அவர்களிடையே நிலவுவதை என்னால் உணர முடிந்தது. குறிப்பாக வளர்ந்த மாணவர்கள் பக்கம் எனது அவதானம் ஆழமாகியது. தரம் 8 இல் பயிலும் வதனி என்ற மாணவி... எனது இறந்த அக்காவின் சாயல் கொஞ்சம் இருந்ததால் அவள்பால் என் அக்கறை அதிகம் இருந்தது.

‘வார்த்தைகள் முடியும்
முன்பே மயக்கமுற்று சாய்ந்தாள்
வதனி. ஆதி சக்தியே என்னுள்
புதுந்து விட்ட மாதிரியான
உணர்வுக் கொந்தளிப்பு
வதனியை ஏந்திய படி
வகுப்பறை ஒன்றினுள்
இடுனேன்..’’

‘குட்மோர்னிங் ரீச்சர்’ என துள்ளி ஓடி வரும் அவளது மலர்ந்த முகம் எனக்குள் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும். ஆணால், சில நாட்களாக அவள் முகத்தில் வாட்டத்தை அவதானித்தேன். தனியே அழைத்து, “என்ன வதனி? என்ன பிரச்சினி? முகம் வாடிக் கிடக்கு... சாப்பிடலையா?” எனக் கேட்டது தான் தாமதம் விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினாள். “என்னம் மா... என்

அழகிறாய்... ம... சொல்...!” என ஆதரவாய் தோளில் தட்டி கைகளை இதமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டேன். “ரீச்சர்... ரீச்சர்... அம்மாக்கும் சித்தப்பாவுக்கும் சரியான சண்ட... அம்மாவுக்குப் போட்டு சித்தப்பா அடிசுப் போட்டாரு. விலக்குப் புடிக்கப் போன என்னையும் அக்காவையும் பச்சத் தூசனத்தால் திட்டிப் போட்டு தள்ளி விட்டுத் தாரு... அக்காக்கு மண்டையில் அடிப்படுத்து ரீச்சர்... நாங்க இப்ப... அம்மமாட குடிலுக்க தான் இருக்கம்...” என விகம்பலுடன் கூறினாள்.

“சித்தப்பா எண்டா?...” என நான் கேள்வியை முடிக்க முன்னமே ”நம்மட அப்பா, அம்மாவ விட்டுப் போட்டுப் போயித்தாரு ரீச்சர். மறுகா அம்மா, இவர களியானம் கட்டித்தாவு... இவரு சரியான மோசம். அக்காதான் ஒரே அழுவாவு...” வதனியின் வார்த்தைகளில் இருந்த நிஜத்தின் கொடுமை அப்போது எனக்கு பிடிப்படவில்லை. “சாப்பிடலையாம்மா?” என வினவினேன். இல்லையென மெதுவாகத் தலையசைத்தாள். என்னிடமிருந்த இடியப்பப் பார்சலை அவளது கைகளில் கொடுத்துச் சாப்பிடவைத்தேன். கடும் பசியுடன் இருந்திருக்கிறாள் போல்... மௌனமாய் கடகடவெனச் சாப்பிடாள். நன்றியுடன் சென்றாள்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்குப் பின்னர் சுமார் ஒரு மாதம் வரை வதனியின் முகத்தில் மாற்றம் வருவதை அவதானித்தேன்... மகிழ்ச்சியான மனோ நிலையுடன் இருந்தாள். நானும் என்னாலான உதவிகளை வழங்கினேன். ஒரு நாள் அவள் ஒடி வந்து “ரீச்சர் நேத்தோட நம்மட குடிலுக்குப் போயித்தம். சித்தப்பா வந்து அம்மாவோட சமாதானமாகிக் கூட்டித்துப் போயித்தாரு. ஆனா...அக்காதான் வரமாட்டன் எண்டுத்தாள்...” என்றாள் கள்ளமற்ற வெள்ளைச் சிரிப்புடன். “அக்கா மட்டும் வரமாட்டன் எண்டுத்தாள்...” என்ற வார்த்தை மட்டும் என் மனதில் தனியாய் விழுந்து. அந்த வார்த்தைக்குப் பின்னால் இன்னொரு கசப்பான உண்மை இருக்க வேண்டும் என என் உள்ளுணர்வு சொல்லியது. அன்றிலிருந்து வதனியோடு அடிக்கடி கதைக்கத் தொடங்கினேன்.

வதனி வழமை போல் பாடசாலைக்கு வந்து போனாள். “என்னாட வதனி வீட்டில் அம்மா சுகமா? அக்கா எங்கம்மா?” என ஒரு நாள் கேட்டேன். “அம்மா சுகமா இருக்காவு ரீச்சர்... அக்கா அம்மம்மாவோடதான் இருக்காள். நம்மட சித்தப்பா மில் வேலைக்குப் போயித்தாரு.” என விளக்கம் தந்தாள். மனதிற்குள் ஒரு ஆறுதல் பரவியது. பரீட்சைக் காலம் நெருங்கி வந்ததால் மும்முரமாக கற்பித்தல் பணியில் இறங்கி விட்டேன். இரண்டாம் தவணைப் பரீட்சை ஆகையால் சற்று அதிகமாக மீட்டல் பயிற்சிகள் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

தரம் 8 மாணவர்களின் பரீட்சைக் கட்டணங்களை வாங்கும்படி வகுப்பாசிரியர் ஆனந்தி ரீச்சர் கேட்டிருந்தார். ஆனால் பிள்ளைகள் எளிதில் பரீட்சைக் கட்டணத்தை செலுத்த முன்வரவில்லை. நாற்பது ரூபாய் பணத்தைக் கூட தவணை முறையில் செலுத்தி னார்கள். அவர்களின் வறுமையின் இக்கட்டுக்கள் எனக்குப் புரிந்தன. சிலருக்கு நானே கட்டணம் செலுத்தினேன். வதனி சிரித்த முகத்துடன் பரீட்சைக் கட்டணத்தை முழுமையாகக் கட்டினாள். “ஏது வதனி காசு?” மெல்ல வினவினேன்.” சித்தப்பா தந்தாரு ரீச்சர். மில்லில் இருந்து போன கிழமதான் வந்தாரு. இப்பெல்லாம் குடிச்கப் போட்டு சண்ட பிடிக்கிறல்ல... அக்காவக் கேக்கிறல்ல.. எனக்கு காசு, முட்டாக எல்லாம் வாங்கித் தருவாரு... இப்ப நல்லம் ரீச்சர்” என்றாள். “நல்லம் என்றால்?” எனக்குள் ஏதோ நெருடலாய் இருந்தது. கவனமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் நீ இருக்க வேண்டும் என்ற தொனியில் இங்கிதமாய் அறிவுரை கூறினேன். தலையைத் தலையை ஆப்பி விட்டு ஓடிவிட்டாள்.

பரீட்சைகள் தொடங்கி விட்டன. எனது கவனமெல்லாம் பரீட்சை வினாத்தாள் திருத்துவதில் திரும்பி விட்டது. இருந்த போதும் வதனியை விசாரிப்பேன். ஒருவாறு தவணை இறுதி நானும் வந்தது... வதனியை காண வில்லையே என என் கண்கள் தேடின. “குட்மோர்னிங் ரீச்சர்” என்று கூறிய படி என் முன்னே வந்தாள் வதனி. “என்ன வதனி ரெண்டு நாளா பள்ளிக் கூடப்பக்கம் ஆளையே காணல்ல. எங்க...” கேள்வி முடியும் முன்னமே, ”அதா

ரீச்சர்... டெஸ்ட் முடிஞ்சுதானே... நான் சித்தப்பா வோட கூனி வடிக்கப் போனான். நல்ல இடம் ரீச்சர்... ஆத்தில் நல்லா குளிச்சு விளையாடுவன், சித்தப்பாவும் நல்ல முகப்பாத்தி காட்டுவார்.” என்றாள். “உன்னோட வேறு ஆர் வாராங்க?” யோசனையோடு கேட்டேன். “நானும் சித்தப்பாவும்தான்...” என்றாள். “சரி சரி... லீவுக்குள்ள போகாத... இந்தாம்மா இந்த கட்டுரைப் புத்தகத்தில் இருக்கிற நாலு கட்டுரையில் ரெண்டு எழுதிற்று வரணும் சரியா” என்றேன். “சரி ரீச்சர் ஆனா லீவு ஒண்டரக் கிழமதானே வருது” என்றாள். சித்திரை விடுமுறை பெரிதாக வருவதில்லை என்பதை நினைவுபடுத்தினாள். “சரி சரி... ரெண்டு கட்டுரைய எழுதிற்று வரணும்...” என்றேன். “நான் கூனி வடிக்கப் போகமாட்டன் ரீச்சர் சித்தப்பா நாளைக்கு மில்லுக்குப் போறார்” என்றாள். எனக்குள் மீண்டும் ஒரு மன அமைதி.

வீடு திரும்பும் சந்தர்ப்பத்தில் ஆனந்தி ரீச்சரிடம் வதனி பற்றிய எனது ஊகங்களை முன் வைத்தேன். அவரும் அதைத் தட்டிக் கழிக்காமல் வதனி விடயத்தில் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டார். அதிபர் ஆலோசனையைப் பெற்று, சிறுவர் நன்நடத்தை உத்தியோகத்தர் ஊடாக வதனியின் குடும்பத்திற்கு ஆலோசனை வழிகாட்டல் வழங்க ஒழுங்குகள் செய்தார். நானும் நின்மதியுடன் வீடு சென்றேன்.

சிந்து, சதீஸ் இருவரின் குறும்புகளுடன் ஒருவாறு 2ஆம் தவணை விடுமுறை நிறைவு பெற்றது. மீண்டும் பாடசாலை ஆரம்பமாகியது. பாடசாலை சென்றதும் வதனியைத் தான் என்கண்கள் தேடின. சற்று இளைத்த தோற்றுத்தில் வாடிய முகத்துடன் காணப்பட்டாள். அருகில் அழைந்து விசாரித் தேன் “அம்மா ஒரே அடிக்கிறாவு... சித்தப்பாவோட கதைக்கக் கூடாதாம்... என்னையை கொல்டலில் விடப்போறாவாம்.” என்றாள். கதையோடு கதையாக “உன்ற சித்தப்பா மில்லில் இருந்து எப்ப வந்தவர்?” என சகஜமாய்க் கேட்டேன். “ரெண்டு நாளைக்கு முதல்தான் ரீச்சர்... ஆனா... ஆனா...” என தடுமாறினாள். அவள் முகத்தில் மாற்றம் தென்பட்டது. “அம்மா சித்தப்பாகிட்ட போக விடல்ல. காலையில்... காலையில்...

தெரியாமச் செய்தித்தன் ரீச்சர்...” ஏதோ ஒரு உணர்வு உந்த, அவளை அணைத் தபாடி “என்னம்மா சொல்... சொல்லம்மா...” என்றேன்.

“காலையில் விடியப்புறம்... அஞ்ச மணிபோல சித்தப்பா என்னைய எழுப்பி கூனி வடிக்க கூப்பிட்டாரு... அம்மா நித்திர சத்தம் போடாம வா... என்டாரு. நானும் எழும்பித்துப் போனன். அங்க... ஆத்தங்கரையில்... கூனி வடிக்கிற எண்டு போட்டு சித்தப்பா என்னைய... கட்டி...” வார்த்தைகள் முடியும் முன் பே மயக்கமுற்று சாய்ந்தாள் வதனி. ஆதி சக்தியே என்னுள் புகுந்து விட்ட மாதிரியான உணர்வுக் கொந்தளிப்பு வதனியை ஏந்திய படி வகுப்பறை ஒன்றினுள் ஓடினேன்... தண்ணீர் தெளித்தும் அவள் எழும்பவில்லை. அதிபர் ஆசிரியர்களின் உதவியுடன் வைத்தியசாலை அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டாள். “உன்மை வெளிப்பட்டால் ஒரு பெண் பிள்ளையின் வாழ்வு சீரழியும்” என்ற பசப்பு வார்த்தைகளில் எல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. அப்பன் ஸ்தாநத் தில் இருக்கும் இந்த கயவர்களை என்ன செய்வது? வைத்தியசாலைப் பொலிஸ் பிரிவில் முறைப்பாடு செய்தேன்... சிறுவர் நன்நடத்தைப் பிரிவிற்கு அறிவித்தேன். அனைவரும் சிறுமி வதனியின் சார்பாக செயற்பட்டனர். அவனது தாய்க்கு ஆதுங்கத்துடன் ஆறுதல் கூறினேன்... வதனியின் சித்தப்பா சிறைப்படுத்தப்பட்டார். மனம் சற்று திருப்தியாய் சிரித்தது.

“திவ்யா... சரியான நேரத்தில் சரியான முடிவு எடுத்திங்க... எனக்குப் பெருமையா இருக்கு...” அதிபர் பாராட்டினார். “ஓம் சேர். இன்னொரு முடிவும் எடுத்திருக்கண். இண்ண்சிப் முடிஞ்சாலும் இதே ஸ்கலத்தான் கேட்டு, திரும்ப வரப்போறன்...” என்றேன். எனது பாடசாலைச் சமூகமும் என முடிவை வரவேற்றது. தொடர்ந்து என் பணி அங்கு நிகழும்...

“நாளைக்கு வதனி இருக்கிற ஹோமுக்கு போகனும்...” என எண்ணியபடி சிந்துவின் “காக்கா மூக்கா கறுத்தக் கண்ணி...” பாட்டுடன் நானும் இணைந்து கொண்டேன்.

(முற்றும்)

ஒரு வாரம் கூட முடியவில்லை. காதியாரிடம் இருந்து அழைப்பு வந்திருக்கின்றது. பிள்ளைகளை பக்கத்து வீட்டு ருசிதா அழைத்துச் சென்றிருந்தாள். அன்றனாக கம்பியிலிருந்த சோடிக் காகங்களில் ஆண்காகம் பறந்து சென்று சற்றுத் தள்ளி மரமொன்றிலிருந்த பெண் காகத்தினருகே அமர்ந்தது. அதன் அலகோடு அலகு சேர்த்து ஸ்பரிசித்தது கைவிடப்பட்ட பெண் காகம் கதறியது. பின் அதனருகே சென்று அழைத்தது. ஆண் காகம் இதனைக் கொத்தி விரட்டி விட்டு புதிய பெண் காகத்துடன் பறந்து போனது கைவிடப்பட்ட பெண் காகம் கதறியது

“நாசமாப்போன ஆண் காகம் எந்தக் கரண்டுக் கம்பியிலாச்சும் பட்டுச் சாக” சபித்தபடி கதிரைக்குள் தொப்பென விழுந்தாள். மனம் ஒரு வாரத்திற்கு முன் நடந்ததை அசை போட்டது. அன்று வீட்டிலுள்ள பாத்திர பண்டங்களையெல்லாம் தாறுமாறாக உடைத்து விட்டு குழந்தைகளுக்கும் முதுகில் வைத்துவிட்டுதான் “அஸர்”; தொழிப் போயிருந்தது அந்தப் புயல். ஆம் அந்தப் புயல் அவள் கணவன் சாபிர். இன்னொரு திருமணம் செய்ய அனுமதிக்குமாறு வற்புறுத்துகிறான். நான்கு, இரண்டு வயதுகளிலும் ஏழுமாதங்களிலும் மூன்று குழந்தைகள் கலீறாவுக்கு. இப்போதே பற்றாக்குறை வாழ்க்கை. சாப்பாடே பெரும்பாடு. இந்த லட்சணத்தில் இரண்டாவது திருமணம்.

கலீறா ஒரு மௌலியி ஆசிரியராக கடமை யாற்றியவள். தந்தை சகோதரங்களில்லை. உம்மா மட்டுமே அதுவும் நேயாளியாக இருந்தாள். எந்தச் சீர்வரிசையும் வேண்டாம் பெண் மட்டும் போதும் என்று கேட்டு வந்த சாபிரை பொருளாதார நிரப்பந்ததால் மனந்துகெண்டாள். பின் அவனது வேண்டு கோளின்படி தோழிலை “ரிசென்” பண்ணும் முட்டாள்தனத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டாள்.

அப்போதே அவனது எதிர்காலத்தை அவனிடம் அடகு வைத்து விட்டாள். ஆனால் இப்போது கதை மாறிலிட்டது. சாபிர், கணவனை விவாகரத்துச் செய்த ஒரு ஆசிரியையிடம் மண்டி பிட்டுக் கிடக்கிறான். அவனது உழைப்பெல்லாம் அங்கேயே சுரண்டப்படுகிறது. வீட்டிலே தினம் சன்டைகள். அடிகள், உதைகள் பாத்திர பண்டங்கள் உடைத்தல் என ஒரு யத்த குழல்

எல்லாமே யிரிந்தக்கு

- சம்மாந்துறை மழிறா

உருவாகின்றது. தொழுகையால் வந்ததும் இரண்டில் ஒன்று பார்ப்பதாக கொக்கிரித்துப் போயிருந்தான்.

பக்கத்து வீட்டில் பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு அடைக்கலம் சொல்லி விட்டு வந்தாள். வீட்டிற்கு வந்து தொழுதுவிட்டு வந்தபோது அவன் விறாந்தையில் இருந்தான். அவன் தேந்தயாரித்து வந்து கொடுத்தான். அதை வாங்கி மேசையில் வைத்துவிட்டு கேட்டான், “பிள்ளைகள் எங்க....?”

“நம்ம பிரச்சனைகளில் அதுகள் ஆக்கி எப்படப்படா. நான் அதுகள் பாதுகாப்பான எடத்துக்கு அனுப்பிட்டன்.”

“ஓ...திட்டமிட்டு காய் நகர்த்திறாய்--“

“ஆனா எண்ட காய் நகர்த்தல் அடுத்தவங்கட நன்மைக்காக்கத்தான் இருக்கும். யாருக்கும் செய்ற துரோகமாயிருக்காது”

“நீ எப்படி வேணுமெண்டாலும் நெனைச்சிக்க நான் அவளைக் கல்யாணம் பண்ணனும். நீ சம்மதிக்கணும்.”

“சம்மதமெல்லாம் வற்புறுத்தி வாங்கிறதில்ல”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியா? ஏனக்குச் சம்மதம் மட்டும்தான் வேணும்.”

“உங்களுக்கு எதுக்கு இன்னொரு கல்யாணம். இங்க உங்களுக்கு என்ன குறைகள்....”

“ஆழ்வையள் நலு கவியாணம் முடிக்க இல்லாமிய “ஷரிய்”த்தில எத்தனையோ இடமிருக்கு”

“ஆனா அதுக்கு நிபந்தனைகளிருக்குங்க”

“அந்த நிபந்தனைப்படி பார்த்தா ஒருத்தனுக்கும் அது சாதகமா இல்ல”

“அடுத்த மனைவிகளிடத்தும் சம நீதியா நடந்து கொள்ளனும். ஒங்களப்போல ஆம்புளயளுக்கு ஒரு பொண்டாட்டிக்கிட்டயே நீதியா நடந்து கொள்ளத் தெரியாது. இன்னொரு பொண்டாட்டி வேற. என்ன தேவைக்கு இன்னொரு கலியாணம் உங்களுக்கு?”

“அவன் ஒரு அனாத மாதிரி. சம்பளம் அனுபவிக்க ஆளில்லாம அநியாயமா போகுது. நானும் இந்தச் சில்லறக் கடையால் என்ன சுக்கத்தக்

கண்டன். நம்ம புள்ளைகளுக்காவது உதவட்டுமே. அதுக்காக நான் உன்னக் கைவிடமாட்டன்”

அவன் அவனை புளுவாய் நினைத்துப் பார்த்தான். “சே!—என்ன ஆம்புள நீங்க? ஒருத்தருக்கும் உண்மையா இருக்க மாட்டங்களா? அப்ப அவள் சம்பளத்துக்காக்கத்தான் அவன் தேவ. இது பச்சத் துரோகம். அந்த சம்பளத்துக்கு ஆசை என்டா எதுக்கு எண்ட வேலைய ரிசைன் பண்ண வெச்சீங்க?”

“அப்ப யோசிக்காம முடிவெடுத்திட்டன். இப்ப கவலப்படுறன். உன்னோடும் பிள்ளைகளோடும் எதிர்காலம் என்ன நம்பித்தானிருக்கி கல்றா.

“எதிர்காலமா? எண்டதொழில் ரிசைன் பண்ணினப்பவே அது கேள்விக் குறியாச்சி நான் இதுக்கு சம்மதிக்கவேமாட்டன்.

அவன் சீறினான் சினந்தான். கண்ணில் பட்டதையெல்லாம் நொறுக்கினான். அவளை அடித்தான். அக்கம் பக்கத்தினர் வந்து அமைதிப்படுத்தினர்.

“எப்படி உனக்கிட்ட டைவஸ் வாங்கிற தென்று எனக்குத் தெரியும்”எனக் கூறிக் கொண்டு வெளியேறினான்.

‘புள்ள வெளிக்கிட்டாச்சா?’

பக்கத்து வீட்டு சாலிஹாராத்தா துணைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு கடைக் குட்டியுடன் வெளியேறினாள்.

காதியார் உள்ளே அழைத்தார். அவனும் வந்திருத்தான். அவன் நிமிர்ந்து பார்க்க வேயில்லை. ‘புள்ள இவரு விவாகரத்துக்கோரி விண்ணப்பிச்சிருக்காரு. நீ என்ன சொல்ற..’ “எனக்கு சம்மதமில்ல சேர்”

“இன்னொரு கலியாணம் முடிக்க சம்மதிக்கணும் இல்லாட்டி விவாகரத்து வேணும் என்டு கேக்கிறாரு”

“எனக்கு ரெண்டுக்கும் சம்மதமில்ல சேர்.”

“அதெப்படிப்புள்ள. எதுக்காயிலும் எணக்கணும்”

“ரெண்டுமே நியாயமில்லாத கோரிக்க சேர்”

“ஒனக்குத் தெரியாம முடிச்சா என்ன செய்வாய். எதுக்காவது எணக்கு அவன் ஆம்பள. எப்படியும் வாழ்ந்துக்குவான்”

“சேர் நீங்க இப்ப காதியாராப் பேசல்ல அவருக்கு சார்பா பேசுற்றக சேர்”

“புள்ளேய் வாய மூடு. நான் ஒரு காதியார் எனக்கிட்டயே வாயாடிக்காம்——?”

“சேர் மன்னிக்கணும். இஸ்லாமிய “ஷர்து” ஒரு போதும் விவாகரத்துக்கு உடன்பாடானது இல்ல. நான் ஒரு மெளலவியா. எனக்கும் இஸ்லாமிய “ஷர்து” தெரியும் சேர். அந்த உண்மையைச் சொன்னா என்ன வாயாடி எங்கிற்கொங்க”

“.....”

“எனக்கு சம்மதமில்ல சேர்”

“உன்ன ஒழுக்க்கோன ஒரு பெண்ணா குற்றம் சுமத்தினா? ஒன்ட சம்மதமில்லாமலே விவாகரத்து செய்யேலும் தெரியுமா?”

“சேர் நான் அடுத்த தவணைக்கு வாறன். நீங்களே இந்த ஜயியாவ குடுக்கிற்கொக்க கட்டுக கதைய சோடிக்க அவகாசம் தேவதானே. சில முடிவ எடுக்க எனக்கு அவகாசம் தேவதான். ஆனா என்ட முடிவில மாற்றமிருக்காது”

அவள் தன்னம்பிக்கையுடன் வெளியேறினாள். அடுத்த தவணையும் வந்தது

காதியார் கேட்டார். “என்ன புள்ள முடிவெடுத்தாய்”

“ஏற்கனவே சொன்ன முடிவில மாற்றமில்ல சேர்” “உன்ட நடத்த சரியில்லயாமே புள்ள. நடத்த சரியில்லாத மனைவிய விவாகரத்து செய்ய இஸ்லாத்துல இடமிரிக்கி புள்ள. நீ விட்டுக் கொடுத்து போவன்”

“நடத்த சரியில்லாத மனைவிய மன்னிக்கவும் இஸ்லாமிய “ஷர்து”வில எடமிருக்கே சேர். அடுத்தது நடத்த சரியில்ல என்டா ‘ஷர்து’ ப்படி நிருபிக்கணும் சேர். இத “விழுன்”எனும் சாப அழைப்புப் பிரமாணம் என்று சொல்ல. இதுக்கு கண்ணால கண்ட நான்கு சாட்சி களிருக்கணும்”

நீ என்ன புள்ள கதைக்கிற. இதுக்கெல்லாம்

சாட்சி வெச்சிக்கிட்டா தப்புப் பண்ணுவாங்க”

“இல்லதான் ஆனா இது “ஷர்து” சட்டம் சேர். நான் நடத்த கெட்டவ என்று என்ட முகத்தப் பார்த்து சொல்லட்டும்”

“தம்பி உள்ளவா..... அவ கேட்கிறதுக்கு பதில் சொல்லு. அட சொல்லுப்பா”

“ஏன் அநியாயமாப் பழி சுமத்திற்கொங்க” என்ட முகத்தப் பார்த்து சொல்லுங்க”

“இங்க பாரு நான் புட்டு புட்டு சொல்லி யாரையும் காயப்படுத்த விரும்பல்ல. விபரமா எதுவும் சொல்லமாட்டன். ஆனா நீ நடத்த கெட்டவ என்கிறதுல சந்தேகமில்ல”

“அப்ப சத்தியம் பண்ணுவீங்களா. சத்தியம் செப்தா “ஷர்து”ப்படி தலாக் செல்லு படியாகும்”

“அதெல்லாம் முடியாது. சத்தியம் பொல்லாத விசயம் எக்காரணம் கொண்டும் சத்தியம் பண்ணமாட்டன்”

“அதூப்படிந்க “ஷர்து”ப்படிதானே விவாகரத்து கெடைக்கும்”

“புள்ளே நிறுத்து. நீ காதியாரா? நான் காதியாரா?”

“சேர் என் மேல ஒழுக்கக் கோனவ என்டு பழி சுமத்தினா நான் அவமானத்திற்கு அஞ்சி சம்மதிப்பன் என்டு நினைச்சிருக்காரு சேர்”

“இவரு சத்தியம் பண்ண சம்மதிக்கிறதா இருந்தா எந்த அவமானத்தையும் சுமக்க நான் ரெடி சேர்”

“தம்பி ஒன்ட மனைவி ரொம்ப வெபரமானவ. நீ சாட்சிகளை கொண்டுவா இல்ல சத்தியம் பண்ணிரு. அடுத்த திங்கள் வாரதவண தாறன்” அவன் தலையைத் தொங்கப் போட்டபடி வெளியேறினான். அவள் வீடு வந்தபோது அவனது பைக் முற்றத் திலிருந்தது. பிள்ளைகள் சொக் கேட்ட ஜஸ்கிற்ம் உண்டு கொண்டிருந்தனர். ருசிதா கண்களால் உள்ளறையை காட்டிவிட்டு நகர்ந்தாள். இப்போது அவருக்கு எல்லாமே புரிந்தது.

ஒளவையின் “எதை” நினைந்தமுவதும் சாத்தியமில்லை தனது கவிதையில் பெண்ணின் காதல், வாழ்தலுக்கான எதிர்பார்ப்பு மண்ணுக்கும் தன் சொந்த நிலத்திற்குமான உறவு இவற்றினை பிரதிபலிப்பதாக அமைகின்றன. காதல் உணர்வு பெண்களுக்கு மறுக்கப்பட்டது. ஒழுக்கத்திற்குப் புறம்பானது வெளிப்படுத்தலுக்குரித்தான். வெளிப் படையானதுமல்ல. பெண்ணின் காதல் வெளிப் படையாக வெளிப்படுத்தலுக்குரியது என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படமுடியாத ஒன்றாக இருந்து வருகின்றது ஆனால் ஆண் தன் காதலை எப்போதும்

“அழிக்கப்பட்ட வாழ்வின்
உயிரை ஓடி
கட்டில் வர்தி ஸ்தலையை
தீண்டும் காண்டி
ஒஸ் அண்ணிடம் இன்ன
தீண்டிருக்கி ரேள்
இப்பேசு ஆதனையோடும்
ஒன் குறுக்குளோடும்”

“எதை நினைந்தமுவதும் சாத்தியமல்லை”

ஓளவையின் கவிதை நூல் ஓர் பார்வை

எதை நினைந்தமுவதும்
சாத்தியமல்லை

ஒளவை

எங்கு வேண்டுமானானாலும் வெளிப்படுத்தலாம்.
இத்தகைய சமூகச் சூழலில் நின்று ஒளவை
தன் காதலை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“காதல் பெரிது கற்றிட முடியாது
கரையேறல்கூடக் கனவுதான்
உண்மையாய் இரு
அதுவே காதல்”

என காதலுக்கு முழுமையான விளக்கம்
கொடுப்பதும்

“காதலை நூன் மிகவும் நேசிக்கிறேன்....”
என்னும் கவிதையில் பெண்ணின் காதல் எதனை
எதிர்பார்க்கிறது என்பதனை தெரிவிக்கிறார்.
கூறையும் பட்டுமாய் கனவு காண்பவர் களாய்ப்
பேசிவரும் ஊடகங்களும் வாழ்வு நடை முறைக்
கருத்துருவாக்கங்களுக்கும் இவரது கவிதை கள்
எதிர்முனை சாட்சியாய் நிற்கின்றது. இவரது
காதல் கவிதைகள். இவரது காதல் எதிர்பார்ப்பும்
உணர்வும் சமூகம் கற்பித்த காதலுக்கும் சினிமா
காட்டும் காதலுக்கு விமர்சனமாய் இருக்கிறது.

ஒளவையின் காதல் பற்றிய கவிதைகள்
சாதாரண வாழ்வியல் நிலையில் நின்று ஒரு

பெண் தன் வாழ்வதற்கான காதலை, அன்பை தேடுவதாய் உள்ளது. இதுவரை சமூகம் பெண் ஜூக்காய் கற்பித்த காதலை, குடும்பம் என்னும் அமைப்பின் மீதான பெண்ணின் நம்பிக்கையையும் ஒருபெண் எதிர்பார்ப்பது எது? என்னும் கேள்விக்கு விடையாகவும் உள்ளது.

இங்கு காதலையும் இரண்டு விதமாய் பதிவு செய்கிறார். போர்க்காலச் சூழலில் காதலின் எதிர்பார்ப்பும் சாதாரண சூழலில் காதலின் எதிர்பார்ப்பும் வேறுபட்டு நிற்கின்றது. போரின் நடுவே நிற்கும் காதலை பின்வரும் கவிதை விமர்சிக்கிறது.

“நாளைய இரவில்
நானோ நீயோ
எங்கள் இதழ்களோ
எதுவும் இருப்பது
நிச்சயமில்லை
நாளைய இரவு
அவர்களுக்கோ

அல்லது புதைகுழி நிரப்பும் ஈர மண்ணுக்கோ”

அக்காலச் சூழலில் நின்று காதல் பேசும் கவிதையாய்,
கலியாணத்தை சீதனத்தை விமர்சிக்கின்றார் ‘தாடி இருக்காம்
மீசையும் இருக்காம்
அந்நிய நாட்டில் வாழ
அனுமதியும் இருக்காம்
இதற்கப்பால் என்ன?
கன்னி கழிப்பதே வாழ்வின் இலட்சியமாய்
தாலி நகை சூறையுடன்
ஒடு’

“நிலம் நான் வாழ்வு” என்னும் கவிதை களிலிருந்து நிலத்தை வாழ்விலிருந்து பிரிக்க முடியாது என்பதும் நிலத்தினை மையப்படுத்திய போராட்ட சூழலை பிரதிபலிப்பாகவும் தன் வேதனையின் சுவடாகவுமுள்ளது. போராட்ட காலங்களில் தன் நிலம்விட்டகண்றது, தன் உறவுகளை, தன் நண்பர்களை, கண் முன் இழப்பினும் கையறு அற்ற நிலையில் நிற்கும் ஒரு துர்ப்பாக்கிய நிலை ஒளவையின் கவிதைகளில் இழையு-

குதுனைக் காணலாக “தூய்மணி” புதல்வர்களைக் கேட்பதனை ஏற்க முடியாமல் தூய்மார்களின் புதல்வர்களின் இழப்பினையும் ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாமல் அதேவேளை இவற்றினைப் பார்த்து எதுவும் செய்ய முடியாமல் நிற்கும் தவிப்பினையும் காணலாம்.

“அம்மா நான் போக வேண்டும் விடை கொடு எனக்கு” என்னும் கவிதையில் இதனைக் காணலாம்.

அத்துடன் இதுவரை பெண்ணுக்காய் சொல்லி வைத்த வாழ்தலிலிருந்து விடுபடும் ஒரு விடைபெறலாய் ஒளவை இதனைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

“புதைகுழியும் மணல் மேடும்
ஏன் புதல்வர்களின் சடலங்களால்
நிரம்பிய பிறகு
இன்னுமா தாய் நிலம்
புதல்வர்களைக் கேட்கின்றது” என்கிறார்.

குறிப்பாக வாழ்தல், காதல், போர் இவற்றினைப் பதிவு செய்கின்றார். குறிப்பாக போர், போருக்குப் பின்னரான வாழ்தல், சொந்த மண்ணுக்கும் தனக்குமான உறவு இவற்றினை ஆழாக பேசியிருக்கிறார். இவரது “மீன்வருகை 2” என்பது போருக்குப் பின்னரான வாழ்தலின் குறியீடுகளாக உள்ளன. நடந்தவற்றிக்கும் சாட்சியாகவும் நிற்கின்றன.

ஒளவையின் எளிமையான மொழிவளம் கவிதையை இலகுவாக விளங்க வைக்கவும் மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கவும் தூண்டுகின்றது. இயல்பாகிப் போன வேதனை தரும் வாழ்தல் காலங்களையும் பல கேள்விகளையும் எதிர்பார்ப்பினையும் எழுப்பியுள்ள போருக்குப் பின்னரான அசாதரண வாழ்வுமுறைகளை அப்படியே ஏற்கமுடியாமல், அதனை விமர்சிக்கும் கவிதைகளாகவே அதிக கவிதைகளுள்ளன.

ஒரு பெண் காணும் வன்முறையுள்ள உலகையும் மனிதர் சுதந்திரமாய் வாழவிழையும் உலகை ஆக்கும் உலகை ஞோக்கிய கேள்வியாய் விமர்சனமாய் இவரது கவிதைகள் உள்ளன.

- கி. கலைமகள்

கொட்டகலை (மலையகம்), வெள்கை

25, 26 ஏப்ரல் 2015

மலையகப்பெண்களும்
ஊடறுவும்

இணைந்து நடாத்தும்

பெண்நினைவுச் சந்திப்பும்
பெண்பெரிய
உறையாடவும்

மலையகத்தில்
நடத்தப்பட்ட
முதலாவது பெண்ணிய
உரையாடவும் பெண்ணிய
சந்திப்பும் இதுவே எனக் கூறப்படு
கிறது. இச்சந்திப்பை ஊடறுவும்
மலையகப் பெண்களும் இணைந்து
நடத்தினார்கள். மலையகம், மட்டக்களப்பு,
திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம், வள்ளி, கொழும்பு
ஆகிய இடங்களிலிருந்தும் இந்தியா, மலேசியா, கவிள்
போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் பெண்கள் கலந்து கொண்டார்கள்.

கொட்டக்கலை ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபரும்,
எழுத்தாளரும், கவிஞருமான சந்திரலேகாவின் வரவேற்
புரை மற்றும் ஏற்பாட்டாளரும் படைப்பாளியுமான றஞ்சி
யின் தொடக்கவுரையை அடுத்து குண்யா மகாதேவா,
லாவண்யா மகாதேவா, சுகுந்தலா ஆகிய மூவின் பாடல்கள்
தொடர்ந்தன. லாவண்யா, குண்யா இருவரும் இணைந்து
மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் நிலவும் கூத்துக்களில் ஒன்றான
மக்களின் எழிலையும் வாழ்வையும் புரிதலையும் காட்டும்
வசந்தன் கூத்துப் பாடலையும் பெண்ணியப் பாடலான
“பத்து மாதம் சுமந்து பெத்தோம் ஏலோலங்கமடி ஏலோ”
பாடலையும், கவிஞர் காசியானந்தன் எழுதி, ஜீவன் யோசப்
இசையமைத்த “மீன் மகள் பாடுகிறாள் வாவி மகள்
ஆடுகிறாள்” என்ற பாடலையும் பாடியதுன் தீவன் யோசப்
அவர்களுக்கு அப்பாடலை சமர்ப்பணமும் செய்தனர்.

தேயிலைத் தோட்டங்களில் பெண்கள் எதிர்நோக்கும்
பிரச்சினைகளைக் கூறும் நாட்டார் பாடல் ஒன்றினை
மலையகத்தைச் சேர்ந்த சுகுந்தலா பாடினார்.

இரண்டாவது அமர்வில் “எதிர்காலத்தை நோக்கிய பயணத்தில் பெண்” எனும் தலைப்பில் பெண்ணிய சிந்தனையாளர் ஒவியா அவர்கள் உரையாற்றினார்.

குற்ற காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் புரிந்து கொள்கிற மனிதர்களால் எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசிப்பது பெரிய விடயமாக இருக்காது எனத் தொடங்கிய அவரது உரை “மனிதர்கள் வாழ்க்கையை சூட்டமாகத்தான் வாழ்ந்தனர். ஆதிகால சமூகத்தில் குடும்பத்தை பெண்கள்தான் தலைமை தாங்கினார்கள். ஆனாலும் உலகம் முழுவதும் ஆணாதிக்கம் இருக்கிறது. இங்கு ஆணாதிக்கத்தின் மிகத் தேர்ந்தெடுத்த வடியமாக சாதியும் இருக்கிறது, ‘ஆணாதிக்கம்’, ‘சாதி’ இவை இரண்டுமே மக்கள் மனதில் புனித மானவை என்றும் தங்களுக்குப் பாதுகாப்பானவை என்றும் நம்ப வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இன்றைய தினம் பெண்கள் அனைவரும் படிக்கிறார்கள், பள்ளியில் படிக்கும் ஏட்டுக் கல்வியோடு அவர்கள் நின்று விடாமல் பொதுவான கேள்வியறிவை வளர்த்துக் கொள் வதுடன் குடும்ப, சாதி, மதம் அமைப்பின் மீதான கலக்காரர்களாகப் பெண்கள் மாற வேண்டும். தங்கள் மீது சுமத்தப் பட்டிருக்கும் சடங்குகளை அவர்கள் கேள்வி கேட்க வேண்டும், இன்னும் வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வ தென்றால் சாதி, மத, ஆணாதிக்க அமைப்பு, சார்ந்த கொரவங்களைப் பழந்தள்ளி தனிமனிதர்களின் தன்மானம் சார்ந்த பெருமைகளை ஆணுக்குள்ளும் பெண்ணுக்குள்ளும் வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். ஒர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வழி ஏந்த மத முறையைகளும் சடங்குகளும் தேவையில்லை” என்று தனது உரையாலை முடித்துக் கொண்டார். “பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள்” எனும் தலைப்பில் சமூக ஆர்வலரும் படைப்பாளியமான சரோஜா சிவசந்திரன் அவர்கள்:

“பெண் கஞக கெதிரான வன்முறையானது உலகளாவிய ரத்தியில்

சகல சமூக காலசாரங்களையும் தொட்டு நிற்கின்றது. அது பெண்களை இனம் வர்க்கம் என்ற வேறுபாடின்றி பாதிக்கின்றது. பெண்கள் வாழக்கூடிய சுமுகமான சூழல் ஒன்றை உருவாக்குவதற்கு மேலும் பல முயற்சிகளை உருவாக்க வேண்டிய தேவை உள்ளது. பெண்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்குவது என்பது மிக இலகுவாக நடந்து விடக் கூடிய விடயமல்ல. இது பொது மக்களது பாரிய சிந்தனை முதலீட்டின் விளைவாகவே ஏற்படக் கூடியது. சமாதானம், நீதி, வளம் ஆகியவை சமூகங்களின் முயற்சியினாலேயே ஏற்பட்டுள்ளன. நாம் வன்முறைகள் ஏற்படுவதற்கான மூல காரணங்களைக் கண்டறிய வேண்டும்”

அடுத்து “போர்ச்சூழலில் பெண்” எனும் தலைப்பில் இந்தியாவைச் சேர்ந்த கவிஞரும் எழுத்தாளருமான ச. விஜய லட்சுமி உரையாற்றினார்.

நான் எல்லோருடைய குரலாகவும் பேச வந்துள்ளேன்”; என ஆரம்பித்த இவர் உலகளாவிய அரசியலிலிருந்து பெண்ணியம் முன்னெடுக்க வேண்டிய பெண்ணிய அரசியல் சார்ந்து தான் பேச நினைப்பதாகவும் “ஊடறு.கொம்” தொடர்ச்சியாக பெண்களுக்கு குரல் கொடுத்து வருகின்றது. இந்த நிலையில் இவ்வரங்கில் பல்வேறு தரப்பிலிருந்தும் பல்வேறு எல்லைகளைக் கடந்தும் பெண்கள் ஒருங்கிணைந்துள்ளோம். பல தரப்பிலிருந்து ஒருங்கிணைந்துள்ள இத் தருணத்தில் நான் உங்கள் முன்னும் ஊடறு முன்னும் ஒரு கோரிக்கையை முன்வைக்க விரும்புகிறேன். மார்ச் 8 ஐ நாம் பெண் கள் தினமாகக் கொண்டாடிக் கொண்டு இருக்கிறோம். அதை இன்று வரை கொண்டாடி வருகின்றோம் அந்நாள் ஸ்ப்படி மாற்றும் அடைந்திருக்கிறது என்பது எமக்குத் தெரியும். போர்ச்சூழலில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்காக நாம் குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த நிலையில், இதே அவையில் இந்த நாளை போர்ச்சூழலில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கான

தினமாக ஏன் நாம் பிரகடனப்படுத்தக் கூடாது? என மேற்கத்தைய நாடுகளால் தான் ஒரு நாளை பிரகடனப்படுத்த முடியுமா? ஆசிய நாட்டு பெண்களாலும் முடியும் என்பதை நாம் ஏன் முயற்சிக்கக் கூடாது” எனத் தனது கோரிக்கையை ஊடறுவிடமும் கலந்து கொண்ட பெண்களிடமும் முன்வைத்தார்.

ச.விஜூலஸ்கமியை அடுத்து “இருபத்தியோ ராம் நூற்றாண்டில் பால்நிலைச் சமத்துவம்” எனும் தலைப்பில் -கவிஞர் கெகிறாவஸ் ஹனா உரையாற்றுக்கையில்

“1789இல் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் தொக்கத்தோடு பெண்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெண்ணுரிமைக்கான போராட்டத் தில் பெண்கள் பெரிதும் பங்கேற்றனர். ஆனாலும் இன்று வரை தங்களுடைய உரிமைகளைப் பெண்கள் போராட்டேயே பெற்று வருகின்றனர்.

ஒரு பெண் பொருளாதாரம் சம்பந்தமான தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கும் அதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் சக்தியுள்ளவளாக இருப்பது, அவளை பொருளாதார ரீதியில் வலுவடையவும் பொருளாதார ரீதியாக வெற்றி பெறவும் செய்கின்றது. சகாராவில் 80 வீதமான உணவு உற்பத்தியையும் ஆசியாவில் 50 வீதமான உணவு உற்பத்தியையும் பெண்களே செய்து வருகிறார்கள் என்ற போதிலும் சம ஊதியம் சம கெளரவும் என்பன பெண்களுக்கு கிடைப்பதில்லை” எனத் தனது கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

சுகனாவைத் தொடர்ந்து “தலித் தீர்மானங்களை எடுத்தாளர்களின் வகிபாகம்” எனும் தலைப்பில் சமூக ஆர்வல் சலவகா பேரும் உரையாற்றினார். இவரது உரையில் “மூட நம்பிக்கைகள், கல்வியறிவற்ற வறுமை குழந்த குழல் தலித்துக்களை சமூகத்தில் சமயத்தின் பெயரால் தேவதூசிகளாக மாற்றவும் செய்தது சமூக சீர்திருத்தவாதியான கேத்தாதா கல்தூரி 1949இல் பல சுஞ்சிகைகளை நடத்தியவர். அதேபோல் கவிஞரும், சிறு கதை எழுத்தாளரும் தலித் பெண்களின் பிரதிநிதியுமான எத்துவாதி விஜயகுமாரி

பொலிஸ் படையில் சேர்ந்து சமத்துவமின் மைக்காகப் போராட்யவர்” எனக் குறிப் பிட்டதுடன் தலித் தீர்மானங்களை நூனரத்னம்மா, சிவகாாமி, பாமா, போன்றோரை உதாரண மாக காட்டி கேத்தாதா கல்தூரியின் கவிதையுடன் தனது உரையை முடித்துக் கொண்டார்.

மலையகப் பெண் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக கவிஞர், சமூக ஆர்வல் எஸ்தர் உரையாற்றினார்.

மலையகப் பெண் விடுதலைக் காகவும் மலையகப் பெண்களுக்காகவும், மக்களுக்காகவும் குரல் கொடுத்த மீனாட்சியம்மாவுக்கு தலை வணங்கி தனது உரையைத் தொடங்குகிறேன் எனஆரம்பித்த அவர் “பெண் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள் மிக முக்கியமாக இருக்கிறது. மாதவிடாய்க் காலங்களில் துணித் துண்டுகளை பாவித் துக் கொண்டு தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் பெண்கள் பெரும் கஸ்டப்படுகிறார்கள். தேயிலைத் தோட்டங்களில் கழிப்பறைகள் இல்லை. சுகாதார மின் மை காரணமாக பெண்களின் கருவறைகள் பாதிக்கப் படுகின்றன. அதனால் புற்றுநோய்கள் வரக்காரணமாகின்றன. பெண்களுக்குத் தொழிற் பாதுகாப்புத் தேவை. அதிகமாக குளவிக் கொட்டுக்கு ஆளாகிறார்கள். சுகாதார பிரச்சினைகளும் தொழில்நிலை அசைக்ரியங்களும் அவர்களை அதிகமாக தாக்குவதுடன் இதை நிவர்த்தி செய்யும் வழிகள் அவர்களுக்குத் தாரமாகவே காணப்படுகின்றது.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் பெண்கள் காலில் செருப்பில்லாமல் வேலை செய்யும் போது அட்டைக்கடிக்கு ஆளாகின்றார்கள். ஆண்கள் மதுவுக்கு அடிமையாகி ன்றார்கள். பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு போவதில் பிரச்சினைகள் உள்ளன. ஆகவே, மலையகத் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு நாம் வழிவகை செய்ய வேண்டும். அதுவும் பெண்களுக்கான சுகாதாரப் பிரச்சினை

களை கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்” எனக் கேட்டுக் கொண்டதுடன் தேயிலைக் காட்டுக்குள் தங் களைத் தொலைத் த பெண் களின் வாழ்வியலை உணர்வுபூர்வமாக எடுத்துக் கூறியிருந்தார்.

இம் படைப்பாளி சுகன்யா மகாதேவா-பெண்களும் கலாசாரமும் என்ற பொருள் பட தனது உரையைத் தொடர்ந்தார்.

“கலாசார செயல்வாதத்திற்கு ஊடகமாக கலை செயற்படுகிறது. சமூகத்தளங்களில் பண்பாட்டு மனிதர்களின் மனோபாவங்கள் சமூகத்தால் கட்டமைக்கப்பட்டு சமூக மனோபா வங்களாக உருவாகின்றன. இதிலே பண்பாட்டுக் கூறுகளான மொழி, இனம், சாதி, பால் சார்ந்த விடயங்கள் மிகவும் இறுக்கமான தன்மையுடன் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. அதிலும் குறிப்பாக ஒடுக்குதல் என்கின்ற ஒன்று பண்பாட்டு மனிதர்களின் சமூகத்தால் வலிந்து திணிக்கப்பட்ட ஒன்றா கலே தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றது. இதனை கவனத்தில் கொண்டு ஒடுக்குதல் மீதான விடயங்களைக் கேள்விக்குப்படுத்தி அதனை விமர்சன நோக்கிலும் ஆக்கபூர்வமான செயற் பாட்டிலும் கருத்தியல் தெளிவு பெற்று அணுகுவது என்பது அவசியமானது. இதன்பாடு உலகெங்கும் வாழும் பெண்களுக்கு பண்பாடு அல்லது கலாசாரம் சார்ந்த ஒடுக்கு முறையானது ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் தொடர் நிகழ்வுகளாக இடம் பெற்று வந்த சூழ்நிலையில் அப்பண்பாடு அல்லது கலாசாரம் சார்ந்து பெண்களுக்கான தளத்தினை உருவாக்கிக் கொள்ளத் தேவை உருவானது. இங்கே பெண்கள் தமக்கான வெளியினை பண்பாட்டின் ஊாக உருவாக்கிக் கொள்ள அங்ஶது பகிர்ந்து கொள்ள அல்லது வெளிப்படுத்த முணைந்தனர். இதற்குப் பண்பாட்டின் கூறாக விளங்குகின்ற கலைகள் பெண்களுக்கு ஊக்கியாகத் தொழிற்பட்டது. எனவே பெண்கள் கலாசாரம் சார்ந்த ஒடுக்கு முறையிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ளவும் தமக்கு அமைவாக அதனை எவ்வாறு அமைத்துக் கொள்ளலாம் என உணர்ந்து செயற்பட கலாசார செயல்வாதத்தினை முன்னெடுத்தனர்.

சமூக ஆர்வலர் ஒன்றுக்கூடிய குழுவியல் - ஒரு பெண்நிலைப் பார்வை என்ற தலையாங்கத்தில் பேசினார்.

“சுற்றுச் சூழலுக்கும் பெண்களுக்குமான தொடர்பு எத்தகையது? ஒரு நாட்டின் அல்லது பிரதேசத்தின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக

கலாசார வாழ்க்கை முறைகள், மனித உறவுகள் என்பவை பெண் மீது தனது அழுத்தத்தை பிரயோகிப்பதில் குழல் எவ்வாறு பங்களிக்கிறது, அதனுடைய விளைவுகள் எத்தகையன என்பன பற்றி அறிந்தும் அறியாமலும், கண்டும் காணா மலும் அல்லது அறிய விரும்பாமலோ அறியும் ஆவலை நிராகரித்தோ வாழ நாம் தலைப்பட்டுள் ஓராம். எது எவ்வாறாயினும், மனிதனோடு இயற்கை கொண்டிருக்கும் பினைப்பைக் குறிப்பாக பெண்ணானவள் இயற்கையோடு கொண்டிருக்கக்கூடிய நெருக்கத்தை பிரித்துப் பார்க்க முடியாது. நீரும் நிலமும், காற்றும் வெளியும் பெண்ணின் வாழ்வோடு பின்னிப் பினைந்ததே. இத்தகைய இயற்கைச் சூழல் மனித வாழ்விற்கு ஆதாரமாய் நின்றுள்ளது. எனினும் கால ஒட்டத்தில் இடம் பெற்ற மாற்றங்களாலும் நகரமயமாக்கல், உலகமயமாக்கல் முறைகளாலும் உலக அரங்கில் இடம்பெற்று வரும் அரசியல் பொருளாதார பண்பாட்டு மாற்றங்களாலும் இயற்கைக்கும் எமக்குமான தொடர்பு தூரமாகிறது.

நீரின்றி அமையாது உலக வாழ்வு என்ற நிலை படிப்படியாக நம்மிலிருந்து அகன்று செல்கிறது. மனித வாழ்வில் ஒரு பெண் நீரோடு கொண்டுள்ள ஊடாட்டமும் அவள் நீரின் மீது கொண்டிருக்கும் உரிமையும் மிகவும் இறுக்க மானது. அவள் தனது வாழ்வின் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களை நீரின் துணைகொண்டே கடந்து செல்கிறாள். தன் வாழ்வைத்தெரிவு செய்வதிலும், அதனை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்வதிலும், தலைமையேற்றுக் கொள்வதிலும் அவளுக்கு இருக்கும் நீரின் துணையும் தொடர்பும் வலு வானது எனத்தனது உரையை முடித்தார்.

பெண்நிலைச்சந்திப்பின் முதல் நாள் நிகழ்வுகளுக்கு ஒன்றுக்கலை சிறிகெளரி பழனியப்பன் விஜயவஸ்மி சேகர் ஆகியோர் தலைமை வகித்து உரையாடல்களை நெறிப்படுத்தியிருந்தனர்.

ஒவ்வொரு அமர்வுகளுக்குப் பின்னர் கலந்துரையாடல்கள் நடைபெற்றன. இக் கலந்து ரையாடல்களில் பார்வையாளர்களாகப் பங்கேற்றி ருந்த பலரும் தங்களது கருத்துக்களைப் பகிர வதற்கு சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கப்பட்டதோடு விவாதங்களும் நடைபெற்றன. இச் சந்திப்பானது பெண்களுடன் உரையாடவும், உறவுகளைப் பேணவும் வழிகோலியது.

வெ

ரும் எழுப்பும்

சதையும் தாங்கிய மனித

ரகளாக அல்லாமல், அர்த்த

மற்ற நமது அண்ணா வாழ்வைத்

தாண்டி அற்பச் சிறுமைகளுக்கு

மேலாக உயர வேண்டும் ஆம் பெண்

என்றால் பேதை - பதுமையானவள் என்ற

மரபு கட்டுடைக்கப் படலாயிற்று. கடந்த

காலத்தின் பயனற்றுப் போன பழைய

மரபுகளின் பருவாலும், நவ்ன கால வாழ்க்

-கையின் கவலை களாலும் கூயமிழ்ந்து அழுத்

தங்களால் அவசியமிற்று அடையாளமிழக்க பெண்

ஒன்றும் ஐந்தறிவு

கொண்ட ஐந்து அல்ல.

பெண் என்பவள்

பெற்றோருடன் உள்ளவரை

குழந்தையாகவே காணப்படு

கிறாள். “திருமணம்” என் கிற

‘திருப்புமுனை’ அவளை முற்றிலும்

ஒரு மாற்றத்திற்கே உட்படுத்துகிறது.

இங்கு சுமை அதுவும் “இரட்டைச் சுமை”

அவளை மேலும் பருவக்குள்ளாக்குகிறது.

பணி என்றால் ஊதியம் பெற்றுக்கொள்வது

என்ற நிலை பெண்ணிடத்தே கட்டுடைப்

படுகிறது. அவனுக்கு ஊதியமற்ற பணிகள் பல

வீட்டினுள்ளே நிகழ்கின்றது. எட்டு மணித்தியால்

வேலை, எல்லை கடந்து குழந்தைப் பராமரிப்

புடன் அலுவலகப் பணியும் செய்வதாயின்

பெண்ணின் சுமை இன்னும் நீண்டு

கொண்டே செல்கிறது இதற்குள் ஒவ்வொரு

அசைவுக்கும் அர்த்த ஆதங்கப்படும் சமூக

வாய் பேச்சுக்களும் உள்ளன!

இத்தகைய ஒரு சூழலில் அவன் கணவன்

- பிள்ளை - பெற்றார் - வெளிச் சூழல்

இவற்றினுள் இயந்திரமாய்ச் செய்கிறாள். சில வேளைகளில் மத்துளமாய்

இரு பக்கம் அடிப்படும் பல வேளை

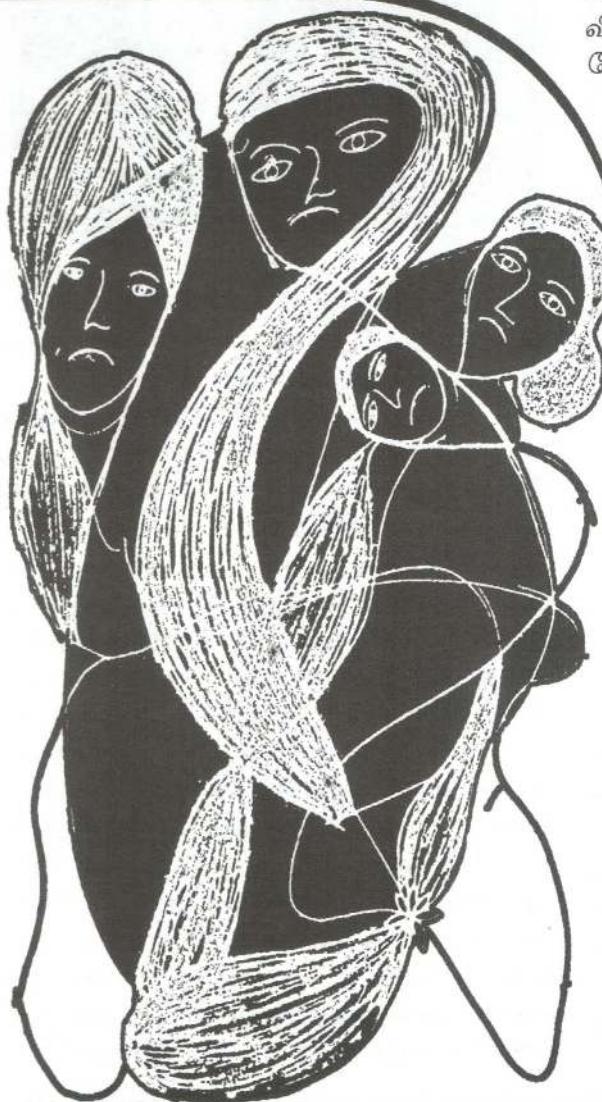
தன் விருப்புக்களை தணிக்கை

செய்தும் வாழ வேண்டிய தேவை.

தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகிறது.

ஆயினும், இன் நிறை
யின் நீண்ட தொடர்ச்சி

பெண்

சாதக மற்றதாகவே புலப்படுகிறது.

பெண்ணுக்கு என்றும் ஒரு சுயமுண்டு, உடைத்துப் பார்த்து உதாசீனம் செய்வதற்கு அவள் ஓன்றும் கல்லல்லவே. சுவாசிக்கும் மனித இதயம் கொண்டவள். எதுவரைக்கும் இடிகளைத் தாங்கும் அவளிதயம்? உனர்வுகள் எப்போதும் ஊனமா வதில்லை. ஒரு ஆணால் இயலாத பல ஆளுமைகள் பெண்ணிடம் உண்டு இறைவன் பிள்ளைப் பேற்றினையும் அவளுக்கென்று அளித்ததன் மகிழ்ச்சியும் அதுதானே.

எண்ணாங்களற்ற நிம்மதியான தியான நிலையைக் கண்டு கொள்ள பழைய குப்பை கூழங்களைக் கூட்டித் தள்ளி விட்டு தன்னிலைப்பட்டு வீறுகொள்ள பெண்ணாலும் முடியும். நிலையாமையை உணர்ந்தால் முடியாதது என எதுவுமில்லை. ‘முடியாது’ என சொல்வதற்கும் அவள் யாருமற்ற உயிர்வெளியில் உலாவுவது மில்லையே என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொண்டு பின்பு அதன்படி நடந்தால் விளைவு எது? அந்த உண்மையான அறிவால் அவளைச் சுற்றி நுப்பதை அறிய முடியும்: ஆராய முடியும்: வாழ்வை வெல்ல முடியும். இங்ஙனமாக அவளைப் புதுப்பிக்கும் போது அவளுக்குள் இருக்கும் ஒளியைச் சந்திக்கிறாள்.

நட்பு - காதல் - பிரிவு

அன்பற்ற உலகம்

வார்த்தைகளின் சித்திரம்

கலாசாரத்தின் அதிகாரம்

சிதைவு அலைவு

முடிவில்லாப் பேச்சு

வரையறுக்கப்பட்ட சப்தம்

புரிந்து கொள்வதன் அந்தியம்

மரணத்தின் தொடர்பு

தீராத ஏக்கம்

இது மட்டுமல்லவே வாழ்க்கை. சரிவுகள்

பல சாகசங்களைத் தோற்றுவித்ததுண்டு. இதை யந்தான்டி இன்றைய காலத்தின் அந்திக்குக் காரணம் கெட்டவரின் கெடுதியல்ல. நல்லவரின் மௌனமே. நாட்கள் இப்படியாய் இறுதிக் காலத்தை நோக்கியிருக்க நிஜமற்ற வாழ்வில் நிலையற்ற பொய்மைகளைக் களைந்தால் கூந்தானே!

அவளுக்கான வாழ்வையும் அவனுக்கான வாழ்வையும் அவனும் அவனும் மனம் கோர்த்து வாழ்ந்து பார்ப்பது தானே மனவாழ்க்கை! இந்த

**பேண் என்வள் பேற்றோருடன்
உள்ளவரை குழந்தையாகவே
காணப்படுகிறாள். திருமணம்
என்கிற திருப்புமுனை
அவளை முற்றவும் ஓரு
மாற்றத்திற்கே உப்படுத்துகிறது.**

இருவரில் ஒருவரது விருப்பு வெறுப்புக்களையேனும் ‘இழந்து’ கைகோர்க்க மணபந்தம் ஒன்றும் அரசியல் ஒப்பந்தம் அல்லவே.

அன்பின் அதிகாரம் செய்து கேட்க யாருக்கும் பிடிப்பதில்லை. ஏனெனில், அது நிலைக்காது என்பதால் நானே போலியன்புப் பொய்மைகளுக்குள் நிஜமாக என்று வாழ்வதும், வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதும் இயலாது. பெண்ணை அவளது வாழ் நாட்களை கீறிக் கிழித்துத் திண்டு அசைபோட்டு விடும் வெறும் வெற்றுக் காகிதமாக்கும் உறவுகள் அனைத்தும் உடைத்தெறியப்பட வேண்டியவையே!

தன்னிலை உணர்ந்து தனித்துவத்துடன் தன்னாலும் முடியும் என்று சிந்தித்து முயல்வதே பெண்ணவள் முயற்சி! தனித்துவம்!! கோழையாகி விட்டோம் என்று கடந்த நாட்கள் எண்ணி அருவருப்பைத் தவிர ஏதும் செய்வில்லாமல் போவதை தவிர்க்கலாம். பெண்ணே உன்னாலும் முடியும். உலக விரிசல்கள் அனைத்தும் உனக்கொரு ஒற்றைப் புள்ளி தானே! துணையின்றித் துணிந்தே தனித்தே தலை நிமிரலாம். நிமிரவோம்!!

-பிறைளி

ஊன்றும் ஆவணக் காப்பகத்துல் பெற்றியம் சார் வெர்ஜீனுகள்

சமூகத்தின் கால ஒட்டத்தில் இயற்கை அனர்த்தங்கள், இடப் பெயர்வுகள் மற்றும் மூட நம்பிக்கைகள் போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் இது வரை நாம் இழந்து வந்த அறிவுச் செல்வங்கள் ஏராளம் சமூகத்தில் காணப்பட்ட ஆவணப் படுத்தல் தொடர்பான விழிப்புணர்வு இன்மை, அறிவுச் செல்வங்களினை பிறருக்குப் பகிராதவகையில் காணப்பட்ட மூடிய பயணபாடு என்பன, இன்று பல அறிவுச் செல்வங்களினை நாம் இழந்து போவதற்கும், மீளப் பெற்றுமிடயாமல் போனதற்குமான முக்கிய காரணமாகின. எமது இன்றைய தலை முறையினருக்கும், நாளைய இளந்தலை முறையினருக்கும் இவை போன்ற பல அறிவுச் செல்வங்களினை கிடைக்கச் செய்து என்கின்ற நோக்கத்தில் முக்கிய பங்காற்றும் ஒரு தன்னார்வ அமைப்பு நூலக நிறுவனம் ஆகும்.

2005 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்நூலக நிறுவனம் தொடர்ச்சியான பல தன்னார்வலர்களின் அயராத முயற்சியினாலும், பல புலமையாளர்களதும் சமூகச் செயற் பாட்டாளர் களினதும்

பங்களிப்பினாலும் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் சமூகத்தினது மரவறிவுச் செல்வங்களை உலகளாவிய ரீதியில் பல வாசகர்கள், ஆய்வாளர்கள் என இன்னோரன்ன பலருக்கும் இலவசமாகப் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இலங்கையின் தமிழ் பேசும் சமூகங்களினது மரபறிவுச் செல்வங்கள் பலவற்றையும் பேணிப் பாதுகாத்து, என்னிமப்படுத்தி (*Digital Archiving*) அதனை உலகெங்கும் உள்ள வாசகர்களுக்கு இலவசமாகத் தமது www.noolaham.org என்கின்ற எண்ணிம நூலகத்தின் (*Digital Library*) ஊடாகப் பகிர்ந்து வரும் மகத்தான பணியினை செய்துவரும் ஓர் ஆவணக் காப்பகமாக விளங்குவது நூலக நிறுவனமாகும். இந்நிறுவனத்தில் இன்று 15,000 இற்கும் அதிகமான எழுத் தாவணங்கள் எண்ணிமப்படுத்தப்பட்டு அனைவருக்கும் பகிரப்பட்டுள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் சமூகங்கள் தொடர்பானவையாகும். இந்தப் பதினெண்தாயிரம் ஆவணங்களில் நூல்கள், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள்,

இப்பொழுது 15,000 க்கும் அதிகமான ஆவணங்களுடன்

www.noolaham.org

இலங்கைத் தமிழ் இணைய எண்ணிம ஆவணக் காப்பகம்

பிரசரங்கள் போன்ற பலவும் அடங்குகின்றன. அது மட்டுமல்லாது ஏட்டுச் கவடிகள், பண்டைய நாணயங்களின் படங்கள், இலங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகங்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட நிறுவனங்கள், ஆளுமைகள் தொடர்பான தகவல்கள் எனப் பலவற்றினையும் ஆவணப்படுத்திப் பகிர்ந்துள்ளன. தொடர்ந்துவரும் காலத்தில் பல ஒலி, ஒளி ஆவணங்களினையும் எண்ணிமப்படுத்திப் பகிர்வதனை இலக்காகக் கொண்டு செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்நாலக நிறுவனம் இவை அனைத்தையும் இலவசமாகப் பகிர்வதற்குத் தேவையான அனுமதிகளினையும், தரங்களினையும் சர்வதேச நியமங்களுக்கும், சட்டிட்டங்களுக்கும் உப்பட்டுச் செயற்படுகின்றது.

ஆய்வாளர்கள், மாணவர்கள், சமூகச் செயற்பாட்டாளர்கள், கல்வியியலாளர்கள் எனப் பலதரப்பட்ட வாசகர்களுக்கும் பயன்படும் பல்வேறு ஆவணங்கள் துறைசார்ந்து சேகரிக்கப் பட்டுள்ளன. அந்தவகையில் பெண்ணியம் சம்பந்தமான 82 நூல்கள், நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பெண்ணியம் தொடர்பான இதழ்கள், பிரசரங்கள் போன்ற பலவற்றையும் நூலக வலைத்தளத்தில் பெற்றுப் பயன்படுத்த முடியும்.

பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனத்தின் வெளியீடுகளான நிவேதினி, பிரவாகினி போன்ற இதழ்களும் அவர்களது நூல்கள், பிரசரங்களும் 2008இல் இணைக்கப்பட்டன.

மேலும் மூஸ்லிம் பெண்கள் ஆராய்ச்சி செயற்பாட்டு முன்னணி, “தூரியா” பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம், தமிழ்ப் பெண்கள் கூட்டமைப்பு, மகளிர் அபிவிருத்தி நிலையம் *International center for ethnic studies* போன்ற இலங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகம் தொடர்பான பெண்ணியம் சார்ந்த வெளியீடுகளை வெளியிடுகின்ற நிறுவனங்களினது நூல்கள், இதழ்கள், பிரசரங்களையும் நூலக நிறுவனம் எண்ணிம் ஆவணப்படுத்தி அனைத்துலகத்தினருக்கும் பகிர்ந்துகொண்டுள்ளது.

மேலும், பெண்ணியம் சார்ந்து தமது எழுத்துக்களைப் பகிர்கின்ற பல்வேறு ஆசிரியர்களதும் நூல்கள், படைப்புக்கள் இந்நாலக நிறுவன எண்ணிம நூலகத்தில் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் ‘குமாரி ஜெயவர்த்தன’, ‘செல்வி திருச்சந்திரன்’, ‘கமலா வாககி’, ‘சரோஜா

சிவச்சந்திரன்’, ‘சித்திரலேகா மெனனகுரு’, ‘பேரா. சிவசேகரம்’, ‘வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்’, போன்ற பலரது எழுத்துக்களும் ஆவணப்படுத்துப் படுகின்றன. அத்துடன் ‘குமாரி குமாரகமகே’ போன்ற பெண்ணிய சிந்தனையாளர்களது ‘இலங்கைத் தமிழ் பேசும் பெண்களது போர் அவலங்கள்’, ‘பெண்களது பிரச்சினைகள்’ சார்ந்த வெளியீடுகள் அவர்களது அனுமதி பெற்று எண்ணிமப்படுத்துவதற்கான ஆரம்ப முயற்சிகள் இடம்பெற்ற வண்ணமுள்ளன.

நூலக நிறுவன எண்ணிம நூலகத்திலுள்ள பெண்ணியம் சார்பாக வெளிவரும் இதழ்களின் விபரங்கள்.

இவ் விதழ்கள் ஒவ்வொன்றும் பெண்ணியம் மற்றும் பால் சமத்துவம் கூறும் கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், துணுக்குகள், சம்பவங்கள் போன்ற பல ஆக்கங்களினை உடைய னவாக உள்ளன. இவை பல பெண்களாலும், இப்பெண்ணிய நிலையில் செயற்படும் பல ஆண்களாலும் எழுதப்பட்டு புரட்சிகள் பலவற்றையும் ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இவைத்தவிரி “இலங்கையில் பாலியல் தொழிலாளர்களுக்கெதிரான வன்முறைகள்” (*Violence Against Sex Workers in Sri Lanka Causes, Consequence and Remedies*), “பெண்கள் உரிமைகளை மனித உரிமைகளாக அங்கீரித்தல் - மனித உரிமைகள் பற்றிய ஓர் மீன்பார்வை நோக்கி” போன்ற பல கருப்பொருள்களைக் கொண்டு பெண்கள் தொடர்பாக வெளிவந்த பிரசரங்களும் நூலகம் எண்ணிம நூலகத்தினாடாக பார்க்கக்கூடியதாக உள்ளன.

மேலும், நூலகம் நிறுவனத்தின் எண்ணிம நூலகத்தில் உள்ள பெண்ணியம் சார் நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் பெண்ணியம் தொடர்பான பல்வேறு விடயப்பறப்புக்கள் தொடர்பானவை ஆகும். இவை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் உள்ளன.

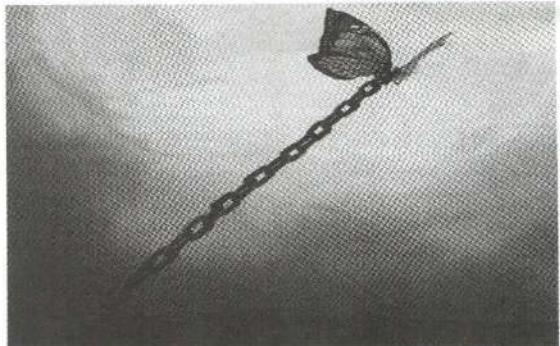
அந்த வகையில் இலங்கையின் தமிழ் பேசும் சமூகங்கள் தொடர்பான பெண்ணியம் சார் சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள் உலகலாவிய ரீதியில் எடுத்துச் செல்லப்படுவதற்கு சிறந்த ஊடகமாக நூலக நிறுவனத்தின் எண்ணிம நூலகம் செயற்படுகின்றது. இங்கு இலங்கைத் தமிழ் பேசும் சமூகங்கள் சார்ந்த அனைத்து மொழி வெளியீடுகள், இவை சார்ந்த அனைத்து

இனத்தவர்களது வெளியீடுகளையும் உள்ளடக்கி ஒர் பன்மைத்துவத்தின் அடிப்படையில் செயற்படுகின்றமை இவ் ஆவணக்காப்பகத்தின் சிறப்பம் சமாகும். மேலும், நூலக நிறுவனமானது இலங்கையில் முழுமூல்தாது உலகளாவிய நிதியில் இலங்கைத் தமிழ்பேசும் சமூகம் சார்ந்து வெளிவருகின்ற ஆவணங்களினையும் பெற்று என்னிம் ஆவணப் படுத்தி அனைவருக்கும் அவற்றினைப் பகிர்ந்து வருகின்றது.

நூலக வலைத்தளத்தில் உள்ள எழுத்தாவணங்களினை நூல்கள், எழுத்தாளர்கள், பதிப்பாளர்கள், வெளியிட்ட ஆண்டு போன்ற பல்வேறு வழிகளிலும் சென்று அணுகலாம். அத்துடன் பெருமளவான சேகரங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட துறைசார்ந்து காணப்படுகின்றபோது அவற்றுக்கென சிறப்பான வலைவாசல்களினையும் அமைத்து வாசகர் களினது தேடுதலை இலகுபடுத்தியுள்ளது.

அத்துடன், நூலக நிறுவனத்தால் 2013 இல் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் ஆவண மாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் பலவற்றில் பெண்ணியம் சார் மற்றும் பெண்கள் செயற்பாடுகள் பற்றிய கட்டுரைகளும் படிக்கப்பட்டும், பின் அவை தொகுக்கப்பட்டு 2014இல் வெளியிடப்பட்டிருந்தமையும் சிறப்பம் சமாகும். இன்றைய தகவல் உலகத்தில் சமூகங்களின் கல்வி, பொருளாதார, சமூக அபிவிருத்திக்குத் தகவல் வளங்கள் இலவசமாக அணுக்கத்திலும் கிடைப்பது மிக அவசியமாகும். அறிவானது எமது எல்லாச் செயற்பாடுகளிலும் பின்னிப் பிணைந்ததாக இருக்கும் போதே எமது சமூகங்கள் முன்னேற முடியும். அறிவுச் செயற்பாடுகள் எமது சமூகத்தின் அடையாளத்திலிருந்து நடைபெற வேண்டும்.

கலாசார நினைவுகள் மற்றும் பாரம் பரியங்கள் சமூக பண்பாட்டு அபிவிருத்திக்கு மிக முக்கியமானவை ஆகும். அதனை இழந்தோம், இதனை இழந்தோம் என ஒப்பாரி வைப்பதால் நாம் இழந்தவை மீண்டும் வந்து விடாது. அவ்வகையில் இப்போது உள்ளார்ந்து எமது சமூகங்களிடம் உள்ள அறிவுத் தொகுதிகளை ஆவணப்படுத்தவும் எமது வரலாறு, கலை, கலாசார பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பதிவு செய்யவும் நாம் பெருமளவு வளங்களையும் உழைப்பினையும் செலுத்த வேண்டும்.

கலாசார நினைவுகள் மற்றும் பாரம்பரியங்கள் சமூக பண்பாட்டு அபிவிருத்திக்கு மிக முக்கியமானவை ஆகும். அதனை இழந்தோம், இதனை இழந்தோம் என ஒப்பாரி வைப்பதால் நாம் இழந்தவை மீண்டும் வந்து விடாது.

அவ் வகையிலேயே எமது சமூகங்களுடன் இணைந்து எமது எல்லா வகையான அறிவுத் தொகுதிகளையும் ஆவணப்படுத்தும் முயற்சியில் நூலக நிறுவனம் ஈடுபடுகிறது. ஆனாலும் வெறுமனே ஒரு நிறுவனத்தால் செய்து முடிக்கக் கூடிய பணி அல்ல. ஒவ்வொருவரும் இச்செயற் பாடுகளில் இணைவது ஆவணப்படுத்தல் முயற்சி களுக்கு மிக அவசியமாகும்.

சமூகத்தின் பலதரப்பட்டோருக்கும் சமூகம் சார்ந்த பல்வேறு செயற்பாடுகள் தொடர்பிலும் செயற்பட வாய்ப்பளித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்நூலக நிறுவனம் தமது பணியில் தொடர்ந்து செயற்பட இச்சமூகம் தொடர்ச்சியான தமது பங்களிப்பினை, வழங்கலாம். அத்தோடு, அறிய பல ஆவணங்களினை என்னிம்படுத்துவதற்காக பகிர்வதனாடாகவும், தன்னார்வலராக நிதிப் பங்களிப்பு முதலியவற்றினை செய்வதினாடாகவும் இதனது செயற்பாடுகளில் முழுமையாகத் தம்மை இணைத்துக் கொள்ளலாம். சமூகத்தினால் ஆவணப்படுத்தலுக்காக தரப்படும் அனைத்து அறிய பல ஆவணங்களும் என்னிம் ஆவணப்படுத்தியதன் பின் உரிமையாளரிடமே ஒப்படைக்கப்படும். இவை தொடர்பான மேலதிக தகவல்களை www.noolahamfoundation.org, என்ற நிறுவன வலைத்தளத்தினாடாகவும் www.noolaham.org என்னிம் நூலக தளத்தினாடாகவும் அணுகிப் பெறமுடியும்.

தொலைபேசி எண்கள் :

011 236 3261, 021 223 1292

- ஸ்ரீவாகீசன்

பெண்கள் 25 முறைகளுட் தமிழ்வீலீவாழ்வும்

பெண்ணிய எழுத்தாளர் வ. கீதா அவர்களுடனான சந்திப்பு

தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்ணிய எழுத்தாளரும் தாரா எனும் சிறுவர்களுக்கன நால் பதிகப்பத்தின் இயக்குனர்களில் ஒருவரு மான வ.கீதா அவர்கள் மே மாதம் மட்டக்களப் பிற்கு வந்திருந்தார். தனது சொந்த வேலை காரணமாக மட்டக்களப்பிற்கு வந்த கீதா அவர்களை குரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம் ஒரு கலந்துரையாடலுக்கு அழைத்தது. தற்காலத் தில் தென்னாசிய நாடுகள் பலவற்றில் சமூகத்தில் குறிப்பாகப் பெண்கள் உரிமைகள் தொடர்பாகப் பல பிரச்சனைகளை ஏற்படுத்தும் மதத் தீவிர வாதம் பற்றி இக்கலந்துரையாடலை அமைக்கலா மௌன நினைத்தோம். இவ்வகையில் பெண்கள் உரிமைகளும் மதத் தீவிரவாதமும் குறித்து கீதா அவர்கள் கலந்துரையாடினார். இந் நிகழ்விற்கு வந்திருந்த சகோதரிகளின் உற்சாகமான பங்கு பற்றவுடன் நீண்ட நேரம் நடைபெற்ற இக்கலந்துரையாடலில் அவர் கூறிய கருத்துக்களை இங்கு தொகுத்துத் தருகின்றோம்.

தென்னாசியாவில் இன்று சமயத்திலே வாதம் என்பது மிகவும் பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கி ஸ்ரது. இலங்கையில் கடந்த வருடம் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் மிகவும் மோசமாக நடந்தது. சமயங்களுக்கிடையிலான பிளவுகள் அது மக்களுக்கிடையில் பிளவுகளாக மோதல் களாக மாறி அது அரசியல் வாதிகளால் ஊக்கு விக்கப்படுகின்ற ஒரு சம்பவாக காணப்படுகிறது. இவ்வாறான சம்பவங்கள் நமது நாட்டில் நமது வாழ்க்கையில் இடம் பெறுவதை காணுகின்றோம்.

இலங்கை தமிழ் பெண்களுடைய அநுபவங்களிலிருந்து நிறைய விடயங்களை தெரிந்து கொள்கிற வாய்ப்பு எங்களுக்கு இருந்தது. கூடவே பேர்க்காலம் முழுவதும் சரி அதற்கூடாக நடந்த பல்வேறு விடையங்கள், முஸ்லிம் மதத்தினர் சம்யந்தப்பட்ட விடயங்களும் சரி எமது நாட்டின் இல்லாம் சமயத்தினருக்கு ஏற்பட்டுள்ள அரசியல் நெருக்கடிகளுடன் இதனை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. இவ்வாறாக வேறு வேறு நாடுகளில் நடக்க கூடிய விடயங்களை ஒப்பிட்டு பார்க்கும் பொழுது குறிப்பிட்ட பிரச்சனையானது நமது சமுதாயத் திற்கு மட்டும் உரியதல்ல இங்குள்ள ஏதோ ஒரு விடே சிக்கலால் தான் பிரச்சனைவருகின்றது என்ற ஒரு கருத்தை மட்டும் நாங்கள் பிடித்துக் கொண்டு நிற்காமல் இவ்வாறான பிரச்சனைகள் வரும்போது வேறு வேறு குழல்களில் ஏன் ஏற்படுகின்றது, இதிலிருந்து நாம் பொதுவான வேறு பிரச்சனைகளை அவதானிக்க முடிகின்றதா, போன்ற கேள்விகளையும் எழுப்பலாம் அத்தோடு இதனை ஒரு விவாதத்திற்கான ஒரு விடயமாக நான் முன்வைக்க விரும்புகின்றேன்.

கலந்துரையாடலை தொடங்குவதற்கு பின் வரும் கதைகளுடன் தொடங்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

இரண்டு மூன்று மாதங்களிற்கு முன்னால் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு நிறைய நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டது அவர்களுடைய எழுத்தை யாருமே வாசிக்க கூடாது. அவர்களுடைய நாவல் களில் மோசமான கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்று பெரிய சர்க்கை ஒன்று கிளம்பியது. இரண்டு நாவலாசிரியர்கள் ஒருவர் பெருமான் முருகன் மற்றையவர் துரை குணா இரண்டு பேருமே சிறந்த எழுத்தாளர்கள் பெருமான் முருகன் சிறந்த இலக்கிய ஆளுமை தொடர்ந்துமே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். மேற்கு தமிழகத்தை சேர்ந்தவர். கொங்கு பகுதி என்று நாங்கள் சொல்லுவோம். கோயம்புத்தூர், பொல்லாச்சி அந்த மாதிரியான இடத்தை சேர்ந்தவர்.

அவருடைய ஒரு நாவல் 20ம் நூற்றாண் டின் தொடக்க காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவம் ஒன்றைப் பற்றியது. மேற்குதமிழ் நாட்டில் திருச் சங்கோடு என்ற ஒரு ஊர் உள்ளது. அந்த ஊரில் ஒரு பெரிய மலைக் கோவில் அதில் இருக்கின்ற சாமி அர்த்தநாரி. ஆன் ஒரு பாதி, பெண் ஒரு பாதியுள்ள சிவன் கோயில் அது. அந்தக் கோவிலில் ஒரு வழக்கு(வழக்கம்) கோடை காலத்தின் முழுநிலவன்று மலையை சுற்றி கிரிவலம் வரு வார்கள் மக்கள். அப்போது குழந்தை பெற்றுக் கொள்ள முடியாத பெண்கள் அன்று ஒரு நாள் அக் கிரி வலத்தில் பங்கேற்று மலையை சுற்றி வந்தால் அந்த நேரத்தில் அவங்களுக்கு பிடித்த கண்ணுக்கு பட்ட எந்த ஆணாக இருந்தாலும் அவனோடு உடலுறவு வைத்துக் கொண்டு பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற ஒரு ஜத்கம் அந்த ஊரில் இருந்தது.

இதில் இருந்த ஜத்கம் என்ன வென்றால் கிரிவலம் அன்று வரும் ஆண்கள் அனைவருமே சாமிகள். ஆகவே திருமணமாகிய பெண், சாமியின் உருவங்களாகிய ஆண்களோடு சென்று உறவு வைத்துக் கொள்வது என்பது தவறாக பார்க்கப்படவில்லை. அந்த ஊரில் நிறையப் பெண்கள் “இது சாமி கொடுத்த புள்ளி” என்று சொல்லுவார்கள். இந்த நாவலாசிரியர் “இது என்ன சாமி கொடுத்த புள்ளி, இது என்ன கது” என்று தெரிந்துகொள்ளப் போக இந்தக் கதையையாரோ அவருக்கு சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவர் அக் கதையைக் கொண்டு ஒரு நாவல் மூதியிருக்கிறார். இது முன்று வருத்திற்கு முதல் வெளிவர்த்துவது.

இந் நாவல் அன்மையில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட உடனே அதை யாரோ எங்கோ ஏதோ ஒரு நகரத்தில் படித்துவிட்டு “இது நம்மட சாதி சனத்துக்கு எப்படி பொருந்தும், எங்க சாதி பொம்புளைங்க எல்லாம் யார் கூடயோ படுத்துத்தான் புள்ளைய பெத்துக்கிட்டாங்க என்று நீங்க சொல்லுறிஞ்களா” என்ற சர்ச்சையை கிளப்ப அந்த நாவலில் எந்த சமூதாயத்தை பற்றி சொல்லியிருக்கின்றதோ அந்த சாதி சங்கம் பெருமாள் முருகன் வீட்டுவாசலுக்கு முன்னால் வந்து பெரிய கலவரம் செய்து அடிக்கப் போய் பெரிய பிரச்சனையாகியுள்ளது. அதில் அவங்க சொன்ன சமூதாயத்தின் பெயர்

‘கொங்கு வேலாயுத சமுதாய கவுண்டர்கள்’. “அப்ப கவுண்டச்சிகள் எல்லாரும் இப்படித்தான் புள்ளி பெத்துக்கிட்டாங்க என்று சொல்ல வாறி நகளா” என்றும் சொல்லப்படாத மற்றொரு செய்தியாய் “சாமி பாக்க எல்லா சாதிக்காராக களும் வருவார்கள் தானே. அப்ப தாழ்த்தப்பட்ட வங்களும் வருவாங்கதானே? எங்க வீட்டு பிள்ளையோட ரெக்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட ஆணோட சாதி ரெத்தம் இருக்கு என்று சொல்லுறிஞ்களா என்ற பயத்த ஏற்படுத்தியிருக்கிங்க. அப்ப எங்க பொம்புளையல் எல்லாம் சோரம் போற வங்களா” என்று பெண்களை எல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு வந்து பெரிய சண்டை பிடித்தார்கள். இது எவ்வளவு துரத்திற்கு பெருமாள் முருகனை பாக்கித்துகளென்றால் அவரை சொந்த ஊரைவிட்டு சென்னைக்கு போகவேண்டிய நிலைக்கு தள்ளியுள்ளது.

“நீங்க எழுதியது எங்க சாதிக்கு கௌரவம் இல்ல, எங்க சாதிய கொஞ்சப்படுத்தித் தீங்க, சாதிப் பெண்களை கேவலப்படுத்தித்தீங்க” என்று பெருமாள் முருகனுடன் பிரச்சனைப் பட்டார்களே தவிர கோவில் பூசாரியிடம், “இப்படி ஒரு பூஜை இருந்ததா 100 வருடத்திற்கு முன்னால், அந்த சடங்கு இப்ப இருக்கா” என்று யாருமே கேட்கவில்லை. அப்படி ஒரு சடங்கு இருந்திருந்தால் நாம் அத எப்படி புரிஞ்சி கொள்ளலாம் என்று யாருமே கேட்கவில்லை. அதை விட இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது தங்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள் தங்கள் பிள்ளைகள் இல்லையோ என்ற பயம்தான்.

துரை குணா நாவலில் ஏறக்குறைய இதே மாதிரி பிரச்சனை கொஞ்சம் விழுதியாசமான சம்பவம் அந்த நாவலில், கோவில் திருவிழாவில் ஏதோ சின்ன சண்டை வருகிறது. சண்டை வரும் போது வரும் வாய் சண்டையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஒரு புறமும் பெரிய சாதியாக இருக்க கூடிய இன்னொரு பகுதியினருக்கும் இடையே வாக்குவாதம் வருகின்றது. அதில் ஒரு நபர் சொல்லார். ‘என்ன நீங்க ஊன், சேரி என்று பிரிச்சி பிரிச்சி பேசுநீங்க எல்லா வீட்டு பிள்ளைகளும் எல்லா வீட்டிலையும்தானே வளருது’ என்று. இதற்கு என்ன பொருள் என்றால் ‘நீங்க தாழ்த்தப்பட்ட பெண்களோட உறவு வைச்சிருக்கிங்க, உங்க பெண்களோட எங்க ஆண்கள்

உறவு வைச்சிருக்காங்க இது ஊர் அறிஞர் ரகசியம் தானே அப்ப என்னத்துக்கு ஊர், சேரி என்று பிரிச்சி வைச்சிருக்கீங்க’ அதுவும் அவங்களுக்கு பிடிக்கல்ல.

துரைகுணா, பெருமாள் முருகன், இவர்கள் கூறும் விடயங்களை சமுதாயத்திற்கு கேடு விளைவிக்க கூடியதாக பார்க்கின்றார்கள். “எங்க மத்தெரும, சாதிப்பெரும, ஊர்பெரும போச்சி” என்பார்கள். ஊர் பெருமையை எங்கு பாக்கிறார்கள் என்றால் ஒரு பெண்ணினுடைய கருவறையில். அவர்கள் உண்மையான போராட்டம் பெண்ணுடைய கருவறை யாருக்கு சொந்தம் என்பதே. நாம் நம் ஊரில் வித்தியாசமான கருவறை போராட்டம் எல்லாம் பாத்திருக்கின் ஹோம். கோயில் நுழைவு போராட்டம் எல்லாம் வாசித்துள்ளோம். கோயில் கருவறைக்குள் யார் போகலாம் யார் போகக் கூடாது என்பது பெரிய போராட்டமாக வெட்டத்து இதை மிகவும் முக்கிய போராட்டமாகப் பெரிய பெரிய தலைவர்கள் முன்னெடுத்துள்ளார்கள்.

ஆனால் பெண்ணின் கருவறை யாருக்கு சொந்தம் என்ற கேள்வியை கேட்கும் போது ‘என்னுடைய கருவறை எனக்கு மட்டுமே சொந்த மானது’ என்று போராட வேண்டியவள் தீர்மானிக்க வேண்டியவள் பெண் மட்டும்தான். அதை விட்டு இதை பெண்ணுக்கான விடயமாக பார்க்காது சாதிக்கானதாகவும் மத்திற்கானதாகவும் ஊருக்கானதாகவும் வெவ்வேறு குழ்நிலைகளில் பார்க்கப்படுகிறார்கள். ஒரு பெண்ணின் உடலைப் பற்றி ஒரு ஆண் என்ன வேண்டும் என்றாலும் பேசலாம் ஒரு பெண் ஏதாவது செய்தால் அவள் செய்து சியா தவறா என்று தீர்மானிப்பது ஆண்கள் தான். பெண்கள் அப்படி செய்தால் சரி இப்படி செய்தால் சரி என்று தீர்மானிக்க இவர்கள் யார்?

சாதி பெருமை, மத பெருமை என என்ன பெருமை பேசினாலும் பெண்ணுடைய உடல், பெண்ணுடைய கருவறையையே முன் நிறுத்தி பேசுகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு கவலையா இருக்கின்றது என்று நாம் யோசிக்கலாம்.

“இத்துடன் சேர்த்து ஒரு சின்ன சம்பவம் இரண்டு நாட்கள் கொழும்பில் நின்றேன். எனக்குத் தெரிந்த யாழ்ப்பாணத்து பெண். அப் பெண் கொழும்பில் ஒரு கல்லூரியில் வேலை

பாக்கிறார். என்னைப் பாக்க வந்தார். உரையாடலில் நான் கேட்டேன் ‘இப்ப உங்களுக்கு ஆட்சி மாறியிருக்கு இப்ப எப்படி நல்லம்தானே வாழ்க்க என்ன சொல்லுது’ என்று. கேட்டவுடன் ரொம்ப சீரியசா ‘அக்கா பெரிய பிரச்சன அக்கா’ ஏதோ திரும்பவும் நாட்டில பிரச்சன வந்துத்தோ என்று நான் நினைத்தேன். அவள் உடனே “அக்கா இங்கு அடுத்த தலைமுறையே சரியில்லை அக்கா, அடுத்த தலைமுறையாக்களுக்கு ஒழுங்கில்லை கட்டுப்பாடில்லை எல்லா நேரமும் போனில்லை அதுவும் ஆணோடேயே கத்தசித்து இருக்காங்க. அவங்க மெசேச் எல்லாம் பாத்தின்க என்டா அரண்டு போயிருவீங்க’ என்று ஒரு ஆய்வே சொன்னா. ‘காலம் கெட்டு போய் கொண்டு இருக்கிறது, சின்ன பிள்ளைகள் எல்லாரும் பெற்றோர் சொல்லுறத கேட்கிறதே கிடையாது. பொம்மினா பிள்ளைகள் என்னேரமும் செல்போனில் யார் கூடவோ பேசிக் கொண்டு இருக்கிறாங்க. அது யார் என்டே தெரியுதில்ல. ஓடப்போய் கலியானம் கட்டுறவங்க என்னிக்கை கூடிப்போச்சி’

இப்படி நிறைய விடையங்களை சொல்லி விட்டு ‘இப்ப நுகர்வு பண்பாடு மேற்கத்தைய பண்பாடு எல்லாம் அதிகரிச்சித்து. இப்ப நமக்கான பண்பாடு கலாச்சாரம் என்ன என்பது பற்றிய நிறைய கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டுள்ளது, அது தெரியாமலே பிள்ளைகள் மாறிக் கொண்டு வாறாங்க’ என்று சொன்னா. நான் சொன்னேன் ‘இப்ப நீங்க உங்க வாழ்க்கையையே எடுத்துக் கொள்ளுங்க நீங்க மரபான வாழ்க்கையையா வாழ்ந்தீங்க உங்க வாழ்க்கையில் யாருமே தீர்பாராத சம்பவங்கள் நடக்கல்லையா? நீங்க அத சமாளித்துக் கொண்டு வரும் போது உங்களுக்கும் ஏசினாங்கதானே அதே போல் இந்த பிள்ளைகளுக்கும் ஏதோ ஒரு அழுத்தம் இருக்கு நீர்ப்பந்தம் இருக்கு என்று யோசிக்கலாம் தானே’ என்றேன்.

எனக்கு இது எதை ஞாபகப்படுத்திய தென்றால் கண்டிப்பாக ஏதோ ஒரு மாற்றத்தினால் பாகத்தான் வாழ்க்கை போய் கொண்டிருக்கிறது என்பதை.

இலங்கையாக இருக்கட்டும் இந்தியாவாக இருக்கட்டும் குறிப்பாக இஸ்ம் பெண்களை பொறுத்த வரை முன்பு எப்போதும் இல்லாதளவிற்கு பள்ளிப்படிப்புடன் கல்வியை விட்டவர்கள் கூட

பொது வெளியில் நிறைய புளங்குகிறார்கள். காலையில் நான்கு மணிக்கு வஸ் ஏறி தொழிற் சாலையில போய் வேலை செய்கிறார்கள். எங்காவது படிக்கப் போகிறார்கள். கல்லூரிக்கு போகாவிட்டாலும் கொம்பியுட்டர் கிளாஸ் போன்ற வற்றிக்கு செல்கிறார்கள்.

பெண்கள் நிறைய பொது வெளியில் இருக்கிறார்கள். இப்போது சென்னையில் இரவு 10, 11 மணிக்கெல்லாம் பெண்களை வீதிகளில் பாக்கலாம். முன்பு எல்லாம் அப்படிக் கிடையாது. இரவு வேலைக்கு போறவங்க, வெளி மாநிலங்களில் இருந்து வந்து வேலை செய்யிற பெண்கள் இருக்கிறாங்க. எல்லா வகையிலையும் பெண்கள் அதிகளவாக பொது வெளிகளில் இருக்கிறது நிறைய பேருக்கு சங்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. ‘என்ன இந்த பொம்பிள பிள்ளைங்க வீட்டில இல்லாம எல்லாரும் வெளியில் இருக்குதுகள்’. என்று. எல்லா தரிப்பிடங்களிலும் எல்லா நேரத் திலும் பெண்கள் இருப்பார்கள். பெண்களது வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. ‘ஏதோ கட்டுப்பாடு உடைஞ்சி போச்சு, ஏதோ காணாமல் போச்சு, ஒழுங்கு மீறப்படுகின்றது’ என்னும் பயத்தில் நீரியில் ஏற்படுகின்ற மாற்றம் நல்ல மாற்றம் என்பதை அறிந்து கொள்ளாமல் தெரிந்த பழக்கமான விடயங்களை மட்டும் பேசி ஏதேதோ காணாமல் போய் விட்டது என்று சொல்கிறார்கள்.

எல்லாவற்றையும் இணைக்கிற புள்ளியாக எல்லாவற்றையும் கோவைப்படுத்துகின்ற விடயம் என்ன வென்றால் நமது உடல் மீதும் கருவறை மீதும் நம்மை மீறிய கவலை ஆண்களுக்கு மட்டும்தான். இந்தக் கவலை ஏன்? இந்த கவலைக்கும் வெளி குழலுக்கும் என்ன தொடர்பு? அதற்கும் மதத்திற்கும் என்ன தொடர்பு? இதை கொஞ்சம் நாம் யோசிக்கலாம் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கலாம் ஆனால் இன்று மத தீவிரவாதம் பேசும் யாராக இருந்தாலும் இன்று பெண்களை மையமாக வைத்துக் கொண்டே பேசுகிறார்கள்.

இந்தியா போன்ற நாட்டை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் அதில் இல்லாமிய மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு கனிசமான அளவு எண்ணிக்கையில் உள்ள சிறுபான்மையினர். ஒட்டு மொத்த இந்தியாவையும் எடுத்தால் ஏறக்குறைய 18 சதவீதம் இல்லாமியர்கள். இன்னும் சொல்லப்

போனால் இந்தோனேசியாவிற்கு பிறகு உலகத்திலேயே அதிகமான இல்லாமியர்கள் வாழும் நாடு இந்தியாதான். ஆனால் இன்று இல்லாமியர்கள் ஒரு விதமான அச்சத்திலும் தங்களது உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுமா என்ற பயத்திலும் கவலையிலும் இருக்கிறார்கள். இதற்கு காரணம் இந்தியாவில் ஆட்சி புரியக் கூடிய அரசு தாங்கள் இந்து மத கொள்கையில் நிற்பதாக சொல்லிக் கொண்டு இந்து மத அடையாளம் தான் இந்தியா விற்குரிய அடையாளம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அதில் எந்த வித நியாயமும் கிடையாது. இந்திய அடிப்படைச் சட்டத்தில் எந்த வித ஆதாரமும் கிடையாது. இந்திய அரசியல் சட்டம் மதத்திற்கான எந்த வித அடையாளத்தையும் முன்னிற்குதுவது கிடையாது. அது சொல்லுகின்ற ஒரே ஒரு விடயம் சிறுபான்மையினருடைய உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும், தங்களுடைய கல்வி நடவடிக்கைகளை நடத்தலாம், தங்களது மதத்தை பற்றிய பற்படுரைகளை மேற் கொள்ளலாம் ஆனால் எல்லா அரசியல் சட்டங்களும் சொல்லுவது போல் பொதுவான சட்ட ஒழுங்குக்கு கட்டுப்பட்டு இதை அவர்கள் செய்ய வேண்டும். எங்கேயும் மதம் என்கிற ஒரு விடயம் குடிமகள், குடிமகனுக்கான விடயத்துடன் சம்மந்தப்படுத்தப்படவில்லை. எங்களுடைய அரசியல் சட்டங்களிலும் சரி அரசு அமைப்புக்களிலும் சரி மதத்திற்கான இடம் கிடையாது. செயல்பாட்டில் இருக்கலாம். அலுவலகங்களில் சரஸ்வதி பூஜை, கிறிஸ்மஸ், பெருநாள் போன்ற விழாக்களை கொண்டாடுவார்கள். ஆனால் சட்டப்படி இது ஒன்றுக்கும் இம் கிடையாது. ஆனால் இன்றைக்கு ஆட்சியில் உள்ள கட்சியானது இந்து மத அடையாளமுடையவர்கள்தான் உண்மையிலேயே இந்தியர்களாக இருக்க முடியும் என்று சொல்லும் போது அதற்கு சட்ட நியாயங்கள் இல்லை என்றாலும் கூட அப்படி சொல்வதற்கு இன்று அவர்களுக்கு எது தைரியம் கொடுக்கின்றது?

குஜராத் என்பது எங்களது மேற்கு கரையில் உள்ள பெரிய மாகாணம் அம் மாகாணம் இந்து முஸ்லிம் கலப்பு பண்பாட்டிற்கு பெயர் போனது. இரண்டு மதத்தினரும் கலந்து வாழ்ந்த மாகாணம் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்து இரண்டு மதத்தினரும் மாறி மாறி கல்யாணம் செய்து கொண்டு வாழ்ந்த மாகாணம். 2002ம்

ஆண்டு தற்போது ஆட்சியலிருக்கின்ற அரசாங்கம் அங்கு மாகாண அரசியல் பொறுப்பிலிருந்த போது அங்கு ஏற்குறைய 4000 இல்லாமியர் களை கொலை செய்து ஒரு கலவரத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. இதில் பெண்கள் அதிகமாக பாதிக்கப்பட்டார்கள். பாலியல் வன்முறைகள், சொல்ல முடியாத பல பிரச்சனைகள் பெண்களுக்கு நடைபெற்றது.

இந்திய இல்லாமியர்கள் உருது மொழியும் பேசுவார்கள். தமிழ் நாட்டில் 98 சதவீதமானவர்கள் தமிழ்தான் பேசுவார்கள் உருது பள்ளிக் கூடங்களை எல்லாம் அரசுதான் நடத்துகின்றது. இவ்வாறு வன்முறை நடைபெறும்போது அரசுதிட்டமிட்ட மெத்தனத்தால் திட்டமிட்ட வன்முறையினால் இப்படிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களுக்கு பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்த முடியும் என்பதை குஜராத்திலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதில் இருந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்ன வெற்றால் மதும் என்பது இன்று அரசியல் ஆதாயத்திற்காக ஆளும் கட்சியினரால் கையாளப்படும்போது மதும் பற்றி அனைவருக்கும் ஒரு சந்தேகம் வருகின்றது. மதும் பற்றி எப்படி யோசிப்பது என்று தெரியாத சூழலும், மதும் பற்றி இப்படி யோசித்தால் இப்படி நடக்கும், மதும் பற்றி யோசித்தால் கதைத்தால் ஆதாயம் வரும் என்ற சூழலும், மதும் பற்றி யாருமே பேசலாம் என்ற சூழலும் உருவாகியிருக்கிறது. மதும் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் கடவுள் பற்று இல்லாதவர்கள் நாங்கள் சில நேரங்களில் இல்லாம் மதத்தில் என்ன சொல்லப்படுகிறது, இந்து மதத்தவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்றும் பார்க்க தோன்றுகிறது. நாங்கள் மத மறுப்பு பேசினாலும் கூட மதத்தில் என்ன சொல்லுகின்றது என்று சிந்திக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

இலங்கையில் நீண்ட காலமாக வாழ்கின்ற பெளத்த பிக்குகள் மதத்தில் மாற்றத்தையும் அரசியல் செல்வாக்கில் ஈடுபடக் கூடியவர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள். இது பற்றி அனைவருக்கும் தெரியும். ஆகவே நாம் பெரும்பான்மை மதத்தை சாராதவர்களின் மன்னிலையை யோசிக்க வேண்டும். இந்தியாவை பொறுத்த வரையில் இல்லாமியர்களுக்கு பயமும் அங்குறுத்தலும் இருந்து வருகின்றது. அதை அவர்கள் உள்ளார்ந்த ரத்தியாகவும் வெளியார்ந்த ரத்தியாகவும் இரண்டு விதமாக அனுபவிக்கின்றனர்.

இவ்வாறான சிக்கல்களுக்கு முகம் கொடுப்பவர்கள் யோசிக்கின்றார்கள் இவ்வாறான மத தீவிரவாதத்தை நாங்கள் எவ்வாறு எதிர்க்க வாம் என்று யோசித்து அதை செயற்படுத்துவதற்கு முன் வருகின்றனர். இவ்வாறு சிந்திக்கும் போது எல்லா ஆண்களும் ஜந்து நேர தொழுகைக்கு போவார்களா, ஆண்கள் எல்லாம் குடிக்காமல் இருக்கின்றார்களா என்பது பற்றி யோசிப் புதில்லை, இல்லாத்தில் குடிப்பதென்பது தவறு. அதைப்பற்றி அவர்கள் யோசிப்பதில்லை. வரதட்சனை வேண்டலாமா என்றால் இல்லாமியர் வரதட்சனை வேண்டுவது குற்றம். அதை யோசிப்பதில்லை. எதில் அவர்களுடைய இல்லாமிய அடையாள கவனம் போகின்றது என்றால் எங்கள் பெண்கள் மொக்காடு போட்டுக் கொள்கின்றார்களா? எங்களுடைய பெண்கள் அன்னிய ஆண்களோடு பேசுகின்றனரா என்பதில்தான். இப்படித்தான் மத அடையாளத்தை முன் நிறுத்தி கட்டாயப்படுத்தி பார்க்கின்றார்கள். இதற்கு ஒன்றுமே செய்ய முடியாது காரணம் அவர்களுக்கு வாய்த்துள்ள அரசியல் சூழல் அப்படி மத அடையாளத்தை முன் நிறுத்தி அவர்களுடைய உரிமைகள் மறுக்கப்படுகின்றன.

அடுத்து இந்து மதத்தில் என்ன நடக்கி ன்றது? இவர்கள் வந்து நாங்கள் இந்துக்கள், நாங்கதான் இந்த இந்தியாவினுடைய பிரஜைகள், இந்து பண்பாட்டினுடைய மொத்த வடிவங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு இந்து பெண்களை மையம் இடுகின்றார்கள். இந்து பெண்கள் என்ன செய்கின்றார்கள்? தமிழ் நாட்டு கிராமங்களில் பிள்ளையார் சதுர்த்தி என்று ஒரு விழா வரும். முன்னர் எல்லாம் பிள்ளையார் சதுர்த்தி பெரிய விடயமே கிடையாது. மண்ணால் பிள்ளையார் செய்து வீட்டில் சூழ்விடுவார்கள் பிறகு மண் பிள்ளையாரை கொண்டு போய் கிணற்றிலோ குளத்திலோ போடுவாங்க முடிஞ்சிபோகும் கதை.

ஆனால் இப்போது கட்சி ஆட்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து பட்டி தொட்டிக்கெல்லாம் சென்று இராச்ச பிள்ளையார் சிலையை செய்து அதை தேர் மாதிரி ஊர் ஊராக கொண்டு போய் வலம் வந்து அதைக் கொண்டு ஆற்றிலோ குளத்திலோ கரைப்பாங்க. அந்த நேரத்தில் யாரைக் குறி வைக்கின்றார்கள் என்றால் அது பெண்களைத்தான் எப்படி என்றால் தாலி பூஜை, விளக்கு பூஜை நடத்துகிறார்கள். எல்லா இந்து

பெண்களும் இப்படியான நிகழ்வுகளுக்குள் வராத பெண்களும்கூட இது தமக்கு பெருமை சேர்ப்பு தாக நினைத்துக் கொண்டு மருசன் சிவப்பு சேலைகளை தக தக வென கட்டிக் கொண்டு கையில் அப்படியே பவ்வியமாக விளக்கை ஏந்திக் கொண்டு செல்வார்கள்.

இது திட்டம் போட்டு செய்கின்றபோது அது வரைக்கும் மத்ததை(மதத்தை) பற்றி யோசிக்காத கதைக்காத இந்து பெண்கள் ஏதோ சம்பிரதாயத்துக்கு செய்து கொண்டு மற்ற பெண்களை தூண்டுபவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அவர்கள்தான் பெருமாள் முருகன் மாதிரியான பிரச்சனை வரும்போது தெருவுக்கு வந்த நின்று பெண்களுடைய மானம் கெட்டு போகின்றது என்று சொல்லக் கூடிய பெண்கள் அவர்கள்தான். அவர்கள் கிராமத்தில் பாலியல் வன்முறை நடந்தால் வரமாட்டார்கள். கிராமத்தில் மோசமான குடும்ப வன்முறை பிரச்சனை நடந்தால் அதற்கு வரமாட்டார்கள். ஆனால் சாதி, மானம், குலம், மானம் கெட்டுப் போகின்றது என்றால் இதே தாலிப் பூஜைக்கும் விளக்கு பூஜைக்கும் போகும் பெண்கள்தான் நட்ட நடுவில் வந்து நின்று பேசவார்கள்.

எந்தத் தாலியை பெண்ணுறிமையாளர்கள் தாலி வேண்டாம் என்று பேசிக் கொண்டு இருக்கின்றோமோ அதையே பெரிய ஒரு விடயமாக மாற்றி, இந்து பெண்களை தாழ்த்தும் விடயத்தையே பெருமைப் படுத்தும் விடயமாக ஏன் நினைக்க வேண்டும். அண்மையில் “தாலியறுப்பு” போராட்டம் நடாத்தப்பட்டது. எதற்காக அதை நடாத்தினார்கள் என்றால் இந்த மாதிரியான பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் முகம் கொடுப்பதற்காகத்தான்.. தமிழ் நாட்டில் தாலியே வேண்டாம் என்று ஒரு மரபிருக்கும்போது நீங்கள் எப்படி தாலியை எல்லாம் பெரிய ஒரு பிரச்சனையாக கொண்டு வரமுடியும் என்று பெரியார் இயக்கத்தை சேர்ந்த எல்லாரும் பொதுவில் வந்து தாலியை கழட்டிப் போட்டார்கள்.

அது இந்து மதத்திற்கு பெரிய அவமரியாதை என்றும் அவ்வாறு செய்யக் கூடாது என்றும் பிரச்சனை நீதிமன்றம் வரை சென்றது. இதற்கு தமிழ் நாட்டில் பெரிய கூட்டம் கிடையாது சின்னக் கூட்டம்தான் ஆனால் இந்து மத மன்றிலை என்பதை பெண்களுக்கூடாக கட்டமைக்கப்ப

டுவதை நாங்கள் பார்க்கின்றோம். எதிரி என்று பார்க்கின்ற பொழுது அங்கு ஆணாக மட்டும் இல்லை அதற்கு துணை போகக் கூடிய, ஆதிக்க சமுதாயத்தை, இந்து சமுதாயத்தை சேர்ந்த. அந்த சாதியில் மேல் இருக்க கூடியவர்கள் குறிப்பாக பெண்கள் அதற்கு துணை நிற்கின்றார்கள். இதுதான் இன்றைக்கு நமக்கு இருக்கக் கூடிய மிகப் பெரிய சிக்கல். மத தீவிரவாதத்தை ஆதிக்க மத தீவிரவாதமாக வளர்ப்பதில் அந்த மதத்தை சார்ந்த பெண்களுக்கு மிகப் பெரிய பங்கு உள்ளதை காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

இதன் எதிர் வினையாக இல்லாமிய சமுதாயத்தில் என்ன நடக்கின்றது என்றால் இவர்களும் பெண்களையே அடையாளப்படுத்து கிறார்கள். பரிதா போடுவது. தமிழ்நாடு கேரளா போன்ற இடங்களில் கறுப்பு பர்தாவே கிடையாது அது போடவே மாட்டார்கள். சேலை முந்தானையை தூக்கி தலை மேல் போட்டுக் கொள்வார்கள். இல்லையா துப்பட்டா மாதிரி ஒன்றைப் போட்டுக் கொள்வார்கள். அந்திய ஆண்களோடு பேசக் கூடாது, தலையில் மொக்காடு போடவேண்டும் போன்ற கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் கிடையவே கிடையாது தமிழ் நாட்டில். ஏனென்றால் எல்லாமே வியாபார சமூகம்தான். தமிழ் நாட்டில் அன்னியருடன் பேசித்தான் ஆக வேண்டும். அதனால் இப்படியான தடைகள் எல்லாம் கிடையாது. தற்போது 10,15 வருடங்களாக இந்து தீவிரவாதம் மேலோங்க மேலோங்க இல்லாமிய பெண்களுடைய நடைமுறைகள் போன்றவற்றில் மாற்றங்கள் கொண்டு வருகின்ற நிலைப்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன. இதில் விருப்பத்துக்குரிய விடயம் என்னவென்றால் வருகின்ற சட்டங்கள், நிபந்தனைகள், கட்டுப்பாடுகள் போன்றவற்றை பெண்கள் எப்படி உள்வாங்கி கொள்கின்றார்கள் என்பதுதான். பெண்கள் என்ன செய்கின்றார்கள் என்றால் “நான் பரிதா போட்டால் எங்க வேணும் என்றாலும் போகலாம் தானே, நான் ஸ்கூட்டர் கத்துப்பன், காலேஜாக்கு அனுப்பு” இப்படியான வாய்ப்புக்கள் கிடைக்கின்ற போது அவர்களுக்கு பந்தா போடுவது சிக்கலாக தெரியவில்லை.

ஆனால் இவ்வாறான சட்டங்களை ஆண்கள் கொண்டுவருவது வேறு காரணங்களுக்காக. ஆனால் இதை பெண்கள் தங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் மாற்றிக் கொள்கின்றனர். எனக்குத்

தெரிந்த ஈரக் நாட்டை சேர்ந்த ஒரு பேண் இருந்தார். அங்கு பெண்கள் எல்லோரும் வெளியில் செல்லும் போது துப்பட்டா போட்டுக் கொண்டு தான் செல்ல வேண்டும். அது மட்டுமல்லாமல் உடம்பு முழுவதும் மூடிக் கொண்டுதான் செல்ல வேண்டும். இது ஒரு சட்டமாக்கப்படுவதற்கு முன்னால் அவங்க தாத்தா சொல்வாராம் “நீ காலேஜாக்கு போக வேணும் அதால் இப்ப போட்டுக் கொள்ள தெரு முனைக்கு போனதும் கழட்டி வைச்சிடு, குடும்பத்திட கண்ணில் படிரு வரைக்கும்தான் நீ இத சுத்தித்து இரு அங்க போய் அத கழட்டி வைச்சிப்போட்டு உந்த பாட்டுக்கு நீ இரு” என்று. இப்படி பெண்கள் மத சட்டங்களை தங்களுக்கு ஏற்ற வகையில் மாற்றிக் கொள்கிறார்கள்.. இது இந்து மதத்திலும் சாதாரணம். ஒரு தாழ்ந்த இனத்தை சேர்ந்த ரொம்ப தாழ்மையான ஒரு பெண் பால் குடம் சுமப்பதனால் ஒரு ஆதிக்க சாதி பெண்னை கேள்வி கேட்க முடியும் என்றால் அவள் அதை தெரியமாக செய்வாள். ஆனால் அது எல்லாமே ஒரு குறிப்பிட்ட ஒரு வரம்புக்குட்பட்ட சுதந்தி ரத்தைத்தான் கொடுக்கின்றது.

தமிழ் நாட்டில் மிகவும் முக்கியமான விடயமாக காணப்படுவது, தமிழ் நாட்டு “முஸ்லிம் பெண்கள் ஜமாத்து” இது 2004ல் உருவானது. ஜமாத்து என்றால் பொதுவாக முஸ்லிம் பெண் கள் சார்ந்த பிரச்சனைகள் அதாவது வன்முறை போன்ற விடயங்களை பள்ளிவாசலில் இருக்கின்ற இந்த ஜமாத் குழுதான் விசாரிக்கும். ஜமாத் குழுவில் பெண்கள் கிடையாது. இது பள்ளிவாச லில் நடாத்தப்படுகின்ற காரணத்தினால் பெண்கள் அனுமதிக்கப்படவும் மாட்டார்கள்.

இப்படியான நேரங்களில் பெண்களின் கருத்துக்களை கேட்காது பிரச்சனைகளை முடித்துவிடுவார்கள். அதிகமான நேரங்களில் அது பெண்களுக்கு எதிராகத்தான் முடிவடை கின்றது. வரத்ச்சனை பிரச்சனை, முத்தலாக்கு பிரச்சனை, நிறைய மனைவிமாரை திருமணம் செய்வது, பாலியல் வன்முறை எதுவாக இருந்தாலும் பெண்கள் சண்டையிட்டுத்தான் அவர்களுக்கான தீர்ப்பை பெற வேண்டியிருந்தது. ஆகவே அதிகமான இல்லாமிய பெண்கள், சிறு சிறு தொழில்கள் செய்கின்ற கடைகள் வைத்திருக்கின்ற பெண்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ‘என் ஆண்களுக்கு மட்டும் ஜமாத்து நாங்களும்

சேர்ந்து ஜமாத்து கட்டுவம்’; என்று சொல்லி தமிழ் நாட்டு “முஸ்லிம் பெண்கள் ஜமாத்து” என்று ஒன்றை ஆரம்பித்தார்கள்.

இவர்கள் அப்படியான ஒன்றை ஆரம்பித்ததுதான் தாமதம் நிறைய பெண்கள் வருவதும் பேசுவதும் உள்ளர்களில் தங்களது பிரச்சனைகள் சார்ந்து சண்டை போடுவதும் இப்படி தொடர்ச்சி யாக நடந்து கொண்டிருக்க அது ஆண்களுக்கு சவாலாகவும் அச்சுறுத்தலாகவும் மாறிப் போக முஸ்லிம் பெண்கள் ஜமாத் உருவாக்கப்பட்டு நாலாம் ஆண்டு ஆண்கள் அனைவரும் மார்ச் 8 கொண்டாட தொடங்கினார்கள். “நாங்கள் உங்களுக்கு மார்ச் 8 கொண்டாட உங்களுக்கான உரிமைகள் எல்லாவற்றையும் நாங்களே தாரம் நீங்கள் ‘சிரா’வோட (பெண்கள் ஜமாத் உருவாக்க முன்னின்று உழைத்த பெண்) கூட்டத்திற்கோ ஜமாத் பெண்கள் கூட்டத்திற்கு எல்லாம் போகா தீர்கள்” என்று ஆண்களாகவே கூறுத் தொடங்கினார்கள். இது எதைக் காட்டுகின்றது என்றால் மத அடையாளத்தை இன்று உருவாக்குவதில் பெண் அடையாளத்தை கட்டியெழுப்புவதில் அனைவருக்கும் பங்கு உண்டு இதில் அதிகம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால் இன்றைய ஒட்டு மொத்த அரசியல் உலகில் இருக்கின்ற சிறுபான் மையினர் முகம் கொடுக்கின்ற பிரச்சனைகளுக்கு இந்தப் பெண் உடல் எப்படி எல்லாம் செயற்பட வேண்டியுள்ளது இல்லாத்தை பொறுத்த மய்மலும் இதைத் தவிர்த்து விட்டு நாம் பேச முடியாது.

முஸ்லிம் பெண்களாகவே குழுக்கள் அமைத்து குரல் கொடுக்கின்றவேளை நாம் அவர்களுக்கு துணையாக குரல் கொடுப்பது என்பது இலகுவான வேலை. ஆனால் அப்படி இல்லாத ஒரு குழ் நிலையில் என்ன செய்வது குஜராத் கலவரத்தில் என்ன நடந்தது என்றால் பெண்களை பள்ளிக்கு அனுப்புவது நிறுத்தப் பட்டது, (வெளியில் கோரச் சம்பவங்கள் நடந்தத னால்) பெண்கள் படிக்க முடியாமல் போவது எவ்வளவு பெரிய பாதிப்பு? மற்றது சின்ன வயதிலேயே திருமணம் செய்து கொடுப்பது. பெண்ணுடைய வயதுக்குரிய கணவனாக இல்லா விட்டாலும் வயதானவர்களுக்கு திருமணம் செய்து கொடுத்தல். இப்படியான சம்பவங்கள் எல்லாம் நடக்கின்ற போது நம்முடைய நிலமை என்னவாக இருக்கும்.

அங்கு விடப்படுகின்ற அச்சுறுத்தல்கள்

எல்லாமே நமக்கு தெளிவாக புரிகின்றது. குஜராத் தூக்கு போய் வந்தவங்களுக்குத் தெரியும் அங்கு எவ்வளவு பெரிய சம்பவம் நடந்தது என்று. இப்படியிருக்கின்ற போது நாங்கள் எப்படி அங்கு பெண்களுக்குரிய பிரச்சனைகளுக்கு குரல் கொடுக்கப் போகிறோம் இவ்வாறான பிரச்சனைகளை எதிர் கொள்வதும் எதிர்ப்பதும் என்பது இவர்கள் இல்லாமியர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்கின்ற காரணத்தால் மட்டும் அல்ல. இது மதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அதனால்தான் எதிர்கின்றார்கள் என்பதும் இல்லை. பெருமாள் முருகன் பிரச்சனையை எடுத்துக் கொண்டோம் என்றால் இல்லாமியர்களுக்கு நெருக்கடியிருக்கிறது. இங்கு கொண்டர்களுக்கு என்ன நெருக்கடியிருக்கிறது என்று பார்த்துக்கள் என்றால் இந்தியாவில் குறிப்பாக விவசாயம் செய்து பிழைக்கின்ற சாதிகள் இருக்கின்றார்கள் கொண்டர்கள், வன்னியர்கள் என்று. சாதிப் படியில் ஒரளவு உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள்.

இவர்கள் வாழ்க்கையில் இப்போது பெரிய பிரச்சனை. விவசாயம் பெரிய நெருக்கடியில் இருக்கின்றது. கிராமங்கள் எல்லாம் செத்துக் கொண்டு வருகின்றது. இவர்களால் விவசாயம் செய்து பிழைக்க முடியாமல் உள்ளது. அது ஒரு ஸபகரமான தொழில் அல்ல. விவசாய சமுதாயத்தை சேர்ந்தவர்களுக்கு அதை விடவும் தெரியவில்லை புதுக்கு மறவும் முடியவில்லை. கொஞ்சப்பேர் மாறுகிறார்கள்

பணக்கார விவசாயியாக இருந்தால் அது அவர்களுக்கு பெரிய பிரச்சனையாக இருக்க மாட்டாது. மெசினை கொண்டு தொழிலை மேற்கொண்டு தொழிற்சாலை விவசாயியாக மாறிவிடலாம்.. அது தவிர ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கர் நிலம் இருந்தால் எதுவுமே செய்ய முடியாது. விவசாயத்திற்காக போடுகிற பணத்தைக் கூட எடுக்க முடியாது. இப்படியான வறிய விவசாயி களுக்கு பிரச்சனைகள் வர வர அந்த சமுதாயத்தை சேர்ந்த இளைஞர்களுக்கும் இருண்ட ஒரு சமுதாயம்தான் இருக்கின்றது. அதற்காக என்ன செய்வது? ஒன்று கிராமத்தை விட்டு நகரத்துக்கு வர வேண்டும் வந்தும் கூலி வேலை தான் செய்ய வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு கூலி வேலை செய்வது என்பது ஆளுமையைக் குறைப்பதாக இருக்கும். “சுயமாக உழச்சி

சம்பாத்தித் தாங்களுக்கு போய் கூலி வேலை செய்யச் சொல்லுகிறார்கள்” என்பார்கள். எல்லாருக்கும் சோறு போட்ட கை ஒரு செக்குருட்டியாகவோ, லேபராகவோ இருக்கின்ற போது நமக்கே கவலை வருவதுபோல அந்த இளைஞர்களுக்கும் பெரிய நெருக்கடிகளை உருவாக்குகின்றது. அது விவசாய சமுதாயத்தை சேர்ந்த பெண்கள் வாழ்க்கையிலும் மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. அதாவது நிறையப் பெண்கள் ஓரளவு உயர்ந்த மட்த்திற்கு படித்தவர்களாக மாறி விட அவர்கள் விவசாயத்திற்கு வருவதற்கு மறுக்கின்றனர். “அதே போல் நான் ஒரு விவசாயியை திருமணம் செய்ய மாட்டன். என்னால் சாணி தட்டிப்போட முடியாது என்னால் எல்லாருக்கும் கஞ்சி காச்சி குடுத்து என்ட வாழ்க்கையை சீரளிக்க முடியாது. நான் ஒரு தொழிற்சாலையில் போய் வேலை செய்தால் 10000.00 ரூபா காசு வரும். நகரத்தில் போய் ஒரு சின்ன கட போட்டாலும் என்னால் புழைக்க முடியும். அப்படியிருக்க ஏன் நான் விவசாயம் செய்ய வேண்டும்.” இப்படியான நிலமைகள் ஏற்படுகின்ற போது ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் ஒருவகையான ரெஞ்சன் வரும். விவசாய சமுதாய பெண்கள் படிப்பதால் வேறு சமுதாய ஆண்களையும் சந்திக்கின்றார்கள். அப்போது காதல், ஒடிப்போதல் இவ்வாறான சம்பவங்கள் நடக்கின்றது. இதனால் உள் நிதியான நெருக்கடிகள் ஏற்படுகின்றன..

இதை அவர்களால் சமாளிக்க முடியாத போதுதான் சாதி சங்கங்கள் போன்றவை எல்லாம் துணைக்கு வருகின்றன. அப்போது அவர்கள் சாதிப் பெருமை பேசுவார்கள். ‘இப்படி நம்ம ஆக்கள் செய்வது’ நம்ம ஆக்கள், நம்ம ஆக்கள் என்று அவர்களது குரல்கள் மேலோங்கவும்தான் இவ்வாறான சம்பவங்களை வைத்துக் கொண்டு பெருமாள் முருகன் மாதிரியானவர்களை இவர்கள் தாக்குகின்றார்கள். அது மட்டுமல்லது “நம்மட பொம்புளையல் எல்லாம் கட்டுப்பாட்டுக் குள்ள வைச்சிக்கொள்ள வேண்டும்”; என்ற உடனே இன்னும் அவர்களுக்கு சந்தோசம் வரும் ஏன் என்றால் பெண்களும் அவர்களுடைய கருத்துக்களை கேட்காமல் முரண்டு பிடிக்கின்ற காரணத்தால் அவர்களை அடக்குவதில் இவர்களுக்கு சந்தோசம்.

“நீங்க என்ன செய்யிர்களோ இல்லையோ

பெண்களை அடக்கி ஆழ முடியும் இதற்கான உரிமை உங்களுக்கு உண்டு. மற்றைய வேலைகளை செய்கிறீர்களோ இல்லையோ அது பெரிய விசியமே இல்ல. பெண்கள் அடக்குவது ஒத்திவைக்க வேண்டிய விடயம் இல்லதானே நாங்க இன்டைக்கே போய் மனைவிய மகள் அடிச்சிரலாம், வீட்டில சுத்தம் போடலாம் அதுக்கு பொலிகக்கு போக தேவயில்ல அரசாங்க உத்தரவாதும் தேவல்ல வீட்டில சோறு இல்ல என்டாலும் மனைவிய நாலு அடி அடிச்சா பசிபோயிரும்”.

இவ்வாறான சிந்தனைகள் தீவிர வாத சிந்தனைகளை தூண்டுவதற்கு வழியமைக்கின்றது. தீவிர வாத சிந்தனைக்கு வழியமைப்பதற்கு இன்று மதம் ஒரு காரணியாக இருக்கின்றது. இங்கு என்ன கட்டுப்பாடு வருகின்றது என்றால் மத அடையாளத்தை பெண்கள் மீது கூழ்த்துவது. அதை எவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்றால் “நீங்கள் உண்மையான கிறிஸ்தவராக இருந்தால் யேசு உடனே கீழ் இறங்கி வந்து உங்களுடைய பிரச்சனைகளை தீர்ப்பார்” என்று சொல்லப் படுகின்றது. “உண்மையான கிறிஸ்தவர்களாக இருப்பது என்றால் என்ன, எந்த வகையிலும் உங்களை கற்றியிருக்கிற பண்பாட்டோடு நீங்கள்

சம்ஹந்துப்படக் கூடாது போட்டு வைக்கக் கூடாது, பூ வைக்கக் கூடாது, காதில் அணிகலன் போடக் கூடாது, வண்ண ஆடைகள் அணியக் கூடாது, உங்களுடைய பிள்ளைகளை கிறிஸ்தவ மதப்படி மட்டுமேதான் நடத்த வேண்டும், கிறிஸ்தவர்கள் இல்லாத ஒரு சமூகத்தில் நீங்கள் வாழக் கூடாது”

இப்படி அம்மாருக்கு சொல்லப்படுகின்ற போது அங்கு அவர்களுக்கு ஒரு அதிகாரம் வருகின்றது. “என்னுடைய மதத்திற்கு நான் தான் அதிபதி. நான் இல்லாமல் வேறு யாருமே இல்லை” என்று. இப்படியான கருத்துக்களை யாரிடம் சென்று சொல்கின்றார்கள் ஏழைகளிடம் சென்றுதான் இப்படியான கருத்துக்களை முன் வைக்கின்றனர். அவர்கள் அங்கு சென்று அவர்களுடைய ஏழை, ஏலாமை போன்ற விடயங்களை பேசாது அங்கு வேறு ஒரு விடயம் கதைக்கப் படுகின்றது. கிறிஸ்தவ இன அடிப்படை வாதம் இப்படியான செயல்பாட்டோடு ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதை நீங்கள் இந்தியாவில் நிறைய இடங்களில் பார்க்கலாம்.

வானவெளியில்
சாமன் சிறகுகளுடன்
வெள்ளி கிர்டமுடன்
விழிகளை மூடியபடி
பறக்கிறேன்
திடுமெனக் கேட்ட ஒலியில்
விழிப்பு வந்துவிட
வீட்டில் கோரைப்பாயில்
பாதி படித்துவிட்டுப்போன

சின்ட்ரெல்லாவை
அணைத்துப்
படுத்திருக்கிறேன்
சாமன் சிறகுகளுடன்
பறந்த நான் தேவதையா
தேவதைகள் பற்றிக் கனவு
காணும்
மனுவியா
நானை பறக்க நேரிட்டால்
இரண்டில் ஒன்று
உறுதியாகிவிடும்!

கேவதை கனவு

- காவுஜா
நன்றி கீற்று இணையம்

வருடாந்த சந்தா - பெண்

ஜோப்பா, வட அமெரிக்கா,
அவுஸ்திரேலியா

US\$ - 8

இந்தியா
ரூபா 500.00
இலங்கை
ரூபா 200.00

சந்தா வீற்றுப்பம் 20.....

பெண் சந்தீகைக்கு சந்தா அனுப்பியுள்ளென்.

பெயர் :
விலாசம் :
திகதி :

இத்துடன் காசோலை / மணி ஓடர் சூரியா பெண்கள்
அபிவிருத்தி நிலையத்தின் பேரில் அனுப்பி வைக்கிறேன்.

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்
இல. 55, லேடி மனிங் டிறைவ்,
மட்டக்களப்பு,
இலங்கை.

Suriya Women's Development Centre,
No:55, Lady Manning Drive,
Batticaloa,
Sri Lanka.

என் பெயர் லட்சமி. 120 ச. அடி விஸ்தீரணமுள்ள வயத்தில் நான் பிறந்தேன். எனது பெற்றோர்கள் இருவருமே இந்த தேயிலைத் தோட்டத்தில் கூலி வேலை செய்கிறார்கள். எமது வயத்தில் யன்னல் கிடையாது. மின்சாரம் கிடையாது. தரையை சான்றத்தால் மெழுகிக் கொள்வோம். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு ஒருமுறை நிர்வாகம் எமது வீட்டுச் சுவருக்கு சுண்ணாம்பு பூசித் தந்ததாக ஞாபகம். இங்குள்ள 70 குடும்பங்களுக்கு ஒரு தண்ணீர் குழாய் உண்டு. இல சமயங்களில் இக் குழாய் வழியாக இறந்த பாம்புகள் வருவதுண்டு. இதில் தண்ணீர் பிடிப்பது ஏறத்தாழ ஒரு யுத்தமே தான். எமக்கு மலசலகூட வசதி கிடையாது. பெயருக்கு நான்கு மலசலகூடம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதைப் பார்க்கவே சகிக்காது. எனவே நாம் அருகில் ஒடும் சிற்றுறை பயன்படுத்திக் கொள்வோம். சிறுவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில் அசிங்கப் படுத்துகிறார்கள். இதற்காக யாரும் எம்மை குறைக்க முடியாது.

எனது அக்காவும், இரு தம்பிகளும் நானும் இச்சுழிவிலே வளர்ந்தோம். நான் சிறுமியாக இருந்த போது எனக்கு எனது பெற்றோர்களின் பணிவிடை மிகக் குறைவாகவே கிடைத்தது. ஏனெனில் அவர்கள் இருவரும் என்னைக் கொண்டு போய் “பிள்ளைக் காம்பரா” (Creche)வில் விட்டு விட்டு காலை ஏழு மணிக்கெல்லாம் வேலைக்குப் போய் விடுவார்கள். மீண்டும் 12 மணிக்கு திரும்பி வந்து என்னை விட்டுக்குக் கொண்டு போய் உணவு அளித்து மறுபடியும் 1 மணியளவில் அங்கு விட்டுச் செல்வார்கள். கமார் 5^ஆமணியளவில் தாயார் வீடு திரும்பும் போது என்னை அவர் வாரி அணிப்பதைப் பார்க்க வேண்டும்!

அ. ஸோறன்ஸ் —